DEBRA DIXON

O *nouă şansă*

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
SÂNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— Dacă poţi scrie cărţi la fel de bune ca aceasta, am fi interesaţi să publicăm o întreagă serie, îi spuse Joannei bărbatul din celălalt capăt al mesei.

— Nu sunt sigură dacă pot, se eschivă ea.

Surâsul lui încrezător părea a dovedi că e obişnuit cu persoane temperamentale, şi că, de obicei, el ieşea învingător. Era un tip între două vârste, cu chip plăcut, marcat de o privire albastră, tăioasă, şi cu un aer de superioritate care-i conferea înfăţişarea unui om de afaceri de succes.

Joanna nu mai întâlnise niciun editor; iar cămăruţa înghesuită cu manuscrise şi cărţi împrăştiate peste tot spulberase imaginea unui birou modern, vopsit clasic în alb şi crem.

Atunci când primise invitaţia de a se întâlni cu James Colnbrook, îşi amintise imediat de cartea pentru copii pe care i-o trimisese cu câteva luni în urmă, despre un căţel pe nume Billy. Însă nici nu putea fi vorba despre o colecţie întreagă.

— Nu cred că mai am timp pentru scris, explică ea. Mi-a luat luni de zile să o termin şi pe aceasta.

— Iar câteodată e nevoie de ani întregi, chiar şi atunci când ai tot timpul din lume, răspunse el grav. Şi sunt sigur că poţi, domnişoară Radcliffe, iar ochii îi luciră slab.

— Doamnă… doamna Radcliffe.

Deja şi-l închipuia pe James Colnbrook făcând calcule şi era conştientă că înfăţişarea ei finuţă, cu bucle blonde şi forme minuscule, şi îmbrăcămintea scumpă de pe ea, o bluză de mătase şi o fustă neagră care o maturizau, nu-i susţineau statutul de femeie căsătorită.

Dar era într-adevăr căsătorită. La cei douăzeci şi trei de ani pe care-i avea, se găsea prinsă într-un mariaj insignifiant, atât pentru ea, cât şi pentru soţul ei.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama, se scuză James Colnbrook, observându-i scumpul inel de logodnă cu diamant de pe deget.

— Nu prea are importanţă, nu?

— Nu, bineînţeles că nu.

Pe măsură ce întâlnirea lor se prelungea, el descoperea tot mai multe lucruri despre ea. Când Joanna Radcliffe intrase pe uşă cu o jumătate de oră înainte, o catalogase drept o femeie de carieră, o secretară elegantă, cu gust; o posibilă conducătoare a unei firme, chiar. Iar acum îi constata vulnerabilitatea, disimulată până în momentul în care venise vorba despre mariajul ei printr-o privire albastră inexpresivă şi prin trupul ei aproape băieţesc. Dar mai ales deveniseră vizibile urmele durerii, ce se răsfrângeau asupra chipului ei tânăr şi prea frumos pentru a fi cunoscut semnele agoniei. Joanna Radcliffe era o femeie care cunoscuse necazurile vieţii încă din tinereţe; deşi supravieţuise, cicatricele nu dispăruseră încă.

— Soţului tău nu-i place ideea că lucrezi? începu el să râdă forţat, cu un sentiment de milă la adresa femeii necunoscute din faţa lui, cu toate că reputaţia lui de om fără scrupule nu-i permitea o astfel de ieşire. Unii bărbaţi trebuie să-şi protejeze imaginea de macho.

— Joshua n-are de ce să se îngrijoreze pentru imaginea lui, răspunse ea. Nu i-o afectez cu nimic.

Numele de Joshua Radcliffe îi suna cunoscut, dar nu era sigur că-l ştie pe tip.

— Deci, nu se supără dacă petreci mai multe ore pe zi muncind?

— Când am zis că n-am timp, nu m-am referit la posibilele obiecţii ale soţului meu, ci pur şi simplu la faptul că n-am timp. Nu văd de ce trebuie să-l implicaţi şi pe el. Dacă vreţi să publicaţi cartea bine, dacă nu, am să găsesc pe altcineva.

— Dar vrem s-o publicăm, se repezi el, criticându-se în

sinea lui pentru vorbele negândite.

Povestea câinelui nebunatic şi aventurile lui ar fi fost o afacere profitabilă; însă ceea ce-l intriga din ce în ce mai mult, era persoana Joannei Radcliffe, chiar mai mult decât orice altă femeie pe care o întâlnise.

Se vedea că e o femeie educată, iar hainele-i păreau a fi de la aceeaşi firmă la care se îmbrăca şi soţia lui. Doar că pe aceasta din urmă n-ar fi arătat niciodată la fel de bine. Foarte rar intrau în biroul său autoare asemănătoare Joannei. Părea genul de femeie care se preocupă exclusiv de viaţa de societate, care-şi selectează evenimentele la care participă, care face donaţii de caritate – care şi pierde timpul, în general, în vreme ce soţul ei produce bani. În acelaşi timp, Joanna îi lăsa impresia unei persoane raţionale, care de fapt dispreţuia astfel de evenimente. Cu fiecare minut care trecea, curiozitatea lui James creştea în intensitate.

— Într-adevăr, doamnă Radcliffe, vrem să vă publicăm cartea, însă trebuie să ştim câte ceva şi despre autorii noştri.

— De ce?

— De ce? Pentru că de obicei adăugăm pe spatele cărţii şi câteva informaţii despre autor.

— Nu mă interesează aşa ceva, se repezi ea, înainte ca el să mai aibă răgaz să continue. Iar cartea nu se va publica sub numele meu adevărat.

— Nu?… De ce? se încruntă el.

Majoritatea abia aşteptau să-şi vadă numele pe copertă, deşi nu toată lumea se putea bucura de un nume la fel de rezonabil precum al ei.

— Şi aş prefera să nu mă întrebaţi de ce, îl fixă ea cu privirea.

— Dar… şi se opri, observând determinarea femeii. Bine. Sunt sigur că putem găsi un nume care să vă convină, şi totuşi…

Joshua Radcliffe – acum îşi aducea aminte de el. O privi pe cea din faţa lui, cu alţi ochi de data asta. Nu putea fi tocmai ea soţia omului pe care-l ştia el. Tipul era medic specialist la clinica din Harley Street – tocmai ce plătise operaţia Moirei acolo. Însă bărbatul cu care el discutase părea mult mai în vârstă decât Joanna. James nu-l cunoştea personal, pentru că Moira se ocupase de toate detaliile; dar de câte ori o vizitase pe soţia lui la spital, tot de atâtea ori doctorul se afla în salon.

Asta însemna că avea cel puţin patruzeci de ani. Probabil că pe fiul lui să-l cheme la fel, în caz că avea şi un fiu, iar ea să fie căsătorită cu băiatul.

Joanna încă nu-şi dăduse seama de gândurile ce-l măcinau pe James Colnbrook; se uita mereu la ceasul de aur, frământându-şi când degetele, când mânerul poşetei.

— Mă tem că am o întâlnire la ora prânzului. Trebuie să plec.

— Ah, de obicei iau masa cu noii mei colaboratori…

— Îmi pare rău, spuse ea şi se ridică, chiar trebuie să plec. N-aş vrea să întârzii.

James se ridică şi el, puţin indecis cu privire la următoarea sa mişcare. Era înalt, oacheş, cu maniere distinse şi nu era genul de bărbat care să se lase înlăturat de o femeie, mai ales de una la fel de frumoasă precum Joanna Radcliffe. Însă şi ea cunoştea prea bine astfel de bărbaţi pentru a se lăsa impresionată de afectarea lui. La urma urmei, era căsătorită cu un asemenea bărbat.

— Când vă mai văd? întrebă el.

— Secretara dumneavoastră ar putea să mă anunţe, îi răspunse ea din uşă.

— Dar…

— Mi-a părut bine că ne-am întâlnit, domnule Colnbrook. Şi o să mai reflectez asupra ideii de a scrie în continuare. La revedere, şi ieşi cu bărbia sus, în timp ce James se cufunda, surprins, în scaunul său, cu privirea plecată.

Joanna o salută din cap pe secretară şi opri un taxi, pentru a ajunge la restaurantul la care lua prânzul cu mama ei. Nimeni n-ar fi bănuit, după figura ei, ce gânduri are.

I se va publica o carte! Ea, Joanna Radcliffe scrisese o carte pentru copii îndeajuns de bună pentru a-i fi publicată! După ani de zile în care se simţise inutilă, în sfârşit realizase ceva fără ajutorul lui Joshua. James Colnbrook deja îi menţionase că nu avea să câştige prea mult, însă atâta cât primea îi va conferi o independenţă, măcar din punct de vedere intelectual. În plus, banii nu contau, doar soţul ei era bogat, şi mai moştenise o sumă consistentă şi de la bunica ei. Mai degrabă tânjea după sentimentul de împlinire decât după orice altceva.

Când Joanna intră în fugă în restaurant, mama ei se afla deja la masă – întârziase câteva minute, cu toată graba. Mama ei dispreţuia lipsa de punctualitate; iar reproşul vizibil era de-ajuns în acest sens.

— Scuză-mă c-am întârziat, şi se aşează pe scaun, acceptând lichiorul pe care un ospătar i-l oferise.

Angajaţii restaurantului cunoşteau prea bine preferinţele Joannei.

— Nicio problemă, o repezi mama ei.

Tânăra femeie semănă perfect cu mama, diferenţa făcând-o doar anii; la cei patruzeci şi cinci de ani, femeia arăta perfect; îşi păstra culoarea părului la aceeaşi coafeză ca Joanna. Cora încerca să-şi menţină tinereţea prin toate metodele cosmetice posibile, în timp ce pe chipul Joannei începuseră să apară semnele îmbătrânirii premature. Un surâs discret lumină faţa tinerei, care sesizase lipsa de sinceritate din tonul mamei. Acesta era, de fapt, modul ei de a reacţiona, asemenea unei şcolăriţe, nu ca o femeie măritată de cinci ani.

— Am fost reţinută de editor, şi sorbi din lichior.

— Şi ce ţi-a spus? întrebă femeia, mai mult din politeţe.

Joanna nu părea deranjată de dezinteresul mamei, cum

de altfel nu se aştepta la nicio încurajare în acest sens, din partea niciunui membru al familiei. Tatăl ei era un bancher bine cotat, mama – secretara lui, care transforma în succes tot ce atingea. Mica afacere pe care ea încerca s-o întreprindă nu-şi avea rostul, din punctul lor de vedere. Astfel că ea se alegea doar cu o satisfacţie proprie.

— O vor publica, scutură ea din umeri, continuând să se uite pe meniu.

— Serios? E despre un câine, sau aşa ceva, nu?

— Despre un boxer, o informă Joanna sec, întrebându-se de ce trebuie să se chinuie singură la prânzurile săptămânale cu mama ei.

Întotdeauna aceste întâlniri sfârşeau prost, căci lipsa de interes o afecta enorm. I-ar fi plăcut mai mult să se rezume la vizitele duminicale, împreună cu soţul, singurele ocazii când îl vedea şi pe tatăl ei. Ambii părinţi duceau o viaţă infernală, negăsind timp pentru ea. Niciodată nu avuseseră. Căsătoria cu Joshua atenuase relaţia cu cei doi, deşi la început mariajul părea a fi un dezastru.

— Adică ai găsit un editor care să te plătească pentru o poveste despre un căţel? se miră femeia, dispreţuitor.

— Da.

— Nici nu mai ştii de ce e în stare lumea de azi... Şi Joshua ce părere are?

— Nu s-a exprimat, bâigui Joanna.

— Nici nu mă gândeam că are s-o facă! Cine a mai auzit de un om cu reputaţia lui să aibă o soţie care scrie poveşti pentru copii!

— Dar n-am spus că nu e de acord, reacţionă ea. Doar că n-am discutat prea mult despre asta. De fapt, în ultimul timp nici nu prea mai discutau! Ospătarul, care tocmai venea cu farfuriile, o împiedică pe Cora să riposteze.

— Voiai să mai spui ceva, mamă? întrebă Joanna, începând să mănânce.

— Nu la masă. Vorbim mai târziu.

Joanna îşi savură porţia pe îndelete, luând îmbucături mici, cu graţie; degetele ei alungite şi subţiri păreau împovărate de inelele primite cu ocazia cununiei.

După masă, trecură la cafele, Joanna pregătindu-se, în sinea ei pentru lecţiile pe care mama ei avea să i le ofere în continuare. Deja se săturase de aceleaşi observaţii, după atâţia ani. Probabil că nu toată lumea găsea satisfacţie într-o astfel de carte, însă constituia singura ei realizare, singurul lucru care-i aparţinea în totalitate, şi care nu era primit de la el.

— Mă întrebam cum este… Tânăra clipi, nedumerită.

— Cum este cine? întrebă după ce-şi veni în fire.

— Joshua, bineînţeles. Ştiu că eşti fericită cu cartea, dar fii atentă şi la ce-ţi spun! Tatăl tău şi cu mine i-am simţit lipsa duminica trecută, şi ne întrebam ce mai face.

— Ţi-am spus doar – duminică a trebuit să se întoarcă la spital. Şi-a cerut scuze.

— Se pare că în ultimul timp… lucrează din greu, se încruntă femeia.

— Ştii bine că a lucrat întotdeauna aşa.

— Dar în ultimele luni a cam întrecut măsura.

— Mamă, dacă vrei să-mi spui ceva anume, fă-o direct. N-am chef de ghicit.

— Eşti fericită cu el, Joanna? veni răspunsul iritat al Corei.

— Bineînţeles, însă privirea ei era undeva departe.

— Ştiu că, la început, noi n-am fost de acord…

— Adică? se trezi tânăra. Vrei să spui că, de fapt, v-aţi opus până când aţi aflat cine este.

— E adevărat! confirmă indignată mama ei. Niciodată nu m-am îndoit că ar fi cineva. Doar că e mai în vârstă decât tine. Iar noi nu eram siguri că eşti destul de matură pentru o căsătorie, dar având în vedere…

— Spune odată ce ai de spus, mamă, o întrerupse ea, conştientă că toată vorbăria avea un scop ascuns.

— Păi, am auzit…

— Că…?

— Dar s-ar putea să fie doar o bârfă…

— Mamă!

— Se zice că, de fapt, nu lucrează tot timpul! Gata, am zis-o! mă simt mult mai bine acum. Şi s-ar putea să fie doar nişte zvonuri… Ştii că lui Jackie Smith îi cam place să bârfească…

Joanna se pierdu din nou în gândurile ei, încetând s-o mai asculte. Vestea aruncată la întâmplare nu avusese acelaşi efect asupra ei, ca asupra mamei.

De-a lungul anilor, existaseră mai multe probleme între ea şi Joshua, dar niciodată nu bănuise că ar putea fi vorba despre o altă femeie. Într-adevăr, Joshua era chipeş, dar ea…

— …oare nu ţi-am spus întotdeauna că Angela Hailey arată prea bine ca să fie secretara oricărui bărbat, mai ales a unuia precum soţul tău, continua mama ei.

— Angela Hailey? Vrei să spui că ea e femeia în cauză?

— Aşa crede Jackie. Or Angela e foarte frumoasă.

În mintea Joannei apărură nişte ochi verzi, un păr roşcat şi lung până la umeri, o persoană care se îmbrăca întotdeauna cu gust. Era secretara lui de şapte ani, iar Joanna o întâlnise de multe ori; dispreţul era reciproc. De câte ori se găseau singure, de-atâtea ori Angela nu pierdea ocazia de a părea superioară, iar faţă de Joshua afişa o poziţie formală, respectuoasă. Joanna preferase să ignore atitudinea, ceea ce părea a o întărâta şi mai mult pe cealaltă. Într-adevăr, şi-o închipuia ca amantă a lui Joshua, rolul i se potrivea. Iar soţul ei avea o slăbiciune pentru roşcate.

— Întotdeauna se vorbeşte despre un bărbat ca el, începu ea, înfiorată la imaginile pe care tocmai şi le imaginase. Jumătate din paciente şi-ar dori o aventură cu el, iar cealaltă jumătate şi l-ar dori ca fiu. Dacă aş pleca urechea la toate bârfele care-l acuză de adulter, aş ajunge

în pragul nebuniei!

— Şi nimeni nu te poate acuza c-ai suferit vreodată depresii. Nu-i aşa, Joanna? se răsti mama ei. Dacă rămâi rece, devii necredibilă. Ar putea avea o aventură pasională cu Angela, fără ca tu să reacţionezi în vreun fel!

— Crezi că e adevărat? întrebă şi-i înfruntă privirea.

— Da!

— Atunci, cred că mai bine l-ai întreba pe Joshua, nu pe mine, oftă ea. Nu se spune că soţia e ultima care află?

— Chiar nu-ţi pasă? izbucni femeia.

— Ba da, se forţă Joanna. E soţul meu. Dar nu mi-ar mărturisi adevărul, chiar dacă l-aş întreba, ceea ce n-am să fac oricum, adăugă ea rece.

— Ai aşa de multă încredere în el?

De fapt, nu prea-i păsa! Nu o interesa dacă avea altă femeie, chiar dacă aceasta era Angela Hailey.

— Suntem căsătoriţi. N-am niciun motiv să cred că situaţia se va schimba; altminteri, poţi fi sigură că tu ai să afli prima, ca să împărtăşeşti cu Jackie Smith un nou subiect de bârfă!

— Nu fi obraznică, Joanna…

— Şi cum ai vrea să reacţionez? izbucni ea. Tocmai mi-ai demonstrat că lumea crede că soţul meu mi-e infidel. Ar trebui să urlu? Ai fi mulţumită?

— Mă gândesc doar la fericirea ta, coborî Cora tonul. De aceea ţi-am spus despre el. Sunt mulţi bărbaţi… fideli. De ce tatăl tău…? Dar asta e o altă poveste, se întrerupse brusc, văzând-o pe Joanna brusc interesată de subiect. Dacă ştii adevărul, măcar poţi să faci o mişcare.

Oare-şi dorea acest lucru? Oare o preocupa mai mult decât îl interesa pe el? Mama ei ar fi fost foarte dezamăgită să afle adevăratele ei sentimente.

— Trebuie să plec, mamă, şi se uită pe notă. Cred că e rândul meu. Ne vedem săptămâna viitoare, ca de obicei, şi se ridică.

— Joanna…

— Da? o privi pe mama ei de sus, iar chipul ei părea mai îmbătrânit cu douăzeci de ani.

— Adu-ţi aminte ce am discutat. E un bărbat… sofisticat. Nu-i purta pică dacă ceea ce ţi-am mărturisit nu e adevărat. Sunt sigură că e doar o aventură trecătoare. Şi felicitări pentru carte, mai adăugă distrată.

— Mulţumesc, răspunse tânăra degajat, cunoscând cât de puţin conta acest lucru pentru mama ei.

Se urcă într-un taxi până acasă. Acasă – puţin incorect spus, pentru că atât ea cât şi Joshua doar mâncau şi dormeau acolo, fără a împărţi nimic durabil de ceva vreme.

Vechea casă era întreţinută cu mult efect de menajera lui Joshua, încă de dinaintea căsătoriei lor. Doamna Barnaby îşi continuase activitatea aproape imperceptibil şi ireproşabil, fiind foarte ordonată. Micul dejun se servea întotdeauna la ora opt, prânzul la unu şi cina la şapte jumătate fix. Totul era la îndemână şi lucea de curăţenie – de la mânerul uşilor până la candelabrele din salon., căci femeia nu suferea să vadă amprente. Nu putea fi numită „casă”, mai degrabă „hotel”, un hotel pe cât de fermecător, pe atât de lipsit de viaţă.

Când intră în casă o salută pe menajeră, apoi aruncă în treacăt o privire la corespondenţa de pe măsuţă. Mirosul îmbătător al garoafelor din vază îi gâdilă plăcut simţurile. Cele mai multe scrisori erau pentru Joshua, însă găsi printre ele şi o invitaţie la cină de la un coleg de-al lui. O lăsă împreună cu celelalte hârtii, considerând că Joshua va decide dacă aveau să meargă sau nu. Probabil că da, gândi ea.

— Vreun mesaj, doamnă Barnaby? se interesă, ieşind din bucătărie cu un ceainic. Doar unul de la domnul Radciffe, o informă femeia, inexpresiv.

Întreaga ei constituţie era foarte rigidă, de la expresia

feţei la încălţările simple.

— Mi-a transmis că va fi acasă la ora şapte.

— Mulţumesc, încuviinţă Joanna turnându-şi ceai. Îl iau sus cu mine, o anunţă, ignorându-i căutătura, pentru că femeia nu tolera băuturile în camerele de sus.

Dormitorul ei purta o notă feminină, cu tapetul alb-rozaliu; chiar şi patul sub formă de baldachin avea o cuvertură albă, ce putea fi trasă pe timpul nopţii. Încă din copilărie visase la o asemenea cameră, şi, deşi părinţii îi oferiseră de toate, consideraseră ridicolă o astfel de cameră. La căsătorie, Joshua se arătase dispus a-i satisface acest capriciu, dar insistase ca baia şi dormitorul lui să rămână străine de accesoriile feminine.

Joannei nu-i venise să creadă în ideea dormitoarelor separate, însă Joshua motivase că nu dorea s-o deranjeze în cazul în care se întâmpla ca el să fie chemat de urgenţă noaptea. Acum îi convenea situaţia; n-ar fi suportat să împartă cu el patul întreaga noapte, constant.

Sugestia mamei ei la adresa unei posibile aventuri între el şi secretară nu-i părea nefondată, având în vedere orele lungi pe care le petrecea acolo. În mintea ei începuse a se derula imaginea unei aventuri în decorul cabinetului său foarte elegant şi a salonului de aşteptare alăturat. Într-adevăr, nu părea imposibil, însă Joanna o dispreţuia pe presupusa amantă, conştientă că zeci de alte femei şi-ar fi dorit o aventură cu el.

La ora şapte fix auzi motorul Rolls Royce-ului parcând în faţa casei; îşi acordă un minut pentru a se aranja în oglindă, în timp ce vocea groasă a lui Joshua o saluta pe menajeră. Altă dată ar fi coborât în întâmpinarea lui.

Întotdeauna se găteau pentru cină. Joanna alesese un pulover ce-i cădea pe umeri, dezvelindu-i un braţ, asortat cu o brăţară de aur. Sandalele cu tocuri înalte îi corectau statura mică. Un machiaj perfect şi buclele blonde lăsate să curgă în valuri întregeau imaginea ei degajată în momentul

în care se aşează în sufragerie, aşteptându-l pe Joshua.

Când el intră, cincisprezece minute mai târziu, cu părul încă ud de la duş, ea tocmai sorbea din lichior. El purta un sacou negru ce se mula pe umerii lui laţi, şi pantaloni croiţi perfect.

La cei treizeci şi şapte de ani ai săi, Joshua continua să fie, probabil, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată – cu părul negru, grizonant la tâmple, cu ochii cenuşii pătrunzători şi gura bine conturată – o imagine autoritară.

— Felicitări! spuse el calm, privind-o inexpresiv. Analizându-l, Joanna realiză că şi el se schimbase în cei cinci ani de căsnicie; nimic nu mai rămăsese din bărbatul pe care-l ştia şi de care fusese atrasă încă din prima clipă. Faţa îi era acum marcată de o notă de cinism, dovadă că timpul nu-l iertase nici pe el. Oare avea aceeaşi nemulţumire faţă de mariajul lor? Aventura cu Angela confirma această ipoteză.

— M-a sunat mama ta, continuă el, ocupându-şi locul din faţa ei. Mi-a povestit despre carte. Cred că eşti foarte mândră.

— Aşa e.

— Părea îngrijorată din cauza ta.

— Nu ştiu de ce, răspunse ea rece.

— Arăţi cam palidă.

— Pentru că mi-e foame, şi se ridică, hotărâtă să încheie conversaţia. Putem să începem?

— Bineînţeles, se grăbi el, ridicându-se la rândul lui.

Joanna se întreba unde dispăruseră farmecul şi zâmbetul de pe chipul lui; chiar şi corpul bine făcut îşi pierduse din fermitate, obrajii îi erau supţi, iar mâinile încă puternice şi lungi, mult mai slăbite. Cu adevărat, Joshua era departe de a fi fericit cu situaţia lor.

În timpul cinei discutară banalităţi, ca întotdeauna. Joshua se interesă de carte, însă răspunsurile ei abrupte nu-

l încurajau deloc. După-masă, el refuză atât vinul cât şi lichiorul.

— Trebuie să mă întorc la clinică pentru câteva ore, anunţă el după cafea.

— Da… întrevedea ce va urma.

— Ce-o să faci? ezită el.

— Mă culc devreme. Citesc. Nu-ţi face griji, găsesc eu ceva.

— Dar îmi fac griji, Joanna. Cred că te simţi foarte singură serile, până mă întorc eu.

— Ba nu…

— Atunci, mă duc să mă schimb, o întrerupse el, urcând spre camera lui.

Joanna îi dădu liber menajerei şi urcă şi ea. Îl auzea pe Joshua în baie, şi, instantaneu, îi veni ideea unei băi cu spumă. Se dezbrăcă, luă halatul de mătase, apoi se opri în faţa mesei de toaletă pentru a se demachia.

După câteva minute, Joshua ieşi, iar ea îi luă locul. Porni apa, apoi se întinse după spumant, însă atinse o sticluţă de medicamente cu poala halatului, iar aceasta căzu pe gresie, împrăştiindu-se în zeci de cioburi.

Joshua apăru imediat în cealaltă uşă. Era deja echipat de lucru, într-un superb costum din trei piese, cu cămaşă de mătase.

— Stai pe loc, interveni el.

Prea târziu, însă. Apariţia lui neaşteptată, ea purtând doar un halat, iscă o reacţie involuntară, şi Joanna păşi înapoi, exact pe un ciob.

— Nu te mişca, strigă el, pe măsură ce ea făcu încă un pas şi ajunse în braţele lui.

Joanna îngheţă la contactul fizic cu el. Îşi recăpătă suflarea abia când Joshua o puse pe pat şi se aplecă spre piciorul rănit. Nu-i era clar dacă observase reacţia ei, căci o trata la fel ca pe orice alt pacient.

— Nu arată prea rău. Aduc ceva să curăţ locul, şi se

întoarse în baie, închizând robinetul.

Joanna profită de răgaz pentru a-i analiza gesturile, după atâta timp. Nu se simţea extaziată, nici măcar încântată. Ca şi cum un străin ar fi atins-o, nu bărbatul cu care împărtăşise cele mai intime momente, cel pe care-l iubise atât de mult. Unde zburase iubirea lor?

Acum observa la Joshua tot ce nu-i sărise în ochi la început – inerţia privirii lui, lipsa de afecţiune a chipului său plăcut, precipitarea acţiunilor sale.

El se întoarse cu trusa.

— Scuze, murmură, în momentul în care-i scoase ciobul din talpă. Te doare?

— Nu foarte tare, minţi ea. Nu sunt norocoasă că soţul meu e doctor?

Joshua se încruntă, căutând o urmă de sarcasm în replica ei.

— Aşa e, răspunse el la repezeală. Gata, te-am bandajat, dar mă tem că va trebui să renunţi la baie.

— Trebuie doar să-mi ţin piciorul afară, nu?

— Da.

— Atunci, o să-mi fac baia; mulţumesc.

— N-ai decât, scrâşini el. Mă duc să curăţ…

— Lasă-mă pe mine, se oferi ea şi coborî din pat, încheindu-se la halatul care stătea să-i dezvelească trupul.

— Te rog, vreau s-o fac, insistă el, dezinteresat de imaginea ce i se oferea. Poate că aşa n-au să mai fie accidente.

— Atunci, poftеşte! renunţă ea, văzându-l atât de pornit. Puţin mai târziu, îl auzi trebăluind prin baie.

— Şi totuşi, ce căutai acolo? întrebă el ezitant.

— Căutam ceva, murmură ea.

Fiecare dintre ei avea partea lui de dulăpior, or ea dăduse pe jos o sticlă de pe partea lui.

— Ce anume? insistă el.

— Ceva, îl repezi Joanna. Uite ce e, n-am găsit la mine şi

mă gândeam că poate doamna Barnaby l-a pus la tine. Oricum, mi-am amintit între timp că ieri am aruncat sticla goală, şi se înroşi, conştientă că stârnise curiozitatea lui Joshua.

De luni de zile nu mai discutaseră atât de mult, iar acum chiar nu-şi mai dorea să continue.

— Ce anume? continuă el. Poate că mai am eu.

— Nu cred.

— Spune-mi, totuşi…

— Nu!

— Joanna, spune-mi, te rog, o fulgeră el cu privirea.

— Tu ce crezi că era? îl înfruntă ea.

— Habar n-am. Spune-mi! ordonă el. Sper că nu căutai medicamente, sugeră, văzând-o că tace.

— Medicamente? se miră ea.

— În ultimul timp ai fost cam abătută…

— Nu pentru că aş fi dependentă de pastile, se indignă ea.

— Nu mă refeream la aşa ceva. Ştiu că în ultimul timp n-ai dormit prea bine şi mă întrebam dacă mai iei ceva care să te ajute.

— Şi apoi încă ceva care să mă trezească, şi încă ceva ca să-mi revin şi

— Ajunge! N-am sugerat nimic. Mă gândeam doar la somniferele prescrise de doctorul tău.

— Nu, nu mai iau. Dar căutam nişte pastile, îl provocă ea. Anticoncepţionalele mele!

— Încă mai iei?

— Da.

— De ce?

— Pentru că… Pentru că suntem căsătoriţi, şi…

— Şi n-am dormit împreună de luni de zile, continuă el ironic, îndepărtându-se agale spre dormitor. Sau poate de ani de zile?

Joanna se lăsă pe perne, răsuflând uşurată că Joshua nu

insistase. Într-adevăr, nu mai făcuseră dragoste de mult timp, nu chiar de ani, dar era cel puţin un an de când Joshua nici măcar n-o mai atinsese!

Capitolul 2

Bietul Joshua, nu merita o soţie ca Joanna, şi probabil că nici n-ar fi ajuns la căsătorie dacă nu l-ar fi vânat neîncetat; probabil că nici n-ar fi observat-o dacă ea nu s-ar fi remarcat.

Vacanţa în Canada, alături de părinţii ei, făcuse parte dintr-o binemeritată pauză de câteva luni, înainte de a pleca în Elveţia, pentru a-şi definitiva studiile.

Mama ei insistase să înveţe să schieze, convinsă că şi colegele ei ştiu deja.

În timp ce părinţii socializau cu o altă familie, Joanna îşi petrecea timpul urcând pe muntele Norquay pentru a lua lecţii de schi.

Primele trei zile fuseseră interesante şi distractive, căci niciunul dintre cursanţi nu se descurca. Joanna progresase rapid, iar după prima săptămână, trecuse de la pârtiile de începători la cele mai avansate. Motivul – probabil instructorul drăguţ cu care a continuat să se întâlnească întâmplător la restaurant, chiar şi după încheierea lecţiilor.

Îl admirase cum stăpânea traseul cu măiestrie, în vreme ce ea schia precum o amatoare. La baza pârtiei, el se oprise la doar câţiva centimetri de o roşcată care-i zâmbea, s-o îmbrăţişeze cu familiaritate – semn al unei relaţii de mai multe zile.

Joanna se concentrase asupra chipului frumos al instructorului, înregistrând fiecare amănunt de la părul lung şi negru, la ochii cenuşii cu străluciri de argint. Mânuia schiurile de parcă era născut pentru aşa ceva, şi la răstimpuri o săruta delicat pe roşcată, urcând înapoi pârtia cu teleschiul.

Bărbatul devenise aproape o obsesie pentru Joanna. Spre surprinderea ei, descoperise că avea o cameră în aceeaşi locaţie ca şi părinţii ei, încât îl putea zări foarte des. Fără însă ca el să o observe, pentru că pe pârtie era preocupat

exclusiv de roşcată. Timp de două săptămâni, Joanna îşi înăbuşise tulburarea sufletească, fără ca relaţia lor să evolueze.

Până când, într-o zi, roşcata nu l-a mai aşteptat, iar după trei zile, Joanna şi-a dat seama că femeia plecase. Deci, cei doi trăiseră o aventură de vacanţă, nu un sejur în doi în Canada.

Astfel, Joannei i se ivise ocazia de a-i demonstra cât de mult progresase. Ceea ce nu se dovedi a fi chiar atât de uşor. El îşi petrecea timpul pe pârtiile specializate, pe care ea încă nu le cunoştea, iar serile se făcea nevăzut, încât Joanna se întreba dacă-şi găsise deja pe altcineva. Ori era la fel de obosit ca şi ea, preferând, în acest caz, să se retragă în camera lui. Într-o dimineaţă, se întâmplă ca părinţii ei să rămână mai mult timp la micul dejun.

— Cine e frumosul acela? l-am văzut de multe ori pe-aici, îl întrebă mama ei pe soţ.

— Stă singur la restaurant în fiecare seară. Ştii ceva despre el, draga mea?

— Nimic, răspunse ea în grabă. Şi eu l-am văzut prin oraş, şi-atât. Tatăl ei, mult mai în vârstă decât Cora, ridică din umeri distrat; de multe ori se arăta amuzat de ieşirile frumoasei sale soţii. Încărunţise devreme, păstrându-şi totuşi liniile masculine ale feţei.

— Nu ştiu cine e. Chiar contează, Cora?

— Cred că nu, zise ea iritată şi se ridică de pe scaun. Deşi nu mă aşteptam să te arăţi interesat. E englez, ştiai? Şi-şi aprinse o ţigară.

— La fel ca mulţi alţii.

— Dar el stă aici, în complex.

— Atunci, întreabă-l pe director, conchise soţul ei.

— Nici gând! se indignă Cora.

Joanna plecase între timp, nemaiputând suporta indiferenţa tatălui; era hotărâtă ca statutul ei de necunoscută să se schimbe.

Îşi luă schiurile şi urcă muntele pe jos, neputând folosi maşinuţa închiriată; ar fi trebuit să aibă propriul ei echipament, chiar dacă avea să o coste o avere. Însă banii nu reprezentau o problemă pentru părinţii ei; îi cumpăraseră tot ce-şi dorise. Iar acum, îl dorea pe necunoscutul brunet, cu ochi tulburi, de un gri-argintiu. Nu i se mai refuzase nimic până atunci, dar nici nu-şi dorise ceva cu atâta ardoare.

Îi surprinse privirea îndreptată spre ea în momentul în care ajunse în vârful pârtiei. El îşi încălţa clăparii. Iar în refugiu se aflau doar ei doi.

— La naiba, bolborosi ea, în timp ce încerca să se încalţe. Ce mă fac? şopti ca pentru ea, însă destul de tare pentru a fi auzită.

Cu coada ochiului, îl observă venind spre ea, păşind surprinzător de uşor în clăparii grei. Joanna îşi ridică ochii de parcă nu se aştepta să-l vadă acolo.

— Salut, credeam că sunt singură, zâmbi ea.

— Pot să te ajut?

Nu zâmbea, iar vocea groasă, rezonantă, avea accent englezesc. Copleşită de atracţia fizică pe care o iradia, Joanna se ridică, observând totodată că bărbatul avea peste treizeci de ani, mai mult decât îşi închipuise, şi mirosea a apă de colonie cu parfum floral.

— Păi… mi s-a rupt o baretă de la clăpar. N-ai cumva una de rezervă? încercă ea, deşi undeva alături se aflau cu zecile, într-un cărucior.

— Ba da, cred că da, şi se duse la rucsacul său, de unde scoase una. E bună?

— Cu siguranţă. Te superi dacă te rog s-o aranjezi tu? Sprâncenele lui se arcuiră mirate sub fesul albastru, şi totuşi se aplecă, aranjându-i bareta cu uşurinţă.

— E bine? înălţă el ochii cenuşii.

— Poţi s-o mai strângi puţin? şi se aplecă şi ea, atingându-i obrazul cu părul ei auriu.

— Dacă nu te superi… şi-i înlătură şuviţele.

Joanna se aşează înapoi pe bancă, oftând nemulţumită.

— Te-am văzut schiind, încercă ea să păstreze conversaţia. Eşti foarte bun.

— Mulţumesc. Ajunge? şi se săltă în picioare; costumul lui albastru i se mula perfect pe trup.

— Adică? Ah, da… da. Mulţumesc.

— Atunci… eu mă retrag.

— Sigur că da. Şi mulţumesc încă o dată, domnule…?

— Radcliffe. Joshua Radcliffe, mârâi el.

— Joanna Proctor, se prezentă ea amabil.

— Atunci… domnişoară Proctor, şi se înclină, părăsind imediat locul.

Măcar acum o cunoştea; şi totuşi, se descotorosise de ea prea curând, gândi Joanna indignată. Dorea să-i demonstreze că dacă i se refuză ceva, poate deveni şi mai hotărâtă.

Însă el părea la fel de neclintit în a o ignora, trecând nepăsător pe lângă semnalele ei călduroase, de câte ori se întâlneau „întâmplător”.

La un prânz, Joanna se strecură pe scaunul de lângă el, pentru că era singurul liber din restaurant. Nu-i venea să creadă cât de bine se potrivise situaţia! El era pe punctul de a-şi termina cafeaua şi sandvişul, când apăru ea.

— Se poate? şi aşteptă confirmarea în picioare, pentru a-şi pune în valoare formele zvelte, evidenţiate de costumul albastru de schi.

— Cred că azi te aşezi unde apuci.

Răspunsul nu o încuraja. Se aşează, deşi alături, un cuplu tocmai se ridica, eliberând masa.

— Mă bucur că te-am întâlnit azi, răsuflă ea uşurată.

— Chiar? se miră el.

— Da, ţi-am adus o altă baretă, continuă Joanna după o scurtă pauză.

Umblase cu bareta în buzunar zile întregi, sperând să

prindă o astfel de ocazie.

— O baretă?

— Da, ştii că…

El nici măcar nu-şi mai amintea de ea; privirea lui cenuşie nu schiţa niciun semn că ar fi recunoscut-o. Ea îşi desfăcu părul blond, lăsându-l să curgă în valuri pe umeri.

— Sunt Joanna Proctor; ne-am întâlnit la cabine, acum câteva zile.

— Ah, da, domnişoara Proctor.

Deşi tonul vocii lui era politicos, încă nu dădea semne c-ar fi recunoscut-o. Începu a se pregăti de plecare, împăturindu-şi mănuşile şi ochelarii de schi.

— Uite bareta. Am luat-o din oraş.

— Dar nu era nevoie…

— Ba da. Ai fost amabil că m-ai ajutat, măcar atâta puteam face, să-ţi iau una nouă.

— Dacă insişti, şi luă bareta, înfundând-o indiferent în buzunar.

— Insist, continuă ea. Pot să-ţi ofer încă o cafea? Mişcările lui îngheţară pe loc:

— Obişnuieşti să oferi cafea necunoscuţilor?

— Nu, râse ea frenetic, conştientă că el nu părea genul care să accepte ca femeia să facă primul pas. Dar nu te consider un necunoscut, adăugă.

— Câţi ani ai? zise el interesat.

Joanna îşi umezi buzele într-un gest ademenitor.

— …Douăzeci, minţi ea.

— Şi presupun că vânezi necunoscuţi încă de când erai mică, nu? rânji el după o clipă de reflectare.

Flirta cu ea!

— Nu chiar, surâse Joanna.

— Poate că încă mai eşti, aruncă el replica pe un ton grav, şi ieşi. Cum de-şi permitea să o trateze astfel, să flirteze şi apoi s-o trateze ca pe un copil! Nu era corect, iar ea nu se dădea bătută foarte uşor.

El nu se mai arătă timp de trei zile, ceea ce nu era îngrijorător. Însă din a treia zi, Joanna crezuse că plecase. Se mustra în sinea ei că nu profitase mai mult de situaţie, ştiind că n-avea să-l mai întâlnească pe atrăgătorul Joshua Radcliffe.

Alte două zile le petrecu plimbându-se prin cameră, pierzând tot interesul pentru acea vacanţă de vis, pentru ideea de schi, mai ales că Joshua lipsea. Într-un final, la insistenţele părinţilor ei, acceptă să urce pe pârtie, plictisită la culme de noul instructor, care era departe de bărbatul adevărat pe care-l cunoscuse.

Dintr-odată, zări o figură ce schia artistic de-a lungul traseului. Joshua nu plecase. Brusc, se înseninã; de data asta n-avea de gând să-l lase să scape fără a-i face o impresie bună.

Nu plănuise să se dea peste cap cu tot cu schiuri şi cu beţe, dar îşi atinsese scopul!

Îl pândise cu atenţie pe Joshua şi încercă să pornească odată cu el, pentru a se sincroniza la baza pârtiei. Probabil, însă, că-l privise atât de mult, încât uitase să se controleze, dându-şi seama dintr-odată că intră în el. Prea târziu pentru a mai face ceva; strânse din ochi, sperând să nu iasă cu oase rupte.

Impactul o lăsă pe Joanna fără suflare, aruncând-o la pământ; schiurile şi beţele i se încurcară cu ale lui Joshua.

— Joanna, se repezi el în vreme ce ea încerca să se ridice, scuturându-şi zăpada de pe ochelari. Eşti bine?

Ea îşi mişcă într-un târziu picioarele, ameţită.

Îi reţinuse numele, semn bun.

— Sunt… iar cuvintele nu răzbeau până la el, din cauza şocului căzăturii.

Nu era sigură dacă se rănise sau nu. Nu-şi mai simţea picioarele şi era conştientă că a doua zi rănile se vor vedea. Dar dacă-i spunea că nu e rănită, probabil că el n-ar mai fi ajutat-o să se ridice. Aşa că riscă.

— Mă doare încheietura, se strâmbă ea.

— Care?

— Asta, şi-i arătă braţul drept.

— Aha; se pare că nu ţi-e ruptă din moment ce o poţi mişca. Prima greşeală!

— Totuşi, mă doare foarte tare, şi se crispă, prefăcută.

— Poate doar ţi-ai sucit-o, mormăi el, aplecându-se să-şi dea jos schiurile.

— Doar mi-am sucit-o? repetă ea, indignată.

— Sunt sigur că ţi se pare o nimica toată, însă eu deja îmi imaginam oase rupte, ceea ce ar fi fost mult mai grav.

— Nici nu mă-ndoiesc, zise ea şi se sprijini în mâna stângă, pentru a fi mai credibilă.

— Ştiu că nu e aşa, zâmbi el, dar sper că mă scuzi că-ţi par neserios. Nu voiam să plec de-aici lăsând victime în urma mea.

„Poate doar inimi frânte” gândi Joanna. O cucerise din nou cu surâsul lui şi nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin dacă s-ar fi ales cu vreun picior rupt, mai ales dacă ar fi vizitat-o la spital. Era conştientă, în acelaşi timp, că doar cu o entorsă nu-l putea ţine lângă ea.

— Stai să te ajut, şi întinse mâna pentru a-i desface schiurile.

Închizătoarea înţepenise, iar mâinile lor se atinseră pe măsură ce încercau s-o desfacă. Joanna se simţi parcă electrocutată de emoţie.

— Acum, să te văd că stai pe picioarele tale. Şi-apoi, cred c-ar fi bine să ne dăm la o parte din mijlocul pârtiei, observă el în momentul în care un alt schior îi depăşi.

Susţinută de după talie de braţul lui, Joanna îşi reveni treptat. Însă corpul puternic al lui Joshua, lipit de-al ei, o storcea de vlagă; nu-şi putea stăpâni ritmul inimii, şi nici echilibrul picioarelor.

— Te duc la vestiare, o anunţă el când ajunseră la parcare, însă rămase cu o mână pe talia ei, în cealaltă

ţinând beţele şi schiurile. Am o maşină închiriată.

Îi deschise portiera şi o aşeză, apoi duse echipamentul în spate. Joanna observase de mult maşina aurie cu tente maronii, neştiind că el o conducea.

— Părinţii mei au închiriat o camionetă, îl informă.

— Deci ai venit cu ai tăi, murmură el. Chiar mă întrebam lucrul acesta.

— Da?

— Ei nu schiază?

— Ba da, chiar foarte des. Nu te-am văzut pe-aici la sfârşitul săptămânii, schimbă ea subiectul.

— Pentru că n-am fost aici.

— Aha… se întrebă dacă nu fusese cu vreo femeie.

— Am fost până la Sunshine.

Era vorba despre staţiunea învecinată.

— E mai bine acolo?

— Da, e mai aglomerat.

Când ajunseră la hotel, el o sprijini ca să coboare, deşi se presupunea că Joanna e rănită la încheietura mâinii, nu la gleznă; însă ea profită de amabilitatea lui. Îi plăcea enorm atingerea lui.

Joshua o conduse în camera sa, descumpănind-o puţin. Avusese mulţi prieteni acasă, majoritatea băieţi, prieteni de familie, şi niciodată nu se lăsase dusă acasă la vreunul dintre ei.

Camera lui era la fel de luxoasă ca şi a părinţilor ei, cu o sufragerie spaţioasă şi cu bucătărie; se vedeau urme de cenuşă în cămin, semn că-l folosise de curând. Totul era foarte ordonat. Joanna ştia că mai existau alte două dormitoare şi o baie, însă el o conduse pe canapeaua din sufragerie, pentru a-i examina încheietura.

— Nu e umflată, îşi spuse ca pentru sine. Şi nu simt nimic dislocat. Am să te bandajez, totuşi, adăugă, văzând-o dezamăgită. Nu-ţi strică şi nu durează mult.

Joanna profită de absenţa lui pentru a-şi da jos costumul

de schi, rămânând într-un pulover de lână şi-n blugi.

Şi el se dezbrăcase între timp, apărând în pantaloni de stofă, cu un jerseu gros – arăta divin, iar pulsul ei o luă razna. O bandajă cu mişcări sigure, concentrat asupra lucrului.

Joanna îl urmări tăcută, din ce în ce mai fericită. Ca şi cum pulsul ei alert l-ar fi atenţionat, el îşi ridică privirea, mijind ochii pe măsură ce ea se îmbujora.

— Eşti… un profesionist, se bâlbâi ea din obligaţie şi se uită la bandajul perfect, încă arzând în obraji.

— Ar trebui. Sunt doctor.

— Ah! Şi unde anume în Anglia?

— De ce vrei să ştii? o întrebă fără a clipi.

Ea înghiţi în sec – din nou întrecea măsura.

— Doar… mă întrebam… răspunse ea, ruşinată. Cred că e o profesie interesantă.

— Aşa e, încuviinţă el. Am un cabinet în Londra.

În Londra. Adică trăiau în acelaşi oraş! îi părea bine, deşi la sfârşitul verii, ea avea să plece în Elveţia; mai era încă o lună. Deja obţinuse numele lui şi locul de muncă. Nu puteau exista prea mulţi doctori cu numele de Radcliffe.

— Cum e?

— Ce anume? Ah, da, e OK, roşi Joanna. Cred că pacienţii tăi se simt în siguranţă când vin la tine.

— Dar tu? o întrebă, fără a se ridica din poziţia de ghemuit. Te simţi la fel? Iar căldura privirii sale îi tăie răsuflarea.

— Nu.

— Nu? şuieră el, încruntându-se.

— Nu! repetă ea, încordată şi într-o clipă se aplecă şi-l sărută. Din cauza poziţiei nefericite, el se dezechilibră şi se văzu nevoit s-o prindă de mâini; amândoi căzură pe podea, în faţa căminului. Se eliberă, aruncându-i o căutătură tulburată.

— De ce-ai…? încercă el să întrerupă momentul, însă

gura lui o acoperi pe-a ei cu brutalitate.

Joanna nu mai cunoscuse săruturi la fel de pasionale, buzele ei descleştându-se pe măsură ce el o domina sălbatic, voluptuos, iar ea se abandonă în braţele lui; îşi strecură o mână sub puloverul ei, spre sân, frământând sfârcul cu mişcări sigure.

— Nu! Şi dintr-odată el se desprinse gâfâind, ridicându-se nesigur, semn al propriei sale excitări.

Îi îndepărtă degetele din părul lui, atunci când ea încercă o altă mişcare.

— Mai bine pleci.

— Dar…

— Joanna! o mustră el rece, tremurând. Pleacă, acum!

Ea se îndreptă spre ieşire, strângându-şi totodată şi hainele. Din prag, îi mai aruncă o privire languroasă.

Era perfect conştientă că nelinişstea lui nu i se adresa ei, ci lui însuşi, căci se înfierbântase. Şi corpul ei gemea de plăcere sub atingerea mâinilor sale, şi Joanna era hotărâtă să mai experimenteze senzaţia încă o dată.

Portiera trântită a maşinii îi curmă firul gândurilor, readucând-o în prezent. El se întorsese. Ceasul de pe noptieră arăta aproape ora unsprezece. Întârziase mai mult ca de obicei; ea îşi petrecuse toate orele rememorând începutul aventurii lor. Se ridică din pat, şchiopătând până la baie, unde îşi turnă apă rece pe bandaj, căci uitase de sfatul lui. Întoarsă în pat, Joanna îşi luă o revistă, ascultându-i paşii pe scară. Ştia că el observase luminile din camera ei pentru că ferestrele dădeau spre faţada casei. El ciocăni şi intră fără a aştepta răspuns.

Arăta şi mai obosit decât atunci când plecase, trezind bănuielile Joannei cu privire la cauza oboselii, deşi, din câte-şi amintea, partidele de amor nu-l epuizau, altă dată.

Nu mai salută la intrarea în cameră, aşa cum o făcea de obicei, ci se aşeză direct lângă ea, paralizându-i simţurile.

— Cum îţi este piciorul?

Ea lăsă revista deoparte, împreunându-şi mâinile pe piept pentru a-şi controla tremurul. Situaţia era asemănătoare cu cea cu încheietura, şi înghiţi în sec la amintirea sărutului ce urmase atunci.

— E bine, se grăbi ea, dorind să-l vadă plecat cât mai curând.

— Sigur? se încruntă el.

— Da! se răsti ea.

Privirea lui deveni tulbure, respiraţia i se acceleră. De-a lungul căsniciei, Joanna învăţase că nu doar furia îi provoca asemenea reacţii, ci şi dorinţa fizică. Iar acum, o dorea.

— Pentru Dumnezeu, Joanna, eu… mormăi el.

— Nu! se feri ea când el îi prinse ambele braţe.

— Ba da, Joanna. În noaptea asta trebuie să fie da!

Gura lui o pecetlui pe-a ei cu mişcări determinate. Mâinile îi explorau trupul cu ardoare prin materialul fin al cămăşii de noapte, de la coapse spre sâni, şi-apoi în jurul sfârcurilor.

— Nu! se împotrivi ea sălbatic. Nu vreau! şi-l îndepărtă. Respira cu greutate când îşi ridică privirea din pieptul ei; n-avea să se lase refuzat cu una, cu două şi o trânti pe pat, încleştându-i mâinile.

— Tu nu vrei niciodată, mormăi el. Dar eu vreau!

— Atunci, du-te la secretara ta, răspunse ea cu flăcări în ochi. Nu veni la mine!

— Ce vrei să spui?

Ea se retrase pe pernă, netezind cearşaful, aparent calmă. Trecuse multă vreme de când ei doi atinseseră subiecte aşa de intime, şi nu era sigură că e pregătită.

— Joanna! rupse el tăcerea.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, oftă ea, hai să nu ne mai jucăm. Dacă ai ales să ai o aventură cu secretara ta, este problema ta, dar nu veni la mine după ce-ai fost şi la ea.

— Am lucrat…

— Cred că toată Londra ştie la ce „lucrezi” până seara târziu.

— Înseamnă că mama ta iar a plecat urechea la vreunul din informatorii ei, şuieră el. Nu e de mirare că era îngrijorată pentru tine. Când ai să înveţi să nu te mai iei după bârfe, Joanna?

— N-a fost o bârfă, îi reproşă ea, şi ştii asta. De fapt, mama chiar ţi-a luat apărarea. Consideră că un bărbat poate călca greşit, atâta timp cât poate renunţa atunci când soţia lui află, adăugă dezgustată.

— Dar tu nu vrei să fie aşa, nu? o tachină el. Pentru că atunci ar trebui să accepţi să împarţi patul cu mine.

— Adică recunoşti că ai o aventură cu Angela?

— Nu recunosc nimic, dar nici nu infirm, continuă Joshua pe un ton foarte scăzut. E o scuză pentru a mă refuza?

— N-am nevoie de aşa ceva! se răsti ea, roşind.

— Aşa e. Îmi dau seama, şi-ncepu a se plimba prin cameră. Atunci, de ce naiba te-ai căsătorit cu mine, Joanna? întrebă el nedumerit.

— Ştii bine de ce, şi coborî privirea.

— Spune-mi!

Ea sări în picioare, înfruntându-l, încordată.

— Pentru că aveam optsprezece ani, eram însărcinată cu tine şi eram şi speriată!

Capitolul 3

Bărbatul se înnegură, iar faţa îi deveni lividă, doar ochii i se mai distingeau tulburi pe figura împietrită.

Ea ar fi dorit să-şi retragă cuvintele, să-şi ceară scuze – însă totul ar fi fost nesincer. Amândoi erau conştienţi că dacă n-ar fi existat motivele invocate de ea, nu s-ar fi căsătorit. După atâta timp, ea recunoscuse.

— În sfârşit am aflat, murmură el.

— Da…

— Sunt prea obosit ca să discutăm în seara asta, şi păşi spre uşă.

— Totuşi, sper că-ţi dai seama că nu putem lăsa chestiunea nediscutată.

Refuza să-l lase să plece, deşi ştia că după scena aceasta, totul se va schimba. A trăi cu un străin la modul virtual era una, dar Joshua o forţase prea mult în seara aceasta şi n-ar fi suportat încă o astfel de ieşire.

— Da, îmi închipui… Dar nu acum.

— Bineînţeles, se strâmbă ea. Eşti obosit.

— Puţin. Ne vedem dimineaţă.

— Şi vorbim atunci? insistă ea.

— Poate… şi ieşi repede din cameră.

Pentru prima oară după un an de zile, Joanna lăsă frâu liber lacrimilor, căzând înapoi pe pat, tremurând toată. Plânse până ce lacrimile îi secară, până ce ea însăşi rămase lipsită de puterea de a mai lăsa amintirile s-o invadeze. Amintirile de acum cinci ani.

Optsprezece ani şi însărcinată…

După scena din camera lui, Joanna ajunse să-l caute şi mai serios, cu toate că el nu dădea vreun semn că ar fi observat-o, tăindu-i elanul de câteva ori când ea începea conversaţia. Or, ea n-avea timp de pierdut, încât se încăpăţână şi mai tare.

Părinţii ei nu-i depistaseră atracţia pentru Radcliffe,

crezând în schimb că este atrasă de instructorul de schi, Greg. Joanna nu le ignoră preferinţa, ştiind că nu l-ar fi acceptat pe Joshua din cauza vârstei.

În ultima zi de şedere, Joanna dorea cu disperare să acţioneze în vreun fel pentru a-i atrage atenţia. Se folosi de acelaşi truc cu încheietura, şi se duse la camera lui, în vreme ce ai ei se aflau la o petrecere.

Luminile erau aprinse, ceea ce însemna că era înăuntru. Altminteri n-ar mai fi avut ocazia de a-l întâlni, mai ales dacă aveau să se despartă la fel de brusc precum cu câteva zile înainte, când el o dăduse practic afară din cameră. Ciocăni la uşă şi auzi mişcare înăuntru. Pulsul începu să-i crească atunci când el deschise. Era îmbrăcat lejer, pentru seară. O privi curios.

— Da?

— Eu… şi limba i se împleticea în gură deşi ajunsese până acolo, ceea ce însemna un pas foarte mare. Mi se pare că încă mă mai doare încheietura. Mă gândeam că te poţi uita încă o dată la ea.

— Atunci, intră, o invită el, deschizând mai larg uşa.

Nu era cea mai călduroasă invitaţie, însă ea o acceptă; căldura din cameră îi invadă simţurile, căci afară fulguia, iar temperatura scădea continuu. O luă cu frisoane în timp ce se încălzea. Se aplecă să se descalţe, atentă la a nu folosi mâna dreaptă, conştientă că el o urmăreşte.

— Ce foc minunat! se bucură ea şi intră în sufragerie.

— Nu aveţi şi la voi în cameră? o cercetă el.

Abia acum ea realiză inutilitatea cuvintelor. Chiar şi de la geamul lui se vedea că şi la ei era un foc.

— Ba da, dar nu la fel de frumos.

— Chiar? păru el sceptic. Păi, hai să mă uit la el.

— La foc?

— La bandajul tău, o corectă el.

— Ah, da, şi-i întinse mâna.

— Poate vrei să-ţi dai jos şi haina şi să te faci comodă,

zâmbi el. Dacă încă te mai doare, ar trebui s-o examinez mai atent. Poate că până la urmă chiar e o fractură.

De data asta o cercetă cu atâta dedicare, încât o lăsă fără cuvinte.

— Te doare? întrebă el, auzindu-i suspinul la atingerea unei zone. Ea înghiţi în sec. N-o durea deloc, dar mângâierea lui îi trezise simţurile, şi nu-şi mai putuse îreţine acel suspin de plăcere.

— Puţin…

El îi atinse delicat coapsa, apoi se ridică.

— Sunt sigur că e doar o entorsă. O să mai doară încă ceva timp. Joanna încuviinţă din cap, cu o uşoară grimasă şi-l privi cu încântare.

— Voiam doar să mă asigur. De unde vine mirosul ăsta plăcut?

— Grătar, zise el grav.

— Miroase extraordinar, zâmbi ea.

— N-ai vrea să stai la cină? o invită el, nu fără ezitare, vizibil emoţionat.

— Nu cred că…

— Ba da, insistă el. Te rog, mâncarea e suficientă.

— Dacă spui… şi faţa i se lumină pe loc.

— Da, chiar ai putea să prepari sosul pentru salată în timp ce eu termin.

Nici că se putea mai bine; iar dacă din întâmplare mâinile lor aveau să se atingă la bucătărie, ar fi fost şi mai bine. Joshua continua să se poarte ciudat, însă situaţia nu părea să-l deranjeze prea mult.

— N-or să-şi facă ai tăi griji? o întrebă în timpul mesei.

— Au ieşit în oraş.

— Înţeleg. Cred c-ai fost destul de mult singură, în ultimele zile.

— Nu mai sunt un copil de care să aibă grijă, răspunse ea detaşată, ducând farfuriile la bucătărie după terminarea mesei

— Aşa e, confirmă el.

Se aşează lângă ea şi-i atinse întâmplător coapsa cu piciorul lui, dar şi-l retrase imediat.

— Câţi ani ai spus că ai?

— Ăăă, douăzeci, îşi aminti ea.

Nu ştia să mintă ca lumea – niciodată nu putea ţine minte ce informaţie dăduse. Şi el părea că-şi dă seama.

— Ce-nseamnă asta? se repezi el. Că ai de fapt nouăsprezece ani şi unsprezece luni?

— Cam aşa ceva. Te pricepi la gătit, schimbă ea subiectul.

— Iar tu, la sosuri. Fac brioşe la desert, râse el, ceea ce-i lumină trăsăturile.

Mai târziu, când încercă una, Joannei i se păru divină, moale pe dinăuntru, crocantă la exterior.

— Sunt excelente.

Când terminară, trecură în faţa şemineului. Flăcările focului se reflectau pe feţele lor. Cu un gest foarte intim, el îi întinse ultima bucată, pe care ea o acceptă fără a-l scăpa din priviri; tâmplele lui zvâcneau puternic, semn că şi el trăia la fel de intens momentul.

— Hai să punem vasele în maşină, şi se ridică, trăgând-o şi pe ea. Apoi cred că te poţi întoarce la tine.

Nu dorea să plece încă, cel puţin până ce el nu-şi îndeplinea promisiunea tacită pe care ochii lui o făcuseră în acel moment de tăcere. Nu putea s-o dorească din priviri, pentru ca un minut mai târziu s-o trateze ca pe un copil.

— Nu bem o cafea mai întâi? întrebă ea după ce încărcară maşina de vase. Părinţii mei nu s-au întors şi…

— Bine, bem şi cafea, interveni el brusc. Stai pe canapea până o fac.

— Lasă-mă pe mine… în graba ei, se ciocni de el, descătuşând întreaga tensiune dintre ei, căci Joshua o prinse de braţe, fixând-o preţ de câteva minute bune, respirând adânc şi cu dificultate.

— Bine, consimţi într-un final, îndepărtându-se de ea. Mie-mi place tare.

— Şi mie, spuse ea timid.

Deja nu-l mai provoca, ştiind că el înţelesese mesajul ei, dorindu-şi cu atât mai mult să-şi stăpânească arderea interioară. Dintr-odată, jocul se sfârşise.

Joanna găsi repede ustensilele pentru cafea, iar el o urmări cu o răceală marmoreană. Figura îi rămase împietrită şi atunci când ea le aduse pe o tavă.

— Tare şi dulce, răspunse el sever când vru să-l servească. E la fel de bună ca un duş rece.

Joanna i-o pregăti întocmai, cu mult zahăr, apoi îşi turnă şi pentru ea.

— De ce eu, Joanna? începu el brusc. De ce nu tânărul instructor care nu te slăbeşte cu atenţia lui? continuă în timp ce ea clipea des, surprinsă. Sau vreunul dintre tinerii care aşteptau un singur cuvânt sau o singură încurajare?

— Nu te înţeleg... îl provocă ea, umezindu-şi buzele şi îmbujorându-se.

— Ba ştii foarte bine. Încă din ziua în care m-ai văzut cu Mari ai...

— Mari? se nedumeri ea.

— Prietena mea roşcată din America, explică el. Încă de-atunci te-am observat cum mă urmăreai peste tot.

Deci fusese mai mult decât conştient de situaţie.

— Şi râdeai de mine, presupun. Împreună cu ea!

— Nu e adevărat.

Mă îndoiesc că Mari te-a observat măcar.

Ochii ei se umplură de lacrimi, din cauza faptului că se făcuse de râs în faţa lui. Probabil că ştia că nici măcar nu se rănise. Îşi dorea să moară!

— Joanna...

Ea sări în picioare, ruşinată la culme, încât îi venea să se ascundă, sau, cel puţin, să rămână în singurătate cu umilinţa ei!

— Joanna, nu vreau să te rănesc…

— Oare? Mie aşa mi se pare!

— Adică? întrebă el şoptit, şi-şi apropie buzele de ale ei. Încerc să-ţi rezist, însă nu-mi uşurezi sarcina deloc, Joanna.

Gura ei tresări la atingerea lui, şi tot corpul i se trezi la viaţă în aceeaşi clipă.

— Lui Mari i-ai rezistat?

— Cum…?

— Spune-mi, îl rugă ea.

— Nu, admise el. Dar amândoi căutam o… relaţie de vacanţă.

— O aventură, îl corectă ea.

— Da. Deşi n-a fost chiar aşa. Poate că n-o să ne mai întâlnim niciodată, de fapt, sunt sigur de asta.

— Ca şi noi, după ziua de mâine.

— Mâine? izbucni el. Pleci mâine?

— Da, oftă ea. Mai contează?

— N-ar trebui… Şi totuşi, o să-mi fie dor de ochii tăi cercetători de sub căciula groasă. Poate că dac-am fi stat mai mult timp împreună, ne-am fi împrietenit.

— Adică? se răsti e exasperată de tonul lui enigmatic.

— Poate… repetă el, scuturând din umeri, cu mâinile în buzunare.

Pentru o clipă, apropierea lor păruse inevitabilă, ca şi cum ar fi atras-o cu un magnet, iar acum îi cerea din nou, indirect, să plece.

— Nu putem trăi cu incertitudini. E ultima mea seară aici şi…

— Şi vrei ceva ce să-ţi amintească de vacanţa asta! completă el insolent. O noapte în patul unui bărbat, al oricărui bărbat, pentru a te putea uita înapoi mulţumită!

— Nu… Eu…

— Dacă asta-ţi doreşti, asta ai!

O trase cu brutalitate spre el, sărutând-o din senin.

— Aştepţi clipa asta de trei săptămâni!

O aşează uşor pe carpeta din faţa focului, învăluind-o cu trupul lui. Cu o mână stinse lumina, lăsând camera luminată de flăcările focului. Îşi scoase tricoul care-i acoperea pieptul bronzat.

— Şi sper să fie una de neuitat, aşa cum ţi-ai dorit-o, Joanna. O sărută din nou.

După felul în care vorbea şi se comporta, Joanna se aşteptase la mai multă agresivitate, însă era atât de pasional, încât o făcu să se topească de plăcere. Din câteva mişcări sigure, ajunse acolo unde niciun alt bărbat nu mai ajunsese, pregătind-o pentru clipa în care corpurile lor aveau să devină unul singur.

— O noapte de neuitat, Joanna; pentru amândoi.

Sărutările lui continuau să-i exploreze întreg corpul, mai întâi un sân, apoi celălalt, coborând încet spre pântece; suspinele ei se transformară în gemete pe măsură ce gura lui aprindea dorinţa în trupul ei.

El nu se lăsă până nu-i secă puterile.

— Acum e rândul meu, îl opri ea, iar el se aşeză lângă ea.

Încă ameţită de plăcere, singurul lucru pe care-l conştientiza era faptul că voia ca el să facă dragoste cu ea la fel cum făcuse şi cu cealaltă. În scurt timp, îl înălţă şi pe el pe culmile plăcerii cu o măiestrie feciorelnică, fericită că-l răsplătise la fel.

Însă momentul lor de dragoste era departe de-a se fi terminat. O excită şi mai repede a doua oară, întâmpinând o foarte mică rezistenţă, suficientă pentru a-l surprinde.

Joanna nu-i lăsă prea mult timp la dispoziţie pentru întrebări, mişcându-se în acelaşi ritm cu el, atingând punctul culminant simultan, încât ea se întrebă dacă nu cumva muriseră între timp, ajungând în paradis.

Într-un târziu, el îşi ridică privirea, curios, sprijinindu-se într-un cot, alături de ea.

— Era ceva foarte personal, începu ea, înainte ca el să se dumirească.

— Adevărat…

— Şi m-am dăruit celui căruia am vrut!

— Joanna…

Îl îndepărtă delicat şi se ridică în toată splendoarea de femeie împlinită, cum tocmai devenise, flăcările luminându-i contururile.

— Nu regret nimic! zise ea, emoţionată. Închise ochii pentru o clipă, deschizându-i şi mai înflăcăraţi ca înainte.

— Nici eu, şi i se alătură, în picioare, încă transpirat din cauza efortului. Hai să facem o baie în jacuzzi.

— Şi dup-aceea? îl provocă ea.

— Dup-aceea… sau între timp… putem face din nou dragoste, râse el.

Se stăpâniră până la baie, dar trupurile li se uscară abia în focul pasiunii lor mistuitoare.

Joanna nu trăise clipe mai fericite în viaţa ei, şi adormi în braţele lui, cu capul pe umărul lui, sigură de iubirea ce o simţea pentru el.

Se trezi dintr-odată, nerecunoscând la început nici decorul, şi nici persoana de lângă ea. El murmură în somn şi o trase mai aproape.

— Te doresc, şi-şi deschise încet ochii. Te doresc din nou!

— Trebuie să plec. E trecut de unsprezece şi ai mei se aşteaptă să fiu acasă atunci când se întorc.

— Nu încă, o imploră cu privirea tulbure. Încă puţin, Joanna, te rog.

Degetele lui deja îi dezmierdau pielea, irezistibil, iar ea nu putu rezista rugăminţii.

După o oră, Joanna se grăbea să se întoarcă în cameră, purtând cu ea urmele clipelor de fericire trăite alături de Joshua. Şi nu doar amintirea acelor clipe, căci şase săptămâni mai târziu, în Florida, deveni conştientă că-i purta şi copilul!

A doua zi dimineaţă părinţii ei se treziră devreme, dornici să se întoarcă la soarele Floridei, după atâta zăpadă. Joanna

îl aşteptase în zadar pe Joshua să vină să-şi ia la revedere. Deşi nu-i promisese nimic, ea trăia cu speranţa că va veni. După câteva ore, îşi călcă pe mândrie şi se duse în camera lui. Neprimind niciun răspuns la ciocăniturile furioase, apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Probabil că plecase la schiat, ca de obicei!

Totul se prăbuşi în interiorul ei, simţindu-se umilită şi responsabilă pentru ceea ce se întâmplase. Următoarele şase săptămâni trecură cu mare greutate în Florida; părinţii ei se distrau, neînţelegând nefericirea feţei lor. Inima Joannei se împietrise la gândul că acea noapte nu însemnase nimic pentru Joshua din moment ce nu venise să o salute, mai ales că i se dăruise cu toată fiinţa ei.

Când află că e însărcinată, se panică pe loc, terifiată de rezultatele greşelii ei.

La început, încercă să se autocompătimească, pentru ca după o perioadă de timp să accepte faptul că-i purta copilul. Deja trecuseră două luni.

Cu toate acestea nu era doar al ei, ci şi al lui, şi nu putea trece singură peste situaţie, şi nici nu dorea acest lucru. Ca doctor, Joshua trebuia să ştie ce e de făcut.

Într-adevăr, nu erau mulţi oameni cu numele de Radcliffe în Londra, şi doar unul era doctor! rămase mirată de recunoaşterea de care se bucura, iar schiorul relaxat din vacanţă se transformase brusc într-un medic rigid din Harley Street. Joanna ezită puţin înainte de a lua legătura cu un asemenea om cunoscut, însă fiinţa ce se forma înăuntrul ei, o ajută să ia o decizie.

Din cauza secretarei rezervate, Joanna se văzu nevoită a aranja o programare pentru a se putea întâlni cu Joshua. Când ajunse la cabinet, o întâlni pe mica scorpie care se numea Angela Hailey, care o introduse, politicoasă totuşi, în camera de aşteptare.

La douăsprezece fix, o invită în cabinet. Joshua stătea la un birou masiv căptuşit cu piele; era o cameră cu un aer

masculin, în tonuri de maro şi crem, cu pereţi plini de cărţi. O pofti să ia loc, cercetând-o cu aceeaşi privire tulbure şi rece.

Arăta complet diferit faţă de cel pe care-l cunoscuse în Canada; tuns scurt cu câteva şuviţe grizonante, îmbrăcat într-un costum gri din trei piese croit perfect şi cămaşă de mătase. Exact prototipul omului de succes.

— Joanna, o salută abrupt şi neutru.

— Doctore Radel…

— Domnule, o corectă el. Şi cred că ultima oară când am… vorbit, îmi spuneai Joshua. Trecuseră prin mult mai mult decât o simplă discuţie, şi amândoi ştiau asta foarte bine.

— Joshua, am nevoie de ajutorul tău.

Întreaga lui figură păru a înţepeni, deşi aparent nu se petrecu nicio schimbare cu el.

— Adică?

Oare cum putea să-i spună unui bărbat că e însărcinată cu el şi că ideea o îngrozea? Altă cale în afară de adevăr, nu vedea.

— Sunt însărcinată, vorbi ea direct.

— Da? zise el într-un final, fără însă a clipi măcar, bătând în schimb cu degetele în masă.

Joanna nu se aşteptase la o anumită reacţie – poate doar uimire profundă, dar cu siguranţă nu la gestul pe care-l făcea el cu degetele.

— Şi cu ce te pot ajuta eu?

— Eu… Eşti doctor.

— Da?

— Şi trebuie să ştii ce e de făcut ca să… să…

— Să scapi de el? termină el fraza cu indiferenţă. De-asta ai venit? Ca să negociezi urmările acelei nopţi, făcându-mă să te ajut să avortezi drept răsplată?

Brutalitatea vorbelor lui o amuţiră complet. Avortul –

cuvântul la care ea nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

— Cum m-ai găsit, Joanna? întrebă el din senin.

— N-a fost prea greu…

— Şi ai crezut că mă poţi folosi ca să scapi de un copil pe care nu ţi-l doreşti. Eşti tânără şi sănătoasă, nu?

— Da, făcu ea ochii mari.

— Nu există boli cronice în familia ta?

— Nu.

— Şi crezi că eu voi duce la bun sfârşit operaţia, încălcându-mi toate principiile?

Ea înghiţi în sec, simţindu-se tot mai ameţită cu fiecare moment ce trecea. Nu înţelegea de ce îi pune atâtea întrebări.

— Eşti doctor…

— Sunt mai mult decât atât, sunt ginecolog, scrâşni el. Şi aş avea nevoie de mai mult decât ura ta faţă de acest copil pentru a te opera. Presupun că nu-l vrei?

— Nu!

— Dar tatăl?

— Nu ştiu… şi clipi nedumerită.

— Ai încercat să vorbeşti cu el? Sau nici măcar nu ştii cine e? rânji ironic. Pentru Dumnezeu, când am făcut dragoste cu tine nici nu mă gândeam că ai să devii o femeie uşoară! Deşi corpul tău promitea o senzualitate pe care abia atunci ţi-ai descoperit-o, ştiu că imaginea lui m-a urmărit multe săptămâni după aceea, murmură el, fixându-i pântecele care începea să prindă contur. Te-ai dus la medicul de familie? se interesă, roşind uşor.

Joanna citi pe figura lui groaza de adevărul care începea să iasă la suprafaţă. Cu câteva clipe înainte nu-şi dăduse seama că el nu ştie cine e tatăl. Iar şocul creştea continuu.

— Da, confirmă ea.

El sări dintr-odată în picioare, înaintând spre ea, ridicând-o şi atingându-i formele rotunjite. Sarcina devenise vizibilă

faţă de subţirimea ei de altă dată, şi singura metodă pe care o folosise pentru a se ascunde fuseseră rochiile largi, însă şi pieptul începea să prindă proporţii.

— Porţi copilul meu, şopti, oarecum surprins.

Cu o asemenea reacţie, s-ar fi zis că „tatăl” îşi dorea acest copil cu adevărat!

— Acum, vrei să mă ajuţi? şi se feri de alte gesturi şi mai intime.

— Da. Deşi nu aşa cum ţi-ai fi dorit tu, adăugă cu ochi scăpărători. N-ai să faci niciun rău copilului, Joanna. Şi am să mă asigur că aşa va fi.

— Cum?

— Căsătorindu-mă cu tine.

— Nu… izbucni ea.

— Ştiu că eşti foarte tânără şi că ideea unui copil te sperie. Dar nu te înfioară şi mai mult avortul?

— Ba da! şi-ncepu să plângă. Normal că mă sperie. Îmi doresc copilul, Joshua, poţi să fii sigur de asta. Dar sunt prea speriată!

— N-ai de ce. Am să te sprijin. Le-ai spus alor tăi?

— Nu. Tata ar fi venit aici ca din puşcă, şi-ncercă să zâmbească. Joshua nu era amuzat deloc.

— N-ai vârsta legală?

Ea începu a-şi muşca buza inferioară.

— Am împlinit optsprezece ani luna trecută.

— Deci, în Canada aveai doar şaptesprezece ani? se întrebă el.

— Da, zise ea timid.

— Copil nesăbuit! mormăi el. Ce prostie!

Iar prostia a fost că se căsătorise cu el. Şi se alesese cu un copil mort şi cu un mariaj distrus.

Capitolul 4

În ciuda începutului prost, pentru Joshua nu se dovedise a fi chiar o relaţie eşuată. La urma urmei, ea încă-l iubea, iar după oficializarea relaţiei, se vedea că încă o mai dorea.

Părinţii ei fuseseră şocaţi când Joshua o condusese acasă şi anunţase vestea căsătoriei. Tatăl ei fusese de-a dreptul scandalizat, în timp ce mama era de părere că Joanna trebuie să-şi termine studiile şi că avea nevoie de permisiunea lor pentru a face acest pas.

Reacţia lui Joshua era de aşteptat. Avea peste treizeci de ani şi o reputaţie de care nu permitea nimănui să-şi bată joc. Şi-i ameninţase cu ideea unui nepot din flori în cazul în care tatăl ei nu avea de gând să-şi schimbe atitudinea.

Toate criticile căzuseră pe capul Joannei, aşa că sprijinul lui era încurajator. Iar el continuă să o protejeze şi în timpul pregătirilor rapide de nuntă, asigurându-se că nu avea necazuri, sau că toate erau redirecţionate spre el. Privirea lui sumbră reducea la tăcere pe oricine se pronunţa în defavoarea Joannei.

Nunta se petrecu la o săptămână după această întâmplare; chiar şi părinţii ei participaseră, atraşi de o forţă mai puternică decât ei înşişi, în ciuda tuturor protestelor. Joanna şi Joshua plecaseră în luna de miere la Paris – o vacanţă memorabilă, în ciuda temerilor Joannei. Clipele de dragoste alături de el o încununaseră ca femeie împlinită şi îndrăgostită, ea răsplătindu-l asemenea, în schimb. Dar luna de miere nu dură o veşnicie, şi, înapoiaţi la Londra, Joanna deveni soţia unui bărbat chipeş şi influent.

Obişnuită cu servitorii de la ea de acasă, Joanna nu avusese probleme cu cei din casa lui, deşi, la început, aceştia se arătară rezervaţi faţă de stăpâna ce părea a fi doar o copilă. Asemenea mamei ei, Joanna se impusese curând, printr-o manieră fermă de a da comenzi.

Toţi prietenii ei începură a i se părea copilăroşi după căsătorie, aşa că îi abandonă pe majoritatea, adoptându-i pe ai lui.

Mariajul nu părea a fi chiar dezastruos, aşa cum preconizase ea, căci încă mai împărţeau patul şi nopţile de dragoste, chiar şi după apariţia lui Lindy. Ba chiar obişnuiau să glumească pe seama faptului că se născuse cu o lună mai devreme, semn al pasiunii lor, care nu le dădea nicio clipă de răgaz, la fel de vie ca în ziua când se căsătoriseră.

Joshua asistase la naştere, încurajând-o, liniştind-o, admirând-o. Şi amândoi erau foarte mândri de odrasla lor.

Săptămânile de după naştere fuseseră cele mai fericite din viaţa Joannei. Se maturizase enorm faţă de fetiţa răsfăţată din Canada. Grija pentru Lindy îi hrănea orgoliul, ignorând chiar şi comentariile celorlalţi la adresa gălăgiei pe care micuţa o făcea noaptea, când cerea de mâncare. De fapt, chiar acele clipe erau mai speciale, pentru că Joshua le împărtăşea cu ea, minunându-se atât de mamă, cât şi de fiică.

Apoi venise controlul de şase săptămâni al lui Lindy. Joshua le duse la o clinică. Doctorul le consultă timp îndelungat, dar Joanna se relaxă, considerând că totul decurge normal.

La o săptămână după aceea, îi chemă din nou, cerând să o aducă şi pe fetiţă. Fiind prieten cu Joshua, doctorul le explică direct care erau problemele cu Lindy, însă Joanna nu înţelegea, observând doar înnegurarea şi durerea de pe faţa soţului ei.

— Aţi putea să... nu mai vorbiţi în termeni tehnici? îi rugă ea, gâtuită de îngrijorare. Ce are copilul meu?

— Joanna...

— Spuneţi-mi! se uita ea când la unul, când la celălalt. Doctorul atinse înţelegător braţul lui Joshua.

— Vă las singuri. Îmi pare rău. Dacă pot să vă fiu de folos cu ceva...

— Mulţumim, zise Joshua.

— O să moară? murmură Joanna

— Nu ştiu, răspunse el palid. Chiar nu ştiu.

Bărbatul părea învins, aşa cum nu-l mai văzuse vreodată, ceea ce o neliniştea foarte tare.

— Ce are?

— Deocamdată e doar o neregularitate cu sângele ei. Dar nu se ştie cât de serioasă.

— Atunci să-i facem nişte teste, Joshua! Să facem ceva!

— Patrik aranjează s-o internăm în spital chiar azi…

— Nu! se împotrivi ea, strângând copilul la piept cu un gest protector. N-o iei de lângă mine!

— Joanna…

— Am spus nu!

— O să stai şi tu cu ea, o linişti el. Nu sunt chiar atât de lipsit de sentimente, Joanna.

Fetiţa începu să plângă din cauza strânsorii, şi Joanna o privi înlăcrimată. Lindy moştenise părul brunet al tatălui, ochii albaştri ai mamei; fiecare părticică a corpului avea o formă perfectă.

— E aşa de mică, zise ea emoţionată. Atât de neînsemnată şi de neajutorată.

— Ştiu, draga mea, şi o îmbrăţişă grijuliu. Facem tot posibilul. Dar nu fusese de-ajuns. Toate testele şi examinările se dovediră a fi inutile. Micuţa Lindy avea să moară în curând, şi nimic nu putea fi făcut pentru a preveni moartea ei.

Lindy părea a se dezvolta normal, învăţase a se târî la doar câteva săptămâni, să meargă la unsprezece luni, să dea bătăi de cap ori de câte ori încerca să stea în picioare. În asemenea momente de bucurie, Joanna nici măcar nu-şi închipuise că e ceva în neregulă cu fiica ei.

Apoi interveniseră zilele în care fetiţa rămânea întinsă pe covor sau în scaunul ei, palidă, lipsită de vlagă, prea extenuată pentru a mai face vreo mişcare. Acelea fuseseră

zile de coşmar pentru Joanna, zile în care începuse să conştientizeze că avea să-şi piardă copilul.

Făcea totul pentru ea – o hrănea, o îmbrăca, o îmbăia, se jucau împreună; ştia că astfel îi îngrădeşte lui Joshua accesul la o relaţie adecvată cu fiica lui, şi totuşi nu se putea abţine.

El o avertizase că o asemenea atitudine înseamnă un fel de autopedepsire. Avusese dreptate, căci după câteva săptămâni, Joanna căzu la pat cu o răceală. Joshua rămăsese acasă pentru a avea grijă de micuţa de doi ani. Fusese o săptămână în care Joanna învăţă din nou să o împartă pe fiica ei cu altcineva, să-l lase şi pe el să cunoască dragostea şi bună dispoziţie.

Chiar şi relaţia lor încă supravieţuia, dorinţa unuia pentru celălalt ţinându-i de multe ori treji până spre dimineaţă. Într-una din aceste nopţi pasionale petrecute în braţele lui, Joanna începu să simtă că ceva se întâmplă cu Lindy; un al şaselea simţ îi dicta pericolul.

Joshua protestase bosumflat când ea părăsi culcuşul cald de lângă el, bâjbâind prin întuneric spre camera fetiţei. Lindy părea că nu mai respiră, faţa îi devenise livid; Joanna ţipă îngrozită, iar Joshua i se alătură într-o clipă.

Coşmarul care urmaşe încă o mai bântuia câteodată. Maşina ambulanţei, farurile puternice, personalul care alerga de colo-colo, camera de gardă, doctorul care le explica grav că nu putuse să facă nimic, şi că niciun truc nu o va mai readuce la viaţă pe Lindy.

Lui Joanna nu-i venea să creadă că acel corp firav, care zăcea nemişcat pe patul de spital, era al lui Lindy. Lindy se afla acasă, purpurie în obraji, zâmbind ştrengăreşte şi irezistibil pentru oricine o privea, cu zulufii aceia negri care-i curgeau pe umeri.

Însă nu o găsi pe fetiţă acasă, patul ei era gol, lucruşoarele ei aruncate peste tot, iepuraşul ei preferat stătea pe pernă, acolo unde ar fi trebuit să stea copilul.

Chiar şi în acele momente, Joanna nu plânsese, iar ziua următoare trecuse ca oricare alta; mama ei îndurerată îi părea o străină, deşi nu ştia din ce cauză.

Iluzia normalităţii i se spulberase abia când se văzu alături de Joshua în pat, în aceeaşi noapte. El nu părea nici plâns, nici îndurerat, ci doar conştient de moartea fiicei lor, dorind a se refugia într-o noapte de amor!

Ea reacţionase violent, lovindu-l, zgâriindu-l, muşcându-l, abuzând de el necontenit, vărsându-şi în acele clipe întregul necaz al ultimilor patru ani de căsnicie, într-o efuziune de moment. Se opri doar când el o plesni cu putere peste obraz.

Durerea pe care o resimţise era asemănătoare cu cea pe care i-o provocase moartea fetiţei. Se înecă în lacrimi pentru mult timp, într-un plâns isteric şi numai aripile somnului o salvaseră, într-un final.

În toată perioada următoare, în care Joanna jelise în patul ei, Joshua se retrăsese în dormitorul lui; încetul cu încetul, ea îşi reluă contactele cu lumea exterioară, un proces dureros care excludea persoana lui, ca şi cum mariajul lor nu exista, ca şi cum singura lor punte de legătură fusese Lindy, care dispăruse între timp.

***

Eliberată de sub povara trecutului, Joanna se ridică din patul în care înţepenise, înălţându-şi privirea spre viitorul care se întrevedea în faţa ei, şi în care ea şi Joshua nu mai erau căsătoriţi. În seara aceasta depăşiseră limitele bunei-cuviinţe stabilite dinainte, ceea ce însemna o singură cale de ieşire.

A doua zi dimineaţă se trezi când cineva îi aduse o tavă cu ceai la pat, şi nu era vorba despre menajeră, aşa cum crezuse, ci de Joshua. Era deja îmbrăcat de serviciu.

— Ai dormit prea mult. E aproape ora nouă.

Ea se sprijini de perne, deschizând cu mişcări lente singura scrisoare ce-i fusese adusă.

— Credeam că azi purtăm o discuţie, se încruntă ea.

— Va trebui s-o amânăm până deseară. Am o programare la nouă.

— Nu mai putea aştepta? Problemele noastre nu sunt mai importante?

— Ştii foarte bine că da, şi-şi îndepărtă părul din ochi.

— Poate că, de fapt, n-ai nicio programare, zise ea înţepată. Nu mai poate aştepta amanta câteva ore?

— Chiar crezi că ai dreptul să fii geloasă? se înfurie el.

— Iar tu chiar crezi că trebuie să te afişezi prin toată Londra cu aventura pe care o ai? şuieră ea.

— Să ştii, Joanna, că nu ştie toată Londra. În zilele noastre, aventurile sunt ceva obişnuit. Sunt sigur că dormitoarele separate devin mult mai interesante ca subiect de bârfă. Câte cupluri ca noi crezi că există? o tachină el. Nu sunt multe.

— Ştii mai multe despre chestia asta. Pacienţii tăi îţi dezvăluie întotdeauna detaliile picante ale vieţii lor.

— Nu întotdeauna, o privi el dezgustat. Şi nu cred c-aş vrea să întâlnesc vreo femeie de douăzeci şi trei de ani care nu doarme cu soţul ei.

— Despre asta aş fi vrut să vorbim…

— Acum chiar n-am timp, şi se uită nerăbdător la ceas. Vorbim deseară.

— Când? întrebă ea cu amărăciune în glas. În timp ce doamna Barnaby serveşte cina, sau atunci când te vei întoarce de la „clinică” la noapte?

— Nu mă mai întorc la clinică azi, iar cina n-o luăm acasă. Ai uitat că mergem la Patrick şi la Tina?

Uitase, avea prea multe pe cap ca să mai ţină minte că Patrick şi Tina Mayor dădeau o petrecere. Patrick fusese doctorul care se ocupase de naşterea lui Lindy, care se îngrijise de boala ei. Împreună cu soţia lui, deveniseră

prietenii lor apropiaţi, iar ea şi cu Tina ţineau una la alta, având cam aceeaşi vârstă.

Cu toate acestea, nu dorea să participe la o întrunire în seara aceea alături de Joshua; mai degrabă ar fi rămas acasă, să discute problema mariajului lor.

— Trebuie să mergem, Joanna, insistă el. Am vorbit ieri cu Patrick şi i-am spus că abia aştepţi să te revezi cu Tina.

— N-am avut timp în ultima vreme, ridică ea din umeri.

— Întotdeauna ar trebui să-ţi faci timp pentru prietenele tale, Joanna.

— Aşa cum îţi faci tu? i-o întoarse ea.

— Trebuie să plec, se grăbi el să adauge. Să mănânci ceva înainte să ieşi.

— Să ştii că m-am maturizat pe parcursul căsniciei, îl fulgeră ea cu privirea. Aş vrea să-ţi fi dat seama, pentru că toţi ceilalţi aşa consideră!

— Adică? se încruntă el.

— Adică acum sunt o femeie matură, nu o fetiţă pe care o poţi impresiona uşor.

— Dar cine vrea să te impresioneze?

— Te supraestimezi, Joshua! Chiar şi mama a fost atrasă de frumuseţea ta când am fost în Canada.

— Ceea ce avea să se schimbe curând, mormăi el.

— Cred că ultima imagine pe care şi-o făcuse despre tine era aceea a unui ginere, continuă ea, mai relaxată.

— Dar nu cred că a fost nici prea încântată, aflând că totul s-a întâmplat din cauza ta.

— Nu titlul face cartea, contrazise Joanna.

— Mama ta mi-a povestit că ţi s-a cerut să scrii o serie întreagă…

— Nu sunt sigură că o pot face.

— De ce nu? întotdeauna aveai câte o astfel de poveste pregătită pentru Lindy, începu el, dar văzând-o că devine palidă se opri. Scuză-mă. Credeam că după atâta timp se poate vorbi despre… Mă rog, vin acasă pe la şapte.

Joanna ar fi vrut să-l cheme înapoi, să-i spună că şi ea voia să discute despre Lindy şi că nu cuvintele sau imaginile despre ea o dureau. Însă el deja plecase, lăsând în urma lui doar mirosul masculin de apă de colonie.

Era pentru prima oară când amintiseră de Lindy după atâta timp, şi în zilele care trecuseră, relaţia lor avansase cel mai mult de când fata murise.

La urma urmei, discuţia despre căsnicia lor putea fi amânată până după cina de la petrecere, dar nu mai mult; Joanna nu mai putea trăi în ritmul acela infernal. Poate că prima cărţulie însemna un nou început, dar şi un pas spre independenţa faţă de Joshua, şi intenţiona a le demonstra şi celorlalţi că e o femeie liberă. Plătise preţul capriciului ei cu cinci ani în urmă, căsătorindu-se cu un bărbat care n-o iubea, pierzând atât pe Lindy, cât şi dragostea pentru Joshua.

Cina decursese exact aşa cum se aşteptase, căci aşa erau toate cinele la care participase ca soţie a lui Joshua. De-a lungul anilor, grupul lui o acceptase în cercul lui închis. Tina Mayor o ajutase, invitând-o la cumpărături alături de ea sau să aibă grijă de cei doi băieţi ai ei. Relaţiile la care făcuse Joshua aluzie erau, de fapt, de mult apuse, dinainte de moartea lui Lindy, iar băieţii, mari acum, îi aduceau întotdeauna aminte de pierderea suferită.

De data aceasta, Joanna trecu mai uşor peste întâlnire, mai ales că băieţii erau deja la culcare la ora cinei.

Tina nu se schimbase, era aceeaşi femeie înaltă, roşcată, o frumuseţe mai degrabă fabricată; mariajul ei cu Patrick era unul foarte strâns, din dragoste. Acesta era încă unul din motivele pentru care Joanna nu se simţea în largul ei în preajma celeilalte femei – relaţia caldă dintre Tina şi Patrick, felul iubitor în care vorbea despre soţul ei, demonstrându-i că Joshua îi era complet străin.

N-ar fi trebuit să se căsătorească – amândoi erau de acord asupra acestui aspect. Însă Joanna era conştientă că

Joshua îşi dorea o familie normală, alţi copii, o idee care pe ea o îngrozea, mai ales că Lindy se născuse sub o stea fatală. Patrick o asigurase că boala lui Lindy nu poate fi ereditară şi că un alt copil s-ar fi născut perfect sănătos. Totuşi, ea nici măcar nu mai îndrăznea să se mai gândească la o altă naştere.

Joshua arăta impecabil, ca de obicei. Costumul de culoare închisă îi punea în evidenţă umerii laţi şi musculatura picioarelor. Joannei i se păru că încărunţise mai mult în ultimul timp, căpătând un aer distins, deşi el nu lua niciodată în seamă atracţia irezistibilă pe care o exercita asupra femeilor. Nu era de mirare că avea o amantă precum Angela Hailey!

— Arăţi minunat, o lăudă Tina şi o conduse în cameră, acolo unde ceilalţi glumeau, se simţeau bine; Joshua şi Patrick discutau undeva mai în spate. Bărbaţii ăştia! zâmbi Tina. Sigur vorbesc despre vreun pacient.

— Poate, încuviinţă Joanna, aşteptând ca timpul să treacă mai repede.

— Nici n-ai zice că au mai vorbit astăzi, zise Tina.

Joanna căzu pe gânduri. Nici nu ştia că se întâlnise cu Patrick. Foarte rar se întâmpla ca el să-i povestească despre ziua de la serviciu, şi nici acum nu făcuse o excepţie.

— M-ai lăsa să dau o petrecere pentru voi? Joanna o privi nedumerită pe Tina, admirându-i în tăcere frumuseţea pusă în valoare de rochia ei ciocolatie, vrând să pară mai matură decât era.

— Poftim?

— Mi-ar plăcea să organizez o petrecere în cinstea ta şi-a lui.

— Ce drăguţ din partea ta! răspunse Joanna, întrebându-se dacă-i scăpase ceva din conversaţie.

— Când plecaţi?

— Ăăă...

Nici măcar nu ştia despre ce e vorba! Ea şi Joshua nu intenţionau să plece nicăieri. Ştia că Tina avea obiceiul de a interpreta lucrurile, însă de data asta era prea de tot.

— Cred că n-aţi discutat toate detaliile încă. Dar e aşa de palpitant, nu?

— Da…

Începu să-l caute pe Joshua prin încăpere, sătulă de conversaţie, convinsă că el putea să o lumineze, măcar parţial.

— Ai mai fost în America? Bineînţeles că da, răspunse Tina propriei întrebări. Mi-aduc aminte că mi-ai povestit că ai fost în Florida cu câteva săptămâni înainte să te căsătoreşti cu Joshua. Lui Patrick nu-i place să zboare, deci America nu e de noi, se strâmbă ea. Un an întreg prin State! Şi sunt sigură că o să staţi doar în locuri selecte, adăugă ea invidioasă. Ce palpitant!

Dintr-odată, Joanna realiză despre ce vorbea prietena ei. De câteva săptămâni, Joshua primise o invitaţie de a pleca pentru un an în America, să predea nişte cursuri studenţilor de acolo. Nici măcar nu abordaseră subiectul, pentru că lăsase plicul deoparte. Oare nu se decisese să plece fără a o anunţa şi pe ea? Nu-l credea chiar atât de arogant.

Îl zări în cealaltă parte a camerei, împreună cu un alt doctor. În cei cinci ani care trecuseră, devenise aproape de nerecunoscut faţă de cel pe care-l cunoscuse în Canada, faţă de cel pentru care ar fi făcut orice şi ar fi acceptat orice. Însă zilele în care el o dirija erau de mult uitate. Nu-şi dorea să plece în America pentru un întreg an de zile.

— Scuză-mă, se adresă ea Tinei, trebuie să discut ceva cu Joshua înainte de cină.

— Bineînţeles, vorbim mai târziu.

Joanna se îndreptă spre el, salutându-i pe ceilalţi invitaţi pe măsură ce înainta. Ajunsă acolo, îşi încolăci braţul de-al lui, zâmbind interlocutorului.

— Ce mă bucur să te văd, Simon. N-am văzut-o pe

Daphne, adăugă, simţindu-l pe Joshua înţepenind la atingerea ei, totuşi afişând un surâs puţin cam fals.

— Stă la mama ei câteva zile, şi n-a putut să ajungă, explică bărbatul. Dar ştii deja foarte bine cât de ocupaţi suntem noi, doctorii.

— Aşa este.

— Dar nu mai aveţi mult. Un întreg an de libertate! O să fie ca o a doua lună de miere, adăugă el. America e o ţară fascinantă!

— Aşa am auzit şi eu, confirmă Joanna.

— Cred că mă duc să mai salut şi pe alţii, zâmbi Simon şi-i părăsi pentru a se alătura unui alt grup.

Buzele ei păstrară un zâmbet împietrit, însă privirea îi era întunecată.

— Când aveai de gând să-mi spui? începu ea, afectată. Joshua ridică din umeri, fără a se feri de subiect.

— Parcă hotărâserăm că discutăm mai târziu. Ţi-aş fi spus atunci. Nu ştiam că veştile circulă atât de repede.

— A, nu? îl ironiză ea. Joshua Radcliffe pleacă în America şi crede că lumea nu e interesată de acest subiect! Eşti cam naiv, Joshua.

— Dacă vrei să ne certăm, aşteaptă până acasă, Joanna! o repezi el. O ceartă? Dar nici măcar nu se certaseră cu adevărat, de luni de zile.

— Nu vreau să ne certăm. Nu avem de ce. N-am de gând să merg cu tine în America pentru un an de zile.

— Ca de obicei, ai sărit direct la concluzii, zise el încordat.

— Adică?

El se uită nerăbdător în jur.

— N-am chef să discut aici despre asta.

— Dar…

— Nu acum, Joanna!

O reduse la tăcere instantaneu. Joshua nu ridicase niciodată vocea la ea, nici nu-i dăduse vreun motiv; o

căutătură mai ciudată era de-ajuns. Dar de data aceasta se răstise, deci începea să se agite. În mod normal, se controla atât pe sine, cât şi pe cei din jur, or acum nu era în apele lui.

Restul serii trecu precum o aşteptare nesfârşită pentru Joanna, la capătul căreia se afla deznodământul. Fie Joshua aranjase ca ei doi să plece, fie nu făcuse acest lucru. Iar prima variantă i se părea mai credibilă.

— Patrick e foarte încântat că Joshua l-a rugat să preia el postul cât timp voi sunteţi plecaţi, îi mărturisi Tina la masă. E şi onorat, pe deasupra. Nu sunt mulţi cei care i-ar putea călca pe urme lui Joshua.

— Sun sigură că Patrick e un profesionist, zâmbi Joanna.

— Nu prea te văd mulţumită de plecare. Eu aş fi în al nouălea cer!

— Simon spune că e un fel de a doua lună de miere, răspunse Joanna sec, preferând să nu comenteze situaţia.

— Mai greu, dacă sunteţi trei, observă Tina.

Trei? Pentru Dumnezeu, spera să nu fie vorba despre Angela Hailey. Doar nu voia să stea în America şi cu soţia şi cu amanta? Cu toate acestea, un presentiment îi dicta că a treia persoană nu era Angela.

Ajungând acasă, intrară direct în sufragerie; Joshua îi dădu liber menajerei. Se dezbrăcă, deznodându-şi nodul de la cravată şi-şi turnă ceva de băut.

— Vrei şi tu? o întrebă după o înghiţitură de whisky.

— Nu, mulţumesc, şi-l urmări cum îşi toarnă încă un pahar înainte de a se aşeza în faţa ei.

Nu se grăbea în a rezolva misterul, acordându-şi un moment de relaxare, închizând pleoapele; acum, ridurile feţei lipsite de vitalitatea privirii sale, deveniseră mai vizibile. Apoi, dintr-odată, o fulgeră cu nişte ochi cenuşii.

— Acum putem să începem.

— Mulţumesc! spuse ea, uşor sarcastic. Totuşi, cred că tu eşti cel care ar avea ceva de comentat.

El oftă, cufundându-se în lichidul din pahar, apoi în examinarea verighetei de pe degetul mijlociu.

— Nu plănuiam să afli astfel.

Vorbea rar; îşi mută paharul în cealaltă mână, ascunzând-o pe cea cu inelul.

— Aveam de gând să-ţi spun acum, să-ţi explic…

— Să-mi spui? întrerupse ea. De obicei, doi soţi se sfătuiesc mai întâi, apoi îşi hotărăsc viitorul!

— Deja mi-ai arătat cum îl vrei pe-al tău!

— Da? se încruntă ea.

— Ai spus că nu mă însoţeşti în State.

Joanna înghiţi în sec, văzându-l calm; apoi, treptat, acceptă punctul lui de vedere.

— Dar nu te-am inclus deloc în planurile mele, şi se ridică brusc de pe scaun.

— Nu?

Joanna înlemnise, cu mâinile în poală.

— Nu, repetă el, fără a o privi. În ultimul an, de la moartea lui Lindy, mariajul nostru s-a cam risipit. Am considerat că ai nevoie de timp de gândire. Aşa că ţi-am acordat acest timp, dar te-ai îndepărtat şi mai mult de mine.

Conversaţia divaga. Suna ca şi cum el o părăsea!

— A venit oferta din State şi am simţit că avem nevoie să stăm departe unul de celălalt un timp.

— În ultimul an…

— Am continuat să locuim împreună, continuă el posomorât. Dar s-a dovedit a fi un dezastru. Nu poţi sta separat şi totuşi la un loc cu celălalt; nu merge.

— Nu, încuviinţă ea. Deci, asta facem, ne despărţim?

— Asta vrei, nu?

— Da.

— Asta şi cred c-ar trebui să facem, o susţinu el.

Fusese mult mai uşor decât îşi închipuise că va fi. Nu credea că Joshua are să ia divorţul cu atâta uşurintă. O lăsa

fără elementul de suspans.

— „Şi o să vedem cum ne simţim dup-aceea, termină el.

— Poftim? clipi ea miratã.

— Joanna, ar fi atât de uşor dacă te-ai concentra o clipă, izbucni el. Eu îţi propun să ne despărţim un an de zile, să nu avem legături unul cu celălalt, iar când contractul în State îmi va fi expirat, să ne reanalizăm sentimentele.

— Credeam că... Nu divorţăm?

— Nu! se crispă el.

— De ce?

— Pentru că ar fi prea uşor! Orice fel de separare, în ziua de azi, survine mult prea repede.

— Dar nici măcar n-am întreţinut o relaţie adevărată, protestă Joanna. Ne-am căsătorit din cauza lui Lindy, iar acum ea e... Nu mai e nevoie să continuăm, acum că ea nu mai e.

— Ce mai contează încă un an? întrebă el rece.

— Deja am avut cinci!

Obrajii lui păleau, iar tâmplele îi zvâcneau cu furie.

— Iar peste un an o să ai oricum doar douăzeci şi patru de ani. Dă-mi încă un an, Joanna.

— Nu...

— Te rog!

Era pentru prima oară când cerea ceva de la ea.

— Ce rost mai are? oftă ea. Nu se mai schimbă nimic într-un an.

— Eu sper că ne vom schimba amândoi.

— Dar situaţia noastră va rămâne la fel! Tot cu tine am să fiu căsătorită, fără voia mea, şi viceversa. Ştiu că o iei pe Angela cu tine, Joshua. Chiar trebuie să te aştept aici, ca o soţie credincioasă, în timp ce tu te distrezi cu amanta?

— Nu! şuieră el. Se presupune că-ţi vei găsi şi tu un amant pentru un an de zile!

— Poftim?

— O să fim complet separaţi, Joanna. O să trăim pe cont

propriu, o să avem alţi prieteni. Vom fi liberi să ieşim şi să ne culcăm cu cine vrem, în tot acest răstimp.

Capitolul 5

Se holbă la el timp îndelungat, fără a putea scoate un cuvânt. Nu-şi închipuise că Joshua poate veni cu o asemenea soluţie, iar acum o luase pe nepregătite.

— Deci?

— Am putea la fel de bine să divorţăm.

— Nu, insistă el. Mai putem avea încă o şansă.

— De câte oare avem nevoie? zise ea sarcastic.

— Nu e vorba că avem nevoie, ci că vrem să ne-o acordăm.

— Pentru ce?

— Pentru că suntem căsătoriţi, se răsti el. Acum cinci ani am făcut nişte jurăminte care aveau un sens pentru mine, la fel cum au şi acum. Dacă nici după anul acesta, în care ai libertate deplină, nu mai ai nevoie de mine, atunci am să-ţi acord divorţul.

— Şi dacă nu sunt de acord după doar un an?

— Atunci, va trebui să aştepţi doi ani, pentru că acum nu divorţez de tine!

Joanna îi cercetă trăsăturile aspre ale feţei, privirea înflăcărată, gura încordată, şi-şi dădu seama că Joshua vorbeşte foarte serios. Încă doi ani legată de acest bărbat. Nu mai suporta!

— Şi care e planul?

— Ştiam c-ai să-ţi dai seama de motivele mele odată ce-ţi explic, zise el ironic, şi-şi turnă al treilea pahar. Sigur nu vrei nimic?

— Whisky, ceru ea. Simplu.

El adăugă totuşi apă şi gheaţă, în ciuda cererii ei.

— Cred că putem sta treji cât timp discutăm premisele despărţirii noastre, şi-i întinse paharul.

Degaja întotdeauna un aer de încredere de sine, încât Joanna nu-şi pierduse încă sentimentul de inferioritate faţă de maturitatea lui. Ceea ce era ridicol, având în vedere că

trecuse printr-o căsătorie şi o naştere în cei cinci ani de zile.

— Îţi sugerez să rămâi acasă…

— Nu, refuză ea imediat.

— Nu?

— Ai zis că… putem să trăim cum vrem, şi cu cine vrem. N-aş putea să vin aici cu vreun bărbat.

— Ai dreptate, şi sorbi din whisky. Îţi iei un apartament în oraş? Cum rezista să discute problema altor bărbaţi, dacă încă mai ţinea la ea? Nu-l vedea în stare. O dezgusta faptul că el îşi petrecea următorul an cu Angela; nici urmă de emoţie, semn că nu-l mai iubea. Dar nu ştia care sunt sentimentele lui vizavi de situaţia în care o punea.

— Am văzut câteva care arătau bine în Hampstead. Poate vrei să le vedem înainte să plec.

— Am să mă duc singură. Vreau să-mi aleg singură casa. Hampstead e prea aproape de Ai mei, şi roşi.

— Bine, o înţelese el.

Joanna se mira cât de maleabil devenise. Se obişnuise atât de mult cu deciziile pe care doar el le lua, încât ideea de libertate de gândire şi de acţiune o încânta nespus de mult.

— Când pleci?

— Abia aştepţi, nu? râse el.

— Mă gândeam că şi tu eşti nerăbdător să scapi. La fel ca… Angela.

— Angela merge ca secretară a mea, Joanna, o corectă el.

— Aşa se numeşte mai nou?

El se crispă. Joshua nu era bărbatul de care să-ţi baţi joc. Ea nu-i observase impulsivitatea cu cinci ani în urmă.

— Oficial, da, răspunse el brusc.

— Şi neoficial?

— Joanna…

— Nu negi că ai o aventură cu ea, nu-i aşa? De cât timp? se interesă ea cu mult calm.

— Nu văd de ce…

— Vreau să ştiu? termină ea sarcastic. Nu se spune oare că soţia e ultima care află? Vreau să ştiu de cât timp bârfeşte lumea despre soţul meu şi amanta lui.

— Nu cunosc pe nimeni, se miră el.

— Bineînţeles că nu. Doar bârfesc despre tine, nu cu tine. De cât timp?

El ezită un moment, apoi acceptă provocarea:

— Mă culc cu ea de şase luni.

Replica o lăsase fără cuvinte; nu se ştie din ce motiv, căci Joshua fusese întotdeauna un om pasional, şi înainte de moartea fetiţei, mariajul lor fusese unul foarte activ. De aproape un an de zile, ea îi închisese uşa spre patul şi spre sufletul ei, şi, cu toate acestea, îi rămăsese credincios timp de şase luni.

— Înseamnă că se ştie cam de cinci luni.

— Am fost foarte discreţi…

— Nu contează. Întotdeauna se găseşte cineva care să afle.

— Poate, răspunse el neutru. Referitor la întrebarea iniţială, plec peste şase săptămâni. Mă mai suporţi? o ironiză el.

— Cred că da. Şi aş prefera să rămână între noi faptul că nu vin cu tine.

— De ce?

— Pentru că n-am chef de morala mamei acum, oftă ea.

— Nici eu. Atunci, rămâne între noi, şi se ridică să plece. Însă vreau ca părinţii tăi să afle, înainte ca eu să plec.

— De ce?

— Pentru că trebuie să ştie că e o decizie pe care am luat-o de comun acord, zise el scurt. Mama ta n-a fost întotdeauna binevoitoare cu tine.

— Ţi-ai dat seama?

— Nu fi aşa, Joanna. Nu vreau să se creadă despre noi că avem probleme. Ne acordăm unul altuia puţin răgaz, atâta

tot. Vreau ca părinţii tăi să înţeleagă lucrul acesta.

Joanna putea să-i fie recunoscătoare pentru grija lui. Încă de când le dezvăluise părinţilor ei că rămăsese însărcinată înainte de căsătorie, nu se mai putuse ridica în ochii lor. După un timp, chiar renunţase la acest efort. Reproşurile mamei ei erau foarte acide; în schimb, nu contenea cu laudele la adresa lui Joshua. Şi i-ar fi făcut viaţa un iad, dacă ar fi căzut la bănuieli că ea îşi doreşte despărţirea.

Astfel că mama ei n-ar fi deloc de acord cu plecarea lui în America fără Joanna. Se hotărâseră să le spună adevărul cu o săptămână înainte de eveniment, ceea ce se şi întâmplă la prânzul de duminică. Ambii părinţi rămaseră surprinşi, dar acceptară, fără a medita prea mult, că era decizia celor doi soţi.

A doua zi, când Joanna se întâlni cu mama ei, situaţia se schimbase.

— Eşti nebună, Joanna? Un an fără un bărbat ca Joshua ar putea însemna separarea definitivă!

— E decizia lui.

— Sunt sigură că puteai discuta cu el dacă voiai, îi reproşă mama ei.

— Poate că n-am vrut.

— Sper că nu e din cauza scrisului. Am auzit de la el doar cuvinte de laudă. Şi-n plus, poţi scrie oriunde, nu trebuie să rămâi în Londra.

Între timp, Joanna se mai întâlnise cu James Colnbrook, semnase un contract pentru o serie de cărţi, şi-i aranjase o întâlnire cu Dan Cameron, cel care avea să facă ilustraţiile pentru prima ei carte. Totul decurgea foarte bine; chiar şi cea de-a doua carte, care începea să se contureze în mintea ei.

— Mamă, Joshua nu vrea ca eu să-l însoţesc. A fost ideea lui să se ducă singur.

— Compania Angelei Hailey nu mi se pare de neobservat.

— Nu, dar există totuşi o diferenţă, o vrea pe Angela cu

el.

— Nu pot să cred cât de uşor te laşi convinsă, se miră mama ei. Sunt sigură că faci o mare greşeală.

— E decizia mea.

— Nu fi proastă, Joanna! Şi toată chestia asta, cu apartamentul tău.

— E problema mea, interveni Joanna. Joshua l-a văzut, şi a fost de acord.

În ciuda tuturor prejudecăţilor ei, acceptase în cele din urmă să i-l arate şi se aşteptase la critici din partea lui, la adresa spaţiului mic şi a lipsei servitorilor. Însă el nu făcu niciun comentariu.

— Sunteţi ridicoli! oftă Cora.

— Crezi? Eu ziceam că ne purtăm ca doi oameni maturi. Nu suntem primul cuplu care trece proba separării.

— Îmi dau seama, spuse mama ei. Dar separările astea pot degenera în divorţuri.

— Cum e mai bine pentru fiecare, răspunse Joanna indiferentă.

— Dacă trăia Lindy, nu s-ar mai fi pus problema separării! Joanna păli, scrutând-o pe mama ei.

— Lindy nu mai trăieşte. Iar eu şi Joshua suntem destul de maturi pentru a lua decizii pe cont propriu.

— Dar…

— Nu vreau să mai continuăm discuţia, mamă.

***

În decursul aceleiaşi săptămâni, Joanna se întâlni cu Dan Cameron pentru prima oară, şi-l plăcu din prima clipă. Era un scoţian roşcat, cu simţul umorului. James îi lăsă singuri la scurt timp după ce făcu prezentările, scuzându-se că are altă întâlnire. Joanna rămase să cerceteze interesată studioul de lucru al lui Dan.

— Apropo, ţi-am citit cartea, începu el în timp ce ea se

uita la desenele de pe pereţi.

Bineînţeles că în momentul prezentării, îl comparase pe Dan cu Joshua, la fel cum făcuse cu toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse în ultimii cinci ani. Cei doi se situau la poluri opuse. La cei treizeci de ani ai săi, Dan purta părul lung, nearanjat, departe de stilul curat şi îngrijit al lui Joshua; avea un chip luminos faţă de cel auster al lui Joshua, şi un stil vestimentar obişnuit.

— Da? zâmbi ea, întorcându-se spre el. Şi ce crezi? Sau nu. Sărim peste întrebarea asta. Nu e frumos din partea mea.

— Mi-a plăcut, o ignoră el. Mi-a amintit de câinele pe care l-am avut şi eu în copilărie.

— Şi mie! Adică… e despre câinele meu.

— Mi-am dat seama. Mai ai vreo poză cu el?

— De ce? întrebă ea cu uimire.

— Pentru că tu ai ultimul cuvânt de spus la ilustraţiile pe care am să le fac.

Joshua se arătase interesat de contractul ei, şi angajase chiar şi un avocat ca să-l verifice. Problema ilustraţiilor fusese printre primele pe care le abordase. Joanna începuse chiar să aibă bănuieli că el doreşte ruperea contractului, pentru că James n-ar fi acceptat toate schimbările pe care avocatul le făcea. Şi totuşi…

— Aşa e, confirmă ea.

— Mi-ar lua zile întregi să-mi dau seama care ar fi formatul perfect pentru Billy, să nu mai vorbesc de celelalte personaje. Dacă aş găsi o poză cu adevăratul câine, aş găsi şi ideea care să se potrivească şi aşteptărilor tale.

— Interesant, recunoscu ea, şi-şi luă geanta, pentru a se căuta în portmoneu. Am o singură poză; să n-o pierzi.

— O păstrez cu preţul vieţii mele, promise el.

Când într-un final reuşi să scoată poza, din portmoneu îi căzură alte câteva.

— La naiba! şi se aplecă să le ridice.

Dan se grăbi să o ajute, şi cei doi se loviră cap în cap. O privi curios, frecându-şi locul dureros.

— Mă mir că n-au ieşit scântei! zise el amuzat.

Joanna râse. Zâmbetul lui dispăru dintr-odată şi o privi cu ochi pătrunzători.

— Eşti frumoasă când râzi.

Şi ea deveni serioasă, nefiind obişnuită cu asemenea complimente, şi ştia că el flirtează.

— Mulţumesc. Dar te rog să mă ajuţi să strâng astea.

El se aplecă, uitându-se la fiecare fotografie pe care o strângea.

— Sunt personale, îl apostrofă ea.

— Mă uitam doar…

— Nu te mai uita! şi-i smulse pozele din mână, dar una îi zbură din nou pe jos.

Dan o prinse imediat şi aruncă o privire la fetiţa din imagine.

— E drăguţă, murmură el gânditor. Seamănă puţin cu tine. Hei! protestă când ea i-o smulse dintre degete. Ziceam şi eu…

— E fiica mea, Lindy, zise Joanna, şi sări în picioare, simţind că începe să tremure.

— James mi-a povestit că eşti căsătorită. Dar nu a spus nimic de copii.

— Pentru că acum nu mai avem, răspunse ea înţepată. Iar de mâine, n-am să mai am nici soţ.

— Îl părăseşti? se miră el.

— El mă părăseşte, începu ea să râdă. Scuză-mă. N-ar trebui să te amestec în treburile astea, de-abia ce ne-am cunoscut.

— Câteodată e mai uşor să te deschizi în astfel de situaţii, încercă el.

— Nu şi pentru mine. Poate am să-ţi povestesc, într-o bună zi. Când o să ne cunoaştem mai bine.

— Prea bine, aprobă Dan. Cărţile tale au să ajungă foarte

populare!

— O spui ca un critic! îi reproşă ea rece.

— O spun ca unul care stă toată ziua aici, ilustrând cărţi pentru copii. Ai să ai mult de lucru cu mine, Joanna Radcliffe.

— Atunci, ne vedem săptămâna viitoare, Dan Cameron, şi-i întinse poza cu câinele ei.

Se hotărâseră ca întâlnirile lor să aibă loc săptămânal, pentru a vedea cum progresează el. O asigurase că ilustraţiile au să iasă excelent. Iar ea avea încredere în el.

Dan avea ceva diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Majoritatea prietenilor lui Joshua se comportau formal, iar ea personal nu avea nicio cunoştinţă masculină. Joshua îi recomandase să-şi caute pe cineva, dar cum putea, dacă nici măcar nu cunoştea alţi bărbaţi. Îl privi pe Dan cu ochi mari.

El îi arătă un desen, apoi îi observă reacţia.

— De ce mă priveşti aşa?

— Eu… îmi place tricoul tău, se scuză ea, roşind puternic.

— „SUNT UN OBIECT SEXUAL”? zâmbi el. Pot să-ţi fac rost de unul la fel, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc.

Deja îşi imagina reacţia lui Joshua dacă ar fi văzut-o că poartă aşa ceva. Dar Joshua n-avea să mai fie acolo.

— Mă duc la cumpărături luni, poate îmi găsesc şi eu.

Zâmbi în sinea ei, imaginându-se îmbrăcată astfel. Cu siguranţă, lucrurile aveau să se schimbe pe parcursul unui an!

— Atunci, ne vedem miercuri. Abia aştept! O anunţă Dan.

La fel simţea şi ea. Dar nu putea lua prea în serios reacţia ei din studio. Dan era atractiv, chiar fermecător, dar faptul că Joshua îi lăsase libertatea de a-şi căuta un amant, nu însemna că trebuie să facă întocmai. Absenţa unui bărbat care să o controleze avea să fie un paradis, şi n-avea de gând să se complice cu un altul, nu acum şi nici în anii ce

aveau să vină.

Pe drumul spre casă, începu să fredoneze un cântec. Era seara petrecerii de adio pentru Joshua, care se desfăşura acasă la părinţii ei.

— Pari bine dispusă în seara asta, remarcă Joshua.

— Sunt.

Joshua se comportase normal în ultimele şase săptămâni, petrecând mai mult timp ca de obicei la clinică, pretinzând că sunt amănunte legate de plecare şi de postul pe care îl preda lui Patrick. Joanna nu contesta motivele lui, conştientă că Angela avea şi ea o parte din vină.

— Te bucuri chiar atât de mult că scapi de mine? se interesă el, în timp ce conducea spre locul petrecerii.

Glasul lui avea o notă discordantă.

Nu acesta era motivul fericirii ei; avea pur şi simplu nevoie să-l ştie departe de ea, să fie ea însăşi, să se regăsească pe sine. Nu era vina lui Joshua că mariajul lor se destrămase, ci era vina ei, iar acum dorea să-l vadă fericit. Iar Angela părea în stare să-i ofere acea fericire.

— Nu te simţi la fel? întrebă ea.

— Ştiu că e pentru binele nostru, oftă el. Cum a mers întrevederea cu desenatorul?

Joshua nu se arătase foarte interesat de noua ei ocupaţie, dar în ultimele săptămâni se preocupase mult de acest aspect. Discuţiile pe care le purtau referitor la cărţile ei ar fi fost singurul lucru care avea să-i lipsească.

— Dan e foarte de treabă. Şi i-a plăcut cartea.

— Şi mie.

Într-adevăr, şi el îi apreciase talentul cu sinceritate, deşi Joanna refuzase, la început, să-i arate cartea. La sfârşitul lecturii, ochii lui erau plini de mândrie apreciativă.

— Ştiu. Dar Dan vede sute de asemenea lucrări, şi totuşi, i-a plăcut.

— Înţeleg, răspunse el, vizibil nemulţumit. Să sperăm că ştie ce spune! Buna ei dispoziţie păli, auzindu-i vorbele

ironice, şi simţi cum toate speranţele i se năruie, dovedindu-i încă o dată că ea şi cu Joshua nu erau în stare să comunice pe cale amiabilă. Încercaseră din răsputeri în acele ultime săptămâni, dar câteva remarci tăioase ale lui Joshua, le tăiaseră tot elanul. Oricum, nu avea nevoie de confirmarea lui. De mâine încolo, nu se va mai lovi de atitudinea lui demoralizatoare.

— Hai să încercăm, cel puţin, să dăm impresia unui cuplu fericit, zise el şi o ajută să coboare din maşină când ajunseră.

— De ce faci asta? oftă ea. Peste câteva zile toată Londra o să afle că eu n-am plecat cu tine, şi-şi îndreptă rochia albastră de mătase.

— Te rog, să terminăm cu discuţiile astea, măcar de ochii mamei tale. Joanna ar fi vrut să afle de unde atâta preocupare în a-i face pe plac soacrei, dar acceptă tăcută sugestia lui; încă mai păstra urmele copilei speriate care se lăsa controlată, iar el o prinse de talie şi, împreună, îşi făcură intrarea în casa plină de petrecăreţi.

Toată seara, Joshua jucă rolul soţului iubitor şi grijuliu, încât mama ei începuse a se întreba dacă nu cumva pleacă amândoi în America, până la urmă.

— Încă mai cred că eşti o proastă, o atenţionă Cora, aflând că se înşelase. Ai să-l pierzi de tot.

— Am să ţin minte asta, la divorţ.

— N-au fost niciodată divorţuri în familia noastră!

— Se mai întâmplă şi la case mari! râse Joanna.

— Dumnezeule! Nu te credeam chiar aşa! Parcă eşti o străină.

— Nu mă mir. Vă sunt străină şi ţie, şi tatii. Am făcut o singură greşeală în viaţă, şi n-am de gând să o prelungesc.

— Am crezut că e vorba de o despărţire de probă, ridică vocea mama ei.

Obrajii Joannei prinseră culoare, fiind conştientă că şi după zece ani de separare, tot şi-ar fi dorit să divorţeze.

Totuşi, cine îi privea pe ea şi pe Joshua, n-ar fi zis că a doua zi aveau să se despartă, ci că se comportau normal, ca întotdeauna. Pe drumul spre casă, Joanna se moleşi, uitând complet de ideea lui de a sta de vorbă în sufragerie, lângă foc.

— Am aranjat ca doamna Barnaby să continue să se îngrijească de casă, pentru a o putea folosi pe urmă, zise el, şi-i întinse un pahar de vin, alăturându-i-se pe canapea. Aşa că, dacă vreodată ai chef să te întorci…

— Nu cred.

— Probabil, încuviinţă el neutru. Ştiu că nu doreai să discutăm aceste lucruri, Joanna, dar voiam să ştii că m-am îngrijit de tot în lipsa mea.

Facturile vor fi plătite de bancă, şi…

— Nu prea mă interesează, Joshua. Nu e momentul.

Pentru prima oară, după luni de zile, conştientiza că este atrasă fizic de el, că simţurile ei sunt stârnite de înfăţişarea, de puterea lui, de mâinile acelea îndemânatice, care ştiau să-i ofere plăceri inimaginabile, de trupul acela perfect la fel de priceput în a-şi exprima plăcerea!

Gândurile intime o determinară să-şi întoarcă privirea de la el. Joshua nu-i mai apăruse astfel de foarte mult timp, fiind obsedată doar de aroganţa şi de răceala lui, de brutalitatea cu care obţinea tot ce-şi dorea. Însă imaginea nopţilor în care se dăruiseră unul altuia, în care focul pasiunii îi mistuise pe amândoi, amintirea apropierii lui şi a faptului că a doua zi el avea să plece…

— Joanna? O întrerupse el, aplecat asupra ei, parcă citindu-i dorinţa în ochi. Joanna! murmură el, lăsând jos paharul, luând-o de mână. Draga mea. Şi o trase aproape.

Ea înghiţi în sec, nesigură, înfiorată până la durere de ce se întâmpla cu ea.

Când el o sărută, Joanna rămase cu ochii larg deschişi, apoi acceptă căldura gurii sale, mişcarea delicată a buzelor care căutau plăceri aproape uitate. Apropierea lui n-o mai

crispă ca altă dată, iar buzele lui îşi continuară explorarea spre lobul urechii, făcând-o să geamă, să-l cuprindă cu braţele ei, să-i mângâie pieptul şi umerii.

Joshua scoase şi el un geamăt de plăcere, pe măsură ce ea îşi mişca degetele sub cămaşa pe care i-o descheiase.

— Joanna…

— Nu vorbi, îl opri ea. Nu vreau să mai discutăm, e prea târziu pentru cuvinte.

— Dar…

— Lasă corpurile noastre să comunice, şi puse o mână de-a lui pe sânul ei pe care el începu să-l mângâie. Joshua, întotdeauna ai ştiut cum să mă exciţi, şopti ea, pe măsură ce flacăra dorinţei creştea.

El îi desfăcu fermoarul rochiei, pe care o lăsă să alunece până spre talie, eliberându-i ambii sâni, pe care acum îi putea explora în voie. Îi mângâie delicat sfârcurile, făcând-o să tremure de plăcere.

Când se ridică de lângă ea, Joanna întinse ambele braţe după el, implorându-l în tăcere, fără a-i păsa de plecarea lui, de amanta cu care-l împărţea de şase luni de zile. Îl dorea, avea nevoie de fiinţa lui!

El îşi aruncă sacoul şi cravata, încuie uşa, stinse luminile, acceptând doar văpăile focului din şemineu ca să-i vegheze. Apoi o ridică şi pe ea în picioare, lăsând să-i alunece şi restul de rochie de pe trup.

Joshua rămase aproape fără suflare în faţa nudului ei, a sânilor semeţi, a pântecelui matern şi a picioarelor suple.

— Eşti cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, şopti el, dezmierdând-o delicat.

Joanna nu întârzie să-i răspundă, scoţându-i cămaşa, săruntându-i pielea tare a pieptului; îi simţi bătăile puternice ale inimii în momentul în care se aplecă şi-i deschise fermoarul pantalonilor. Preluă controlul, continuând să-l sărute pe tot corpul, iar ritmul accelerat al respiraţiei sale o anunţă că nu mai rezistă mult acelor

sărutări intime.

Trupurile lor se uniră în clipa imediat următoare, iar fiorul de plăcere care o învălui instantaneu pe Joanna nu-l întârzie pe-al lui, mai ales că se refuzaseră unul altuia atâta timp, încât dorinţa izbucnise incontrolabilă, purtându-i pe valurile ei.

Joshua o urcă pe culmile senzualităţii cu un ultim geamăt spasmodic, răscolind în ei tot ce nu trăiseră atâta timp, pentru ca apoi, treptat, să-şi recapete suflarea calmă.

Trecuse multă vreme de când Joanna nu mai cunoscuse o asemenea împlinire, o asemenea eliberare prin satisfacerea dorinţelor, încât se lăsă instantaneu cuprinsă de aripile somnului în braţele lui.

Se trezi în timpul nopţii cu un sentiment straniu la aflarea corpului masculin de lângă ea; dar se linişti imediat. Joshua o strânse şi mai tare în braţele lui protectoare când o simţi zvârcolindu-se lângă el. Aceleaşi braţe o purtară mai târziu în patul de la etaj. Când îşi deschise ochii luminoşi pentru a o privi, se arătă mulţumit de imaginea de pe chipul ei. Gurile lor se căutară din nou.

De data aceasta clipa de plăcere se prelungi; nu se mai grăbeau, deşi pasiunea nu dispăruse. Redescoperiră toate micile detalii pe care nerăbdarea din seara precedentă le lăsase nedescoperite. Plăcerea deja clocotea în adâncul ei, în momentul în care Joshua o strivi sub atingerile lui.

Apoi adormiră din nou, fericiţi că umpluseră acel gol care se iscase între ei, în ciuda tuturor neconcordanţelor care mai existau. În trecut, acestea nu contaseră, atunci când venea vorba de apropiere fizică.

Pentru prima oară după luni de zile, adormi împlinită, întrebându-se cum de nu-l însoţea. Îşi făcea deja planuri, pe care, însă, nu apucă să le materializeze, căci a doua zi, când se trezi, el era deja plecat – cu Angela.

Capitolul 6

— Haide, înveseleşte-te, o încurajă Dan. Cum vrei să-ţi fac portretul dacă arăţi atât de jalnic?

Joanna oftă, forţându-se să pară mai veselă, deşi în realitate se simţea teribil de demoralizată.

— De fapt, n-ar trebui să-mi faci mie portretul, zise ea, iritată. Ar trebui să ne ocupăm de ilustraţiile celei de-a patra cărţi cu Billy.

— Toate la timpul lor. Nu ţi-am spus ce populare au să devină cărţile?

— Ba da, răspunse ea sec.

În ultimul an se împrietenise foarte bine cu Dan, prietenia lor fiind un punct de sprijin pentru ea, căci, după plecarea bruscă a lui Joshua, ea se simţea oarecum trădată.

Crezuse că după o asemenea noapte petrecută împreună, Joshua va dori să rămână, sau să o ia cu el în State.

Însă faptul că el nici măcar nu-şi luase rămas-bun, o lămurise cu privire la intenţiile lui.

Anul în care el lipsise trecuse cu mare greutate, dar îi oferise răgazul pentru a-şi revizui sentimentele, pentru a-şi da seama că încă-l mai iubea, şi că nu putea să-şi caute un amant. Cu toate că nu-i urmaşe sfatul în privinţa amantului, Joanna progresase în multe alte aspecte. Mai terminase alte două cărţi, pe care le şi publicase, învăţase să trăiască pe cont propriu, singură, în apartamentul ei, înconjurându-se de lucruri care-i făceau plăcere, iar Dan o ajutase la decorare.

Dan se dovedise a fi exact tipul de om de treabă pe care şi-l închipuise, şi după ce-şi încercase norocul cu ea de câteva ori, se rezumase doar la a-i fi prieten, ajutând-o, ieşind cu ea în oraş, prezentând-o amicilor săi. Apoi, după o sticlă de vin pe care o băuseră în apartamentul lui, Joanna îi povestise despre Lindy. După acea seară, el deveni un

prieten de nădejde, mai ales că o ascultase cu atâta calm, fără a-i face avansuri, cu toate că ea se îndrăgostise de el.

Nu-i mai vorbi de Joshua sau despre căsnicia lor, şi nici de faptul că încă-şi mai iubea soţul. Acest ultim amănunt o şocase chiar şi pe ea, dar realiză că ar fi singurul bărbat pe care-l va iubi toată viaţa, că acea ultimă noapte petrecută în braţele lui, anulase toate prejudecăţile ei legate de noaptea morţii fiicei lor. Realiză că, de fapt, nu-l urâse niciodată, ci doar îndepărtase atât persoana, cât şi iubirea lui, şi că armele ei defensive se dovediseră, încă o dată vulnerabile în faţa masculinităţii lui.

— N-aş vrea să-ţi spun că te-am avertizat, îi aminti Dan. Şi bineînţeles că ilustraţiile mele au partea lor în vânzarea cărţii, adăugă el cu modestie.

— Aşa e.

— Acum, cred că tu eşti de vină că nu-mi reuşeşte desenul, şi se încruntă.

— Trebuia să-mi spui! îl apostrofă ea, şi se duse spre oglindă. Dacă într-adevăr arăta ca femeia răvăşită din desenul lui Dan, însemna că situaţia e mai mult decât jalnică! Chiar şi mâna desenatorului reuşise să-i surprindă privirea aiurită, trăsăturile ascuţite ale gurii şi ale corpului încordat. Îşi înfundă mâinile în buzunare.

— A trecut mai mult de un an şi Joshua încă nu s-a întors, începu ea.

— Mai mult cu o săptămână şi două zile, confirmă el. Sper că la întoarcerea lui, nu te aştepţi la cine ştie ce miracol.

— Adică?

— Doar nu sunt prost să cred că loialitatea pentru mine te-a determinat să nu accepţi întâlniri cu alţi bărbaţi, răspunse el.

De-a lungul anului, cunoscuse mai mulţi bărbaţi interesanţi, însă niciunul nu se dovedise destul de atrăgător pentru o adevărată întâlnire. Niciunul nu avea ochii tulburi

sau chipul aspru al lui Joshua, niciunul nu semăna cu el.

— Dar se putea întâmpla, zise ea cu voce slabă.

— Ba nu. Nu sunt nebun, Joanna. Ştiu că încă-ţi iubeşti soţul. Problema e că el nu ştie, iar tu n-ai de gând să-i spui, nu-i aşa?

— Nici măcar nu ştiu unde e acum.

Primise o singură telegramă de la Joshua cu un an în urmă, şi un buchet mare de trandafiri, în ziua publicării primei cărţi; cartea de vizită conţinea doar felicitările lui. Nu ştia cum aflase de ziua respectivă sau motivul pentru care-i trimisese flori. Însă gestul era binevenit şi curmase comentariile mamei ei pentru câteva săptămâni. Totuşi, de atunci nu mai dăduse niciun semn de viaţă, iar mama ei începuse a da semne de nelinişte.

La fel şi Joanna, deşi mult mai discreta. Însă Dan nu se lăsase păcălit. Acesta era dezavantajul unor prieteni – deşi aveau intenţii bune, unele se dovedeau a fi chiar pe dos. Tina şi Patrick se arătaseră foarte binevoitori de la plecarea lui Joshua, invitând-o adesea la cină, tratând-o prea grijuliu totuşi. La urma urmei, probabil că ea însăşi devenise un obiect preţios, poate că aşa-şi dorise să pară, iar rezultatele o deranjau.

— Nu i-ai putea spune, chiar de ai deschide gura, murmură Dan. Faci parte din aşa-numita societate de elită, doamnă Radcliffe, în care cuvinte ca iubire şi fidelitate nu-şi găsesc locul într-un asemenea spaţiu exclusivist.

— Ăsta e snobism curat, domnule Cameron, îl tachină şi ea.

— Poate. Dar e adevărul-adevărat.

— Tina şi Patrick nu se sfiesc să-l afişeze, se apără ea.

Dan îi cunoştea, pentru că îl invitase, o dată, la o petrecere de-a lor. La început, se dovedi a fi o experienţă umilitoare şi ciudată, însă ea insista în a-şi amesteca prietenii vechi cu cei noi.

— Aşa e. Dar majoritatea dintre ei n-ar şti ce-nseamnă

dragostea nici dacă s-ar lovi cu capul de ea. Nu ştiu cum de-i mai suporţi, Joanna.

— Nu sunt chiar atât de răi, ridică ea din umeri.

— Mai e valabilă invitaţia pentru mâine? întrebă el, fără a mai face vreun comentariu.

— Dacă nu apare oaspetele de onoare, are să fie un fiasco total, oftă ea.

— Asta se întâmplă când dai o petrecere fără să anunţi invitatul principal, râse el.

— Chiar am crezut că se va întoarce până acum. Trebuia să fie o surpriză.

Şi totodată un mod de a-i demonstra că întoarcerea lui o încânta. Numai că el nu se înapoiase, şi nici nu dăduse vreun semn că are de gând s-o facă.

— Mă duc până acasă, să văd dacă doamna Barnaby n-a primit vreo veste.

— E o sugestie ca eu să plec? întrebă el, căci se aflau în apartamentul ei.

— Cum de ţi-ai dat seama? zâmbi ea.

— Eşti foarte subtilă. De ce n-o suni? şi-şi strânse schiţele la care lucraseră toată după-amiaza.

— E mai bine dacă mă duc personal. Poate că e deja acolo, şi…

— Şi-l vezi cu ochii tăi, termină Dan rece. Care e problema, Joanna? Crezi că n-o să vrea să te vadă când se întoarce?

— Nu ştiu, roşi ea. El…

— OK, scuză-mă! şi o strânse la piept. N-am vrut să mă amestec în treburile voastre. Oricum trebuia să plec, ca să n-o supăr pe doamna, adăugă el, rânjind. Să ştii că mâine vin cu Roşcata, ca să-mi spui ce crezi despre ea.

— Roşcata? se miră ea în timp ce-l conducea la uşă.

— Are un păr superb mai jos de…

— Dan!

— Să ştii că are! râse el, şi o sărută pe obraz. Apropo, se

numeşte Carmella.

Surâsul de pe buze îi pieri imediat ce Dan dispăru. Nu se aşteptase ca Joshua să se întoarcă exact la un an după plecare, dar zece zile erau prea mult, mai ales că nu primise nicio veste.

Înainte, petrecerea pe care o organizase în casa lor i se păruse o idee bună, un mod de a-i demonstra că trebuia să rămână împreună. Însă absenţa lui anulase orice semnificaţie a intenţiilor ei. Spre norocul ei, cei mai mulţi invitaţi nu ştiau motivul petrecerii, pentru că invitaţiile menţionau o simplă petrecere, menită a le demonstra că ei doi se împăcaseră, sau dimpotrivă, că aveau să se despartă în termeni amiabili. Nici nu se gândise că el nu va apărea.

Doamna Barnaby nu ştia nimic.

— Am pregătit casa şi frigiderul deja de-o lună, dar domnul Radcliffe nici măcar n-a sunat.

— Nu-i nimic, zâmbi Joanna pentru sine. Poate că întârzie doar.

— Poate…

— Mă duc până sus. Îmi trebuie ceva din camera mea, anunţă Joanna.

— Rămâneţi la cină?

— Eu…

Voia să refuze, dar se opri observând ochii plini de speranţă ai femeii.

— Cu mare plăcere, doamnă Barnaby. Faceţi o plăcintă bună cu mere la desert?

— Bineînţeles, se bucură menajera. Cu smântână.

— Delicios.

Femeia se întoarse în bucătărie mai veselă ca niciodată. De mai multe ori încercase s-o reţină pe Joanna la masă, dar ea refuzase de fiecare dată. Probabil pentru că voia să amâne momentul în care se va regăsi în singurătatea apartamentului ei, însă, indiferent de motive, era mulţumită că scăpase de gătit pentru o seară.

Dormitorul ei era curat şi aranjat, ca de obicei, dar trecu şi-n dormitorul lui. Vizitase camera de foarte multe ori în anul ce trecuse, stătuse lângă scaunul lui, simţindu-i prezenţa, atinsese sticlele lui de parfum. Şi-l apropia.

— Doamnă Radcliffe, se auzi menajera, care se oprise în uşă, iar Joanna tresări. Mă întrebam dacă nu doriţi o ceaşcă de ceai, sau altceva? Şi menajera părea uşor distrată.

— Ba da, mulţumesc, şi se îmbujoră.

Imediat după aceea, Joanna părăsi camera lui Joshua. Nu-i plăcea că tânjea după prezenţa lui în acea cameră, darămite să fie surprinsă.

Apoi, fără să-şi dea seama, ajunse în camera lui Lindy. Dormitorul fetiţei rămăsese neschimbat din ziua dispariţiei ei. Iepuraşul preferat al feţei se afla pe pătuţul aranjat, desenele ei copilăreşti pe perete, mobila micuţă era curată.

Totul aşa cum îşi dorise a fi păstrat, şi-n acel moment se hotărî să pună capăt acelei situaţii. Lindy murise şi n-avea cum s-o mai aducă înapoi în casa lor. Era timpul ca după doi ani, să-i strângă lucrurile, şi să arunce ce nu mai era folositor. Iar ea trebuia să facă acest lucru.

Când doamna Barnaby veni cu ceaiul, Joanna sorta lucruşoarele feţei; menajera rămase surprinsă, dar Joanna zâmbi rece, secată de lacrimi, calmă.

— Lăsaţi tava acolo, zise ea şi observă că femeia tremură. Încercam să sortez lucrurile astea. Cred că vreun spital sau vreo casă de copii ar avea nevoie de ele, unele jucării sunt chiar noi.

— Doamnă Radcliffe, se poticni femeia, nu ştiu…

— Vă înţeleg, o linişti Joanna. Am iubit-o pe Lindy cu toţii. Dar e timpul s-o lăsăm să se odihnească în pace. Aveţi nişte cutii, ca să le împachetăm?

— Cred că da. Sunteţi sigură?

— Foarte sigură, răspunse Joanna ferm.

După trei ore părăsi casă, simţindu-se eliberată de orice sentiment al trecutului. Poate că ea şi Joshua se

căsătoriseră de dragul feţei, dar trebuia să continue pe cont propriu. Putea s-o înfrunte pe Angela Hailey, dacă era nevoie… dacă nu era deja prea târziu.

Petrecerea se desfăşura conform planului, cei mai mulţi neştiind că fuseseră invitaţi pentru Joshua.

— Serios, Joanna, de ce l-ai invitat pe omul acela detestabil? se interesă mama ei, arătând spre Dan, care flirta cu Daphne Shield. Chiar s-a jegat de mine, mai devreme!

— Te-a invitat la dans, mamă. Ceea ce nu înseamnă că a flirtat cu tine!

— Nu, dar felul în care dansează, da.

Joanna abia se abţinu să nu râdă. Dan se intersectase cu mama ei de mai multe ori în acea seară, iar dispreţul era reciproc. Avea o plăcere nebună să o şocheze, iar Joanna era sigură că flirtul cu Daphne era doar o tactică. Era un mic diavol şi avea plăcerea rolului pe care-l juca.

— Unde e tata? întrebă Joanna.

— Pe-aici pe undeva. Să ştii că apartamentul ăsta e cam mic pentru atâţia oameni, iar muzica e cam tare. Nu se plâng vecinii?

— Nu şi dacă-i inviţi! râse Joanna.

Pe palier se mai aflau alte şase apartamente, iar ea invitase toţi locatarii; era un truc pe care-l învăţase de la Dan.

— Haide, mamă, distrează-te şi tu puţin!

— Joanna…

— Pardon, se scuză ea, văzând-o încăpăţânată. Mai bine mă duc s-o salvez pe Daphne.

— Ar trebui!

Joannei deja nu-i mai păsa de opiniile Corei. Se agăţă de braţul lui Dan, lăsând-o pe bătrână cu gura căscată. Nu era de acord cu amestecul dintre prietenii vechi şi cei noi.

— O petrecere grozavă, Joanna!

— Mulţumesc.

— Când are de gând să… Ah, uite-l! exclamă Daphne. Ce surpriză plăcută, Joanna. Nu ştiam că vine în seara asta!

Nici ea nu ştia! Se uită înlemnită spre uşă, în direcţia arătată de Daphne. Iar Joshua era acolo! Dar…

— Iată-l pe soţul tău! şopti Dan.

Joanna înghiţi în sec, conştientă de paloarea feţei ei. De multe ori şi-l imaginase apărând aşa cum era, înalt, atrăgător, precum un om de succes, îmbrăcat în costumul lui din trei piese. Nu era de mirare că Dan se arătase aşa de surprins, la fel ca majoritatea celorlalţi, când îi văzură schimbarea.

— Joanna.

Ea încremeni la auzul glasului său răguşit, şi se întoarse încet pe călcâie, iar mirarea îi crescu văzându-l pe cel din faţa ei. Nu mai avea acel stil ordonat, ci unul neîngrijit, spălăcit, care-l întinerea foarte mult; nu mai avea costumul din trei piese, ci o cămaşă de blugi suflecată la mâneci, o pereche de blugi mulaţi, şi o pereche de cizme de piele în picioare. Nu era Joshua pe care-l cunoştea ea, încât nu-i rămăsese decât să-l privească mută de uimire.

Reacţia era reciprocă, ochii lui tulburi cercetând înfăţişarea ei, familiarizându-se cu părul lung şi blond, cu trupul acela slăbit de încercările ultimului an, vizibil şi după felul în care pantalonii atârnau pe ea.

— Soţii rătăcitori nu mai au parte de primiri triumfale?

În mod ciudat, Dan pusese întrebarea, o provocare pentru ca ea să-l întâmpine. Îi aruncă lui Dan o privire furioasă. La urma urmei, putea să facă acel gest, pentru că Angela nu se afla cu el.

— Dragul meu! zise ea răguşit, şi i se aruncă în braţe, sărutându-l, simţindu-i inerţia de la început, pentru ca apoi şi el să o îmbrăţişeze, ridicând-o pe braţe, prelungind sărutul sălbatic.

— Poate c-ar trebui să plecăm, sugeră Dan amuzat, făcându-i pe toţi ceilalţi să râdă.

Joshua o eliberă pe Joanna.

— Nu e nevoie, şi-l privi de sus pe Dan, căci era mai înalt decât el. Cred că tu eşti Dan Cameron.

— În carne şi oase, îl încurajă Dan fără sfială. Iar tu nu mai ai nevoie de nicio prezentare!

— Joanna n-are obiceiul să sărute străini la petreceri? întrebă el ironic.

— Din câte ştiu eu, nu. Dar a vorbit adesea despre tine.

— Da? răspunse Joshua indiferent, întorcându-se spre ea. Îmi arăţi, te rog, dormitorul, ca să mă spăl şi să vă acompaniez şi eu?

— Da. Bineînţeles.

Încă se mai afla sub starea de şoc provocată de apariţia şi de înfăţişarea lui, şi mai ales de felul în care-i răspunsese la sărut. Ca şi cum nu trecuse un an, ca şi cum noaptea de dragoste îşi afla continuarea, iar Joshua s-ar fi întors acasă de la lucru.

— Pe aici.

Îl conduse într-o cameră goală, şi se îmbujoră realizându-şi gestul. Nu-l putea totuşi duce în camera ei, cel puţin până nu discutau alte probleme! După ce uşa se închise în urma lor, cei doi rămaseră a se privi adânc, de parcă doar ei existau în apartament.

El îşi aşeză valiza jos, apoi o privi cu ochii lui negri, virili. Noul stil i se potrivea, apropiindu-l de cel pe care-l cunoscuse în Canada.

— Arăţi bine, zise el.

— Mulţumesc, şi-şi împreună mâinile în faţa ei pentru a le opri din tremurat. Şi tu.

— Mulţumesc.

— Ţi-a spus doamna Barnaby despre petrecere?

— Nu, n-am fost pe-acasă.

— Ai venit direct aici?

— De la aeroport, confirmă el, aşezându-se pe pat.

— Eşti obosit?

— Puţin.

— Singur? se interesă ea, nemaiputând aştepta.

— Da, sunt singur. Cum merge cu scrisul?

— Bine, răspunse ea, dorindu-şi ca discuţia să înceteze. Mulţumesc pentru trandafiri, au fost frumoşi.

— Cel puţin atâta puteam să fac.

— Cum a fost în State?

— Bine.

— Mă bucur… Am fost pe acasă, ieri.

— Doamna Barnaby e bine? întrebă el plictisit.

— Îţi duce lipsa, râse ea, detensionând puţin atmosfera.

De fapt, îşi dorea doar să se arunce în braţele lui, să-i arate cât de mult îl iubea, dar era incapabilă de-a face vreo mişcare, de a-i spune ce simte; era prea timidă.

— Am stat chiar şi la cină, deşi nu intenţionam.

— Sunt sigur că i-a făcut plăcere.

— Da. Am… făcut ordine în lucrurile lui Lindy. Doamna Barnaby o să le doneze pe undeva.

Joshua înlemnise la auzul numelui feţei, devenid glacial.

— Înţeleg.

— Poate e ceva ce-ai vrea să păstrezi, adăugă ea. M-am gândit că ar fi timpul.

— Aşa e, zise el brusc şi se ridică. Te-ai văzut des cu Cameron cât am fost plecat?

— Destul, admise ea, simţindu-se mai relaxată. A făcut nişte ilustraţii foarte frumoase pentru carte.

— Le-am văzut.

— Da? se miră ea.

— Normal, zâmbi el.

Deşi mi-a luat ceva timp până când mi-am dat seama că nu o găseam pentru că ai publicat-o sub numele de J. Proctor.

— Am… începu ea, vrând din răsputeri să se elibereze de masca pretenţioasă pe care o purtase în ultimul an. M-am gândit că aşa e cel mai bine.

Îşi dorea să-l atingă, să-l iubească din toată fiinţa ei. Dar nu putea atâta timp cât el nu-i demonstra că ar fi acceptat-o.

— De ce?

— Nu ştiam care va fi reacţia ta, dacă aş fi folosit numele tău…

— Care e, de fapt, şi al tău, rectifică el. Dacă nu cumva ai făcut ceva schimbări cât am fost plecat?

— Nu, păli ea. Credeam că am hotărât să te întorci înainte de a lua o decizie.

— Aşa e. Nu ştiam că o să dau peste o petrecere în seara asta, altfel aş fi.

— Dar…

— Jo! se auzi un ciocănit uşor în uşă, şi glasul lui Dan. Joshua se încordă, apoi păşi spre uşă, deschizând-o brusc.

— Joanna e puţin ocupată, se răsti el. Pot să te ajut eu cu ceva? Dan îl privi îngândurat, probabil analizând situaţia, după care începu să râdă cu subînţeles.

— Nu cred, pe Jo o voiam. Draga mea, musafirii se simt cam neglijaţi. Ignoră uimirea pe care apelativul intim îl produse asupra ei.

— Bătrâne, ştiu că e prima ta seară acasă, dar trebuie să continuăm petrecerea. Poate dacă ştiam c-ai să vii…

— Dan! strigă dintr-odată Joanna, şocată de confuzia pe care-ar fi iscat-o.

— Scuză-mă, draga mea, şi păşi înăuntru, prinzând-o după umeri. Chiar nu-l poţi saluta mai târziu pe Josh?

— Joshua, îl corectă bărbatul, înţepat.

— Joshua, repetă Dan indiferent. Nu te superi dacă o iau pe Jo înapoi, nu? Fără gazda noastră frumoasă, nu mai e niciun farmec.

— Du-te, Joanna, zise el. Vin şi eu mai târziu.

Ea se abţinu cu greu să nu răbufnească, până când se văzu singură pe hol, doar cu Dan.

— Ce naiba crezi că faci? I-ai făcut lui Joshua o impresie

total greşită despre noi.

— Ai început binişor, sărutul acela a părut destul de credibil, dar am observat că lucrurile se cam destrămaseră când aţi rămas singuri. Era o atmosferă s-o tai cu cuţitul.

— Şi cât crezi c-a ajutat farsa ta? întrebă ea înfuriată.

— Puţină gelozie nu strică niciodată.

— Ah, Dan, cum ai putut? şi-şi îngropă faţa în palme. Acum o să creadă. Ştii şi tu, şi-ncepu să plângă.

— Nu-ţi face griji, draga mea, o îmbrăţişă el. Dacă eşti chiar atât de îngrijorată, o să-i spun adevărul.

— Nu cred că-l interesează, oftă ea, amintindu-şi neutralitatea tonului său când spusese că vine mai târziu.

— Sigur că-i pasă. Şi o să mă îngrijesc de toate. Te-am dezamăgit eu vreodată? o tachină el.

— Scuze, se auzi o voce tăioasă, aş vrea să trec spre baie. Joanna înghiţi în sec, ridicându-şi ochii spre soţul ei.

— Se pare că ai greşit calea, interveni Dan. A fost un şoc pentru Jo să te vadă şi…

— Te rog, nu te scuza faţă de mine, îl întrerupse Joshua rece. După cum ai zis şi tu, dacă măcar aţi fi ştiut că mă întorc… Acum, chiar aş vrea să mă spăl; am avut o zi lungă, şi intră direct în baie.

— Dumnezeule, îmi pare rău, draga mea, spuse Dan. Nu e chiar ce mă aşteptam. După felul în care mi l-ai descris, mă aşteptam la un bărbat în vârstă, liniştit, nu la un demon frumos. Nu e de mirare că nimeni altcineva n-a avut vreo şansă cu tine!

Joanna surâse slab.

— Se pare că America i-a priit, răspunse ea, întrebându-se cât îl influenţase şi Angela Hailey.

— Se vede, zise Dan, sprijinindu-se de perete, de parcă intenţionau să rămână acolo la nesfârşit.

— Nu vii la petrecere?

— Cred că mai bine stau să-i explic soţului tău gluma pe care am făcut-o, zâmbi Dan. Ce zici, mă cotonogeşte pe loc,

sau mă aşteaptă la colţul străzii?

— Niciuna, nici alta, râse ea, văzându-l abătut. Dar poate te aştept eu.

— Încercam doar să vă ajut, bolborosi el. Mă gândeam că aveţi nevoie de un imbold. Nu e tipul de om care să accepte aşa ceva, nu?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Intuiţia. Cam întârziată, dar te prind din urmă. Lasă, îmi repar greşeala imediat.

— Ba nu, scutură ea din cap. Las-o. Acum ne distrăm, şi o să discut eu cu el, după ce pleacă toată lumea.

— Sigur?

— Foarte sigur, şi se uită nerăbdătoare spre uşa băii. Foarte sigur.

Era mai bine să-i explice personal; poate chiar îi va putea spune că-l iubeşte, că nu-şi mai dorea despărţirea, ci o căsătorie prelungită.

— Mai bine te-ai duce şi-ai discuta cu Carmella, îl încurajă ea pe Dan, imediat ce se întoarseră în sufragerie. O cam neglijezi.

— Nu e drăguţă? o urmări el cu privirea, zâmbind uşor.

— Ba da, răspunse Joanna, gândindu-se dacă era la fel de deşteaptă pe cât era de frumoasă. Când oare ai să-ţi găseşti femeia potrivită?

— Sper că niciodată, râse el. Urează-mi noroc. Carmellei nu-i place să facă sex la prima întâlnire, iar asta e a doua.

— Când ai să te maturizezi, Dan? zâmbi ea.

— M-am maturizat, răspunse el, sugestiv. Iar domnişoara o să afle asta imediat!

Joanna îi privi cum se unduiau unul în jurul celuilalt. Dacă Joshua i-ar fi văzut, n-ar mai fi avut nicio îndoială în ce priveşte interesele lui Dan.

Dar Joshua era încă în dormitor, schimbându-se, iar cei doi tineri se despărţiră înainte ca el să iasă. Dan zâmbea satisfăcut.

— Ce minunat că Joshua a ajuns în seara asta! se pomeni ea cu mama ei alături. Poate că acum ai să renunţi la prietenii tăi nespălaţi, şi-ai să redevii o soţie respectabilă.

Joanna recunoscu aluzia directă la felul de-a fi al lui Dan, pentru că doar pe el îl cunoştea dintre toţi ceilalţi. Însă părerile lor nu coincideau.

— Mă îndoiesc, mamă. Acum, scuză-mă. Vreau să văd de ce stă Joshua atât de mult.

Trecuse mai mult de o jumătate de oră de când intrase la duş.

Ciocăni uşor la uşa dormitorului, deşi gestul i se părea stupid, din moment ce erau căsătoriţi, însă nu putea da buzna peste el, după atâta timp. Neprimind niciun răspuns, deschise încet uşa, şi rămase uimită văzându-l adormit pe pat, acoperit doar cu cearşaful maroniu, şi doar peste picioare.

Intră în cameră, păşind silenţios spre pat. Rămase lângă el, privind la cel pe care-l iubea. Arăta mai tânăr când dormea, liniile feţei i se îndreptaseră, părul îi era încă ud, iar pielea foarte bronzată.

Joanna îl sorbi din priviri cu nesaţ. Nu putea renunţa la el! Poate că nu trecuseră prin cea mai reuşită seară, dar nu voia să-l predea Angelei gratuit. Cealaltă îl avusese un an întreg, acum era rândul ei. Era conştientă că intuise bine reacţia lui fizică în momentul în care i se aruncase în braţe, şi putea profita de acest lucru.

Îi atinse delicat obrazul, retrăgându-se repede când el se mişcă în somn. Joshua se întoarse pe-o parte, trăgând şi aşternutul cu el. Joanna părăsi camera zâmbind în sinea ei, mulţumită că cel puţin pentru o noapte, el dormea în apartamentul ei.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, Joanna îl găsi pe Joshua la masa din bucătărie, şi-i zâmbi oarecum forţat în timp ce-şi turnă din cafeaua pe care el o făcuse. Pantalonii strâmţi şi bluziţa de mătase o subţiau, dar îi şi puneau în valoare formele; erau combinaţia perfectă de haine şic şi confortabile în acelaşi timp.

Joshua continua s-o urmărească, iar ea se întoarse radiind:

— Mai vrei cafea?

— Mulţumesc, şi se ridică, trecând pe lângă ea. Şi o făcu tare şi dulce, aşa cum îi plăcea.

— Vine şi domnul Cameron? se interesă el, rezemându-se de aragaz.

— Dan? Dar el nu…

— Sper că nu v-am intimidat. Eram aşa de obosit aseară, încât am adormit fără să vreau.

— Dan nu stă aici, răspunse ea repede, nervoasă că o bănuia că dormise cu un alt bărbat când soţul era în casă.

Se trezise fericită cu gândul că Joshua e acolo, aproape că zburase pe la duş şi printre haine, iar acum el venea cu asemenea acuzaţii!

— Nu? se miră el.

— Nu!

Joshua păru nepăsător.

— Îţi iau ceva de mâncare? Sper că nu te superi că m-am servit cu nişte şuncă şi ouă din frigider.

— Te rog! îl pofti ea încă furioasă.

— Îmi place la tine. E… liniştitor.

— Şi mie mi se pare la fel.

— Am să ies puţin, astăzi. Te superi dacă îmi las lucrurile aici?

Ea se încruntă, întrebându-se când aveau să discute problema ce-i măcina pe amândoi; pe de altă parte,

înţelegea că după o absenţă de un an, Joshua avea multe treburi de rezolvat.

— Deloc, răspunse ea. Am să... N-ai vrea să rămâi la cină? El îşi bău ultima gură de cafea, apoi puse cana pe etajeră.

— Mi-ar face plăcere, şi-i atinse uşor obrazul. Aduc nişte vin când mă întorc.

Joanna se simţi ridicol, cum stătea zâmbind prosteşte în bucătărie, mângâind locul pe care el îl atinsese. Într-un târziu, ţârâitul telefonului o trezi din visare.

— Ce face cea mai frumoasă mireasă din lume? se auzi o voce veselă.

— Dan! strigă ea, recunoscându-l pe singurul care-şi permitea să-i vorbească astfel. Putea să răspundă Joshua! îl mustră ea.

— Putea? Adică, putea? Joanna oftă, sesizând aluzia.

— A dormit în camera goală, azi-noapte. La cât de bine dispus eşti, cred că a doua întâlnire a mers bine?

— Hai, hai, nu fi obraznică. Nu te răzbuna pe mine şi pe Carmella.

— Scuze...

— Deci, eşti frustrată, observă Dan.

— Nu...

— Adică, Joshua a stat toată noaptea în camera cealaltă? continuă el.

— Da, răspunse ea, dezamăgită.

— Unde e acum?

— A ieşit.

— Deci pot să vin, ca de obicei?

— Ar fi fost OK şi dacă petreceai noaptea cu mine, cred.

— Ar fi fost cam aglomerat... Ah, înţeleg, adică eu şi cu tine în patul tău?

— Înveţi repede, îl ironiză ea.

— Nu prea eşti în toane bune, nu? Hai, vin cam într-o oră.

— Nu se supără Carmella? El căscă zgomotos.

— A trebuit să plece mai devreme, pentru o şedinţă foto. Noi, cei care muncim, avem o viaţă teribilă.

— Ştiu. Te aştept într-o oră, zise ea sec.

— Joanna… o opri el. Sper că Joshua n-o să sară la concluzii, nu?

— După tot ce ţi-am povestit? Cred că mai degrabă îţi strânge mâna şi-ţi mulţumeşte că m-ai luat de pe capul lui.

Oare? se întreba Joanna în timp ce-l aştepta pe Dan. Joshua nu păruse prea deranjat de ideea unui alt bărbat în patul ei. Dacă lui nici măcar nu-i păsa, înseamnă că ea îşi pierdea timpul încercând să refacă relaţia lor.

Însă chiar şi-aşa, tot voia să meargă până la capăt. Joshua era al ei, şi avea să rămână al ei!

— Uite capitolul la care trebuie să lucrezi în continuare, şi-i dădu mai multe foi scrise la maşină, apoi începu să se îmbrace gros.

— Unde mergi? se încruntă Dan.

— Afară.

— Foarte inteligent, râse el. Credeam că o să lucrăm.

— Tu lucrezi, şi-şi luă geanta. Dacă vrei, îţi dau şi nişte andrele.

— Foarte amuzant, zise el. Mă descurc după vreo două căni de cafea. Sper c-ai lăsat.

— Joshua a lăsat-o. Şi o face şi mai tare ca mine.

— Ce bine! se entuziasmă el. Jo, în legătură cu noaptea trecută…

— E treaba mea, Dan, răspunse ea calm.

— Înţeleg…

— Mai bine nu era deloc; mi-aş fi dorit să-ţi pot spune că ne-am rezolvat toate problemele şi că ne-am împăcat. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Şi tot nu mi-ai spus unde mergi? întrebă el.

— La cumpărături.

— Poftim? James aşteaptă cartea…

— Ştiu. Şi n-am uitat de termenul limită, dar oricum, tu ai

rămas cu câteva capitole în urmă.

— Şi aş avansa mai repede dacă ai sta aici să mă sfătuieşti.

— Da, dar să ştii că nu mă duc să cumpăr haine, ci după mâncare.

— Dar ai fost deja…

— Dan, dacă n-aş şti mai bine ce fac, ţi-aş zice că te porţi ca un soţ pretenţios.

— Dar cum Joanna încă are un soţ, are să fie mai dificil, se auzi vocea lui Joshua.

Intră, lăsând uşa deschisă, pentru că intenţiona să plece imediat. Îi privi pe cei doi înmărmuriţi.

— Mi-am uitat ceva în valiză, explică el. Îmi iau foile şi ies îndată. Haina lungă de piele îi evidenţia statura.

— Nu! ţâşni Joanna, iar Joshua se opri, curios. Nu v-am prezentat unul altuia cum trebuie.

— Nu cred că e nevoie, zise Joshua ironic, amândoi ştim cine e celălalt.

— Aşa e, îşi muşcă ea buza inferioară. Dan… a venit să lucreze.

— Da… zise Joshua indiferent.

— Mă tem că l-am smuls de lângă prietena lui ca să-l aduc, încercă ea să pară amuzată.

Ochii tulburi ai lui Joshua îl cercetară pe Dan, care afişa cel mai natural zâmbet.

— În cazul ăsta, nu vă mai reţin, şi intră în baie, închizând uşa. Joanna înghiţi în sec, fără suflare.

— Crezi că m-a crezut? îl întrebă pe Dan.

— Mi se pare că mi-ai cam luat apărarea…

— Mulţumesc. Sper că ţi-ai dat seama că te consideră iubitul meu?

— Sunt flatat!

— Dan…

— Nu mai face atâta caz, Jo. A fost plecat cu prietena lui mai bine de un an, o mustră el.

Cuvintele lui o amuţiră. Uitase de Angela. Probabil că Joshua îşi petrecea ziua cu ea.

— Scuză-mă, draga mea. Dar dacă-l vrei cu adevărat înapoi, va trebui să te lupţi cu toate atuurile tale feminine, înţelegi?

— Ştiu, zise ea înroşindu-se.

— Şi nu-mi spune că nu-ţi doreşti asta, o mângâie Dan pe păr. Cunosc dorinţa fizică de la o poştă.

— Scuzaţi-mă, se auzi glasul soţului ei. N-am vrut să vă întrerup, dar. Poate e mai bine să renunţăm la cina de deseară, Joanna?

Ea se eliberă din braţele lui Dan, cu inima frântă.

— Ai alte… planuri?

— Nu, şi arătă spre Dan, m-am gândit că poate tu ai.

— Dan trăieşte doar cu uscături, încercă ea să râdă. Nu poate mânca normal.

— Înseamnă că n-o să ne ţii companie, domnule Cameron? zâmbi Joshua.

— Nu… O aduci pe domnişoara Hailey?

— Nu, şuieră Joshua, şi ochii îi deveniră metalici. Doar dacă n-a fost inclusă în invitaţie? şi se întoarse spre Joanna care-i urmărea palidă.

— Nu, răspunse, n-a fost, zise ea scurt.

— Atunci, ne vedem deseară. Şi ieşi, salutându-l şi pe Dan.

— Eşti un porc! Un idiot! se răsti ea la Dan, după plecarea lui Joshua, lovindu-l în braţ.

— Încercam să fiu de ajutor. Cum te-ai fi simţit dacă apărea la cina voastră cu prietena lui?

— Poate că Joshua ţi se pare dur, dar nu cred că mi-ar face aşa ceva.

— A plecat cu ea un an de zile, nu?

— Dar n-a fost doar vina lui. Eu… e bărbat…

— Văd!

— Iar eu nu l-am lăsat să mă atingă după ce a murit

Lindy! Sper că-ţi dai seama ce greu i-a fost!

Dan făcu ochii mari.

— Adică, îi motivezi gestul?

— Îl explic, corectă ea. Eram căsătoriţi de trei ani la moartea feţei, şi relaţia noastră era. Era.

— Fierbinte, completă el.

— Da! Era „fierbinte”. Un bărbat nu se poate dezice de o asemenea perioadă.

— Nicio femeie; cel puţin, nu la infinit.

— Eu am făcut-o.

— Poate pentru un an, o contrazise el, nu şi după aceea. Nu lipsa de apetit sexual te-a făcut să refuzi alţi bărbaţi, ci lipsa bărbatului potrivit.

Ea roşi la intuiţia lui, la amintirea lecţiei pe care o învăţase în ultima noapte cu Joshua. Dacă n-ar fi plecat mai devreme în ziua aceea, ar fi putut discuta.

— Trăieşte prezentul, Jo. Acceptă aventura lui Joshua ca atare, şi porneşte-ţi propriul război.

— Asta şi vreau să fac, zâmbi ea. Găseşti cu ce să-ţi faci un sandviş în frigider până mă întorc; dacă ştii să-ţi faci.

— N-ai nişte uscături? întrebă el, deziluzionat.

— Am glumit, Dan.

— Eu nu. Îmi ia prea mult să-mi fac un sandviş. În plus, şi eu sunt invitat la cină deseară.

— Carmella ştie şi să gătească? îl tachină ea.

— Aşa zice. Te anunţ mâine. Sau poate nu chiar mâine?

— Mai bine sună întâi, roşi ea.

— OK. Acum, du-te şi ia ceva bun.

— Pui fript, îl informă ea. E preferatul lui Joshua.

— Şi-al meu.

— Spune-i Carmellei!

— Am s-o fac.

După cumpărături, Joanna trecu pe la părinţii ei, şi-i găsi în sufragerie. Refuză invitaţia lor pentru prânz.

— Joshua încă mai e la tine? se interesă mama ei. Sau v-

aţi întors acasă? L-am văzut aşa de puţin aseară.

— Era obosit, mamă.

— Dar aţi… discutat mai târziu, nu?

— Am discutat azi-dimineaţă. Dar nu prea multe.

— Arată foarte bine, interveni tatăl.

— Bineînţeles, Gerald, zise Cora. Doar a stat un an sub soarele american. Fetiţa noastră a fost cea care a suferit între timp.

Joanna surâse la adresa dulcegăriilor nesincere ale mamei. La un moment dat, aceasta din urmă venise cu ideea că Joanna ar fi fost o soţie abandonată, că Joshua nu avea dreptul s-o părăsească aşa cum o făcuse. Însă Joanna o ignorase total, aşa cum făcea şi acum.

— De ce nu veniţi la cină? îi invită Cora. Putem discuta împreună.

— Vrem să luăm cina singuri, în seara asta.

Tocmai ce-am luat de mâncare.

— Atunci, sper c-ai luat destulă. Eu şi cu tatăl tău venim la tine.

— Dar…

— Cora, vor să fie singuri, se răsti tatăl ei.

— Nu fi ridicol, Gerald. Ai auzit doar că nu s-au împăcat încă.

— Iar prezenţa noastră n-o să-i ajute.

— Joshua e ginerele nostru.

— Iar Joanna e soţia lui. Au nevoie de intimitate. Iar noi o să le stăm în cale.

— Serios? se arătă jignită Cora, prefăcându-se că plânge. Dorinţa egoistă de a fi singură cu Joshua se lupta cu pericolul de a o îndepărta pe mama ei pentru câteva zile sau chiar săptămâni.

— Îmi pare rău, mamă, dar chiar vreau să fiu singură cu el, şi se ridică să plece. Poate altă dată, în timpul săptămânii?

Tatăl ei o privea cu admiraţie.

— Poate, consimţi Cora, furioasă. Nu te mai reţinem. Cred că vrei să ajungi acasă.

Joanna se abţinu să nu râdă, văzând că tatăl ei îi face cu ochiul.

— Aşa e.

Tatăl o conduse la maşină, vizibil amuzat.

— O iubesc pe mama ta, Joanna, dar câteodată se poartă foarte dur. Seară plăcută, draga mea. Şi, pentru Dumnezeu, invitaţi-ne la cină când vă refaceţi viaţa.

— Bine, promise Joanna. Mama ei nu se purta doar ciudat, ci de-a dreptul iraţional. Era atât de avidă să-l interogheze pe Joshua, încât uita că Joanna şi soţul ei fuseseră despărţiţi timp de un an, şi că aveau de discutat lucruri intime.

Intră în apartament abia ducând plasele cu cumpărături, şi-l găsi pe Dan tot la lucru, pe masa din sufragerie. Avea schiţe peste tot în jurul lui.

Cum el nu-i acordă atenţie, despachetă singură, apoi se aplecă peste umărul lui pentru a trage cu ochiul la ultima dintre ele. Alături se mai afla încă un morman care aştepta aprobarea ei, înainte ca el să le deseneze în curat pentru carte.

— Dacă ai de gând să faci mizerie, aş prefera s-o faci în apartamentul tău, zise ea.

Ridică foile căzute şi cănile de pe podea

— Nu puteai folosi una singură? mormăi ea în timp ce le spăla.

— Nu sunt toate ale mele.

— Nu? se încruntă ea.

— Nu. S-a întors Joshua şi…

— Serios? sări Joanna şi aproape scăpă din mână cănile. Şi chiar aţi stat şi aţi băut cafea împreună?

— Se mai întâmplă, rânji Dan.

— Şi… despre ce-aţi discutat?

— Pentru început, despre vreme. Apoi am trecut la fotbal

american.

— Dan!

— Dar asta am făcut, insistă el.

— Să ştii că pe Joshua nu l-a interesat niciodată fotbalul.

— Oricum, am discutat şi tema asta. Şi părea bine informat. Dacă îşi lasă la o parte mândria, devine un om chiar foarte interesant.

— Nu prea ştiu, murmură ea. N-am ajuns cu-adevărat de partea cealaltă.

— Sigur ai trecut!

— Ba nu. Sau poate de câteva ori, dar nu în totalitate, pentru că întotdeauna am simţit pentru el un fel de respect amestecat cu surprindere.

— Pentru soţul tău?

— Nu cunoşti situaţiile prin care am trecut.

Încă nu-i povestise motivele pentru care se căsătoriseră.

— Mi-ar plăcea să-mi spui, odată.

— N-am s-o fac, îl înfruntă ea hotărâtă. Acum, strânge-ţi lucrurile şi du-te acasă; eu trebuie să pregătesc cina.

— E atât de plăcut să fii dorit!

— De ce s-a întors Joshua a doua oară? întrebă Joanna din camera ei.

— Să nu-ţi vină să crezi; uitase încă ceva, zise Dan foarte amuzat. Joanna căzu pe gânduri. Joshua nu avusese niciodată o memorie proastă. Înseamnă că ultimul an îl schimbase complet; părea mult mai relaxat, iar postura lui de tip înfumurat şi indiferent, dispăruse. Dacă vorbise cu Dan despre fotbal, cu siguranţă se schimbase; altă dată, sportul nu-l interesa.

— Plec, o anunţă Dan câteva minute mai târziu. O seară plăcută, şi o sărută pe obraz.

— Şi ţie.

— O să fie, rânji el. Apropo, i-am dat lui Joshua cheia de rezervă, adăugă după un moment de gândire.

— A cerut-o? se încruntă ea.

— Nu. Dar nu se cade să bată la uşa propriei sale soţii, nu?

— Nu… cred că nu, se bâlbâi ea. A zis pe la ce oră se întoarce?

— Nu. Şi nici nu l-am întrebat. Nu e treaba mea, nu? Dar i-am demonstrat cât de mult am putut că am o relaţie foarte strânsă cu Carmella.

Joanna se uita undeva în gol, nepăsătoare.

— Şi ce reacţie a avut?

— Niciuna, spuse el vesel. Ne vedem mâine, şi ieşi fluierând. Deci, nu avusese nicio reacţie! Oare era chiar aşa de dezinteresat de activităţile ei, de cunoştinţele ei din ultima perioadă?

În timp ce se afla în camera ei, schimbându-se pentru cină, auzi cheia în uşă; i se tăie respiraţia doar la gândul că avea să-l revadă. Alesese o rochie albastră, strâmtă, care-i punea în evidenţă talia şi coapsele suple şi un machiaj discret, contrastat de roşul aprins al buzelor.

— Joanna, m-am întors.

El ciocăni uşor la uşa ei, cu emoţie în glas.

Ea îi deschise foarte repede, încât îl lăsă înmărmurit.

— Exact la ţanc, sări ea bine dispusă, căci avea de gând să se poarte foarte natural. Cred că mai durează cam o jumătate de oră.

— Atunci, îmi fac un duş şi mă schimb.

Mintea ei recupera imaginea cinelor de odinioară, când el apărea sobru şi inert, iar ea total indiferentă.

— Joshua! strigă ea, şi el se opri în pragul dormitorului. Ia-ţi ceva confortabil.

Aştepta cu nerăbdare să-l vadă cum reacţionează. Faţa lui se lumină dintr-odată:

— Nici n-am altceva la mine. Mi-am lăsat toate costumele acasă când am plecat.

— Ce bine! Adică…

— Adică „ce bine”, râse el, iar Joanna începu să roşească.

Arăţi foarte bine în seara asta. Albastrul ţi se potriveşte.

Complimentul stărui în conştiinţa ei până când el i se alătură câteva minute mai târziu; singura notă formală din ţinuta lui, era faptul că-şi încheiase cămaşa aproape până la gât. Prezenţa lui provocă o sete nestăpânită Joannei, care încetase să mai numere paharele de apă băute; o înnebuneau picioarele lui ce se întrevedeau prin ţesătura pantalonilor, şi ochii ce căpătaseră culoarea bleumarin a cămăşii de pe el.

Joshua interpretă greşit privirile ei insistente.

— Mă tem că am devenit foarte comun cât am stat în America, zâmbi el. Acolo, chiar şi un costum pare de prisos.

— Oh, dar arăţi… Foarte bine aşa, zise ea.

Se feri să folosească ideea de frumuseţe fizică.

— Te rog să te serveşti cu ceva de băut din sufragerie.

— Nu, mulţumesc, şi se aşeză aproape de ea, lângă aragaz. Miroase bine.

— Mulţumesc, şi se îmbujoră, uşor intimidată de distanţa mică dintre ei. Sigur nu vrei ceva de băut?

Îi simţea mirosul aftershave-ului, şi, rezistă cu greu tentaţiei de a-i atinge părul umed de pe ceafă, de a-şi răsfira degetele prin cârlionţii lui şi de a-i apăsa gura cu buzele ei.

— Te încurc cumva?

— Nu… Deloc. Dar mă gândeam că…

— Că-ţi stau în drum, sări el şi se depărtă de aragaz. Mă duc în sufragerie.

Ar fi vrut să-l roage să rămână, pentru că adora prezenţa lui. Totuşi, era conştientă că dacă el îi urmărea fiecare mişcare din ritualul de pregătire a mesei, ar fi deranjat-o.

Când intră cu farfuriile în cameră, el stătea lungit pe un fotoliu cu ochii închişi, picior peste picior. Se trezi imediat ce o auzi că intră.

— Am lăsat vinul la rece. Mă duc să-l iau.

Uitase de vinul pe care îl promisese; în timp ce el aduse

sticla şi tirbuşonul, ea veni cu paharele. Sorbi din băutura răcoritoare cu mâini tremurânde. Se simţea ridicol, ca şi cum ar fi fost la prima întâlnire, în loc să fie căsătoriţi de şase ani. Joanna se întreba dacă şi el se simţea la fel, măcar că nu părea deloc afectat.

— Nu mi-ai spus niciodată că ştii să găteşti aşa de bine, începu el după o vreme.

— Am învăţat la şcoală, răspunse ea îmbujorată.

— E grozav să mănânci acasă după un an de restaurante, adăugă el şi-i umplu încă o dată paharul.

Pe încheietura mâinii, ea îi zări ceasul de aur pe care ea i-l cumpărase la Crăciunul precedent.

— Ai stat un an întreg doar la hotel? se miră ea. Mă gândeam că tu şi cu Angela.

Se opri, furioasă că menţionase numele celeilalte. Seara decurgea atât de plăcut până s-o strice ea cu acest incident.

— Da? zise Joshua, fără s-o ia în seamă.

— Mă gândeam că poate aţi închiriat o casă sau un apartament, continuă ea stângaci.

— N-am avut timp. Să ştii că nu ţi-ar fi plăcut foiala noastră constantă.

De altfel, nici nu-i dăduse ocazia vreodată! Ştia doar că, după acea noapte petrecută în braţele lui, ar fi fost în stare să-l urmeze oriunde. Însă el n-o dorise, dispăruse împreună cu amanta lui ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Poate, consimţi ea, luând câteva înghiţituri din vin. Ai trecut azi pe-acasă?

— Doar ca să-mi iau maşina. Dar când am ajuns acolo, mi-am dat seama că-mi uitasem cheile, iar doamna Barnaby le pierduse pe celelalte.

— Ba nu, sunt la mine. În ultima seară, le-ai lăsat pe măsuţa mea… La mine în cameră, murmură ea. Le-am pus în geantă, şi au rămas tot acolo.

— Am discutat puţin cu Dan când m-am întors, continuă

el neutru. Nu-i mai spunea nici Cameron, nici domnul Cameron! Probabil că cei doi chiar discutaseră despre fotbal şi despre vreme!

— Mi-a dat cheia ta de rezervă. Sper că nu te superi.

— Nicidecum, zise ea, întinzându-i din nou paharul pentru ca el să i-l umple.

Dacă ar fi continuat în acelaşi ritm, s-ar fi îmbătat până la finalul mesei.

— Ţi-aş fi dat-o chiar eu dacă-mi venea ideea asta.

— Mulţumesc. Mi-a spus că mai aveţi puţin şi terminaţi şi a patra carte?

— Câteva zile.

— Şi mai plănuieşti altele?

— Câteva. Mama e scandalizată că pot să iau bani pentru poveşti cu un câine!

— Dar nu e orice câine, zise el. E câinele tău. Şi l-ai iubit foarte mult, nu? A ajuns de poveste.

— Aşa e. Vrei desert?

Joshua mâncase tot din farfurie, însă ea era prea emoţionată pentru a lua ceva în gură.

— Te rog, şi se ridică să strângă. De ce nu ţi-ai mai luat alt câine?

— Billy a fost o greşeală din partea mamei, râse ea, alt câine ar fi însemnat un dezastru.

— Cred că ai dreptate, şi-ncepu să râdă.

Inima Joannei stătea să-i sară din piept revăzându-i acel zâmbet devastator.

— Da… zise ea răguşit, şi intră în bucătărie ca să aducă plăcinta cu fructe, pe care o pregătise pentru desert, încă o preferinţă de-a lui Joshua.

— O să mă îngraş, zise el, după a treia bucată.

— Poate că acum eşti prea slab, îl tachină ea, începând să strângă.

— La fel eşti şi tu, o atenţionă el. Cât ai pierdut?

— Cam cinci kilograme, zise ea întâlnindu-i privirea. Dar

se poartă.

— Preferam să te ştiu mai… plinuţă.

Dintr-odată, Joanna se decise să pună kilogramele la loc, indiferent ce avea să mănânce! Voia să fie exact aşa cum şi-o dorea el, voia să-i facă pe plac.

Întorşi în sufragerie, ascultară muzică, în loc să se uite la televizor. Stăteau unul lângă celălalt pe canapea; Joshua îşi ţinea un braţ de-a lungul spatelui ei. Nu o atingea, dar senzaţia era una asemănătoare pentru Joanna.

Doar muzica rupea tăcerea dintre ei; într-un final, Joanna nu mai putu rezista. Probabil că el avea să plece în curând, şi nu menţionase nimic despre faptul că ar vrea s-o mai vadă după seara aceea.

— Ai…

— Te-ai…

Începură în acelaşi moment. Joshua îi acordă prioritate.

— Nu era chiar aşa de important, se intimidă ea.

— Nici ce aveam eu de spus, răspunse el, continuând să se uite fascinat la gura ei. Joanna!

Mâna lui îi cuprinse gâtul şi o trase mai aproape de el.

— Spune-mi dacă nu vrei.

Gurile lor se apropiaseră de mult, la fel şi privirile, iar vocea lui devenise răguşită.

— Vreau.

Buzele lor se atinseră, devorându-se, aprinzând şi mai mult pasiunea dintre ei, deşi el nu forţa nota, nu făcea altceva decât s-o sărute. Gemetele ei înăbuşite însă îl incitau şi mai mult.

La un moment dat, o îndepărtă cu o figură enigmatică, observându-i faţa aprinsă şi respiraţia sacadată. Îi îndepărtă şuviţele de păr din ochii tremurători, acoperind-o cu sărutări uşoare de-a lungul obrazului, apoi în jurul urechii. Coborî spre gropiţele de la baza gâtului, explorându-le încet, stârnind şi mai mult dorinţa în ea.

Şi totuşi, controla atât trăirile lui, cât şi pe ale ei. Se

întoarse la buzele ei, înfometat, cercetându-i-le cu vârful limbii, fără însă a o lăsa să-l mai sărute, fără să-i arate că dorinţa lui o egala pe a ei.

O lăsă să cadă neputincioasă lângă el, ridicându-se; emoţia i se mai întrevedea doar în ochii tulburaţi care o priviră de sus:

— Mai bei cafeaua cu zahăr? întrebă el răguşit.

— Cafeaua? clipi ea nedumerită.

— Da. Vrei zahăr?

— Da, dar…

Şi înainte ca ea să continue, el dispăru în bucătărie.

Ea îşi încleştă pumnii de furie, de dorinţă neîmplinită, stârnită şi abandonată de Joshua. Ce încerca să-i facă? Se jucase cu ea, ca să vadă dacă mai este atrasă de el?

— Poftim.

El îi întinse o cană, încruntându-se la paloarea feţei ei.

— Te simţi bine?

— Da, se forţă ea. Puţin obosită.

— Am să plec imediat ce-mi termin cafeaua.

Joanna înghiţi în sec; i se confirma suspiciunea de mai devreme. Sperase oarecum. Dar de ce şi-ar mai fi dorit să stea, mai ales după greşeala din acea seară?

Îşi băură cafelele în linişte; niciunul nu părea în stare să rupă tăcerea. Probabil că el voia doar să termine şi să plece!

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

O părăsea a doua oară, iar ea nu putea face nimic! Nici măcar nu-l putea convinge să facă dragoste cu ea!

Când el se întoarse cu valiza, şi-şi îmbrăcă haina lungă de piele, Joanna se strădui să nu-şi arate durerea. Îl conduse la uşă, surâzând larg.

El îi luă obrajii în palme, şi-şi plimbă degetele pe buzele ei.

— Iei mâine seară cina cu mine?

— Cina? se miră ea.

— Da. Măcar atât pot să-ţi ofer după seara aceasta. Ieşim undeva?

— Mi-ar face plăcere, mulţumesc, şi continuă să zâmbească.

— Te iau pe la opt.

O mângâie încă o dată şi ieşi.

Într-un târziu, când se întinse singură în pat, Joanna realiză că Joshua nu-i înapoiase cheia de la apartament, ceea ce o încălzea nespus de mult.

Capitolul 8

Ideea unei întâlniri cu propriul soţ era puţin cam ciudată. Joanna se simţea precum la prima ei întâlnire cu un băiat, pe când avea şaisprezece ani, cu un pistruiat pe nume John Larner; de data aceasta, însă, băiatul era Joshua, iar între cei doi era o diferenţă ca de la cer la pământ. Cu toate acestea, emoţiile o determinară să-şi răscolească întregul şifonier, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la concluzia că trebuie să-şi cumpere ceva nou pentru o seară atât de specială.

Nimic din ce încercase pe la magazine nu se potrivea cu evenimentul.

Până când, într-un final, ochi o superbă rochie roşie, mulată, cu ştrasuri în formă de fundiţe, care se termina în fâşii deasupra genunchilor, asemenea rochiilor ţigăneşti. Exact ce căuta, o piesă ce-i punea în valoare feminitatea şi forma perfectă a sânilor, transformând-o într-o ţintă pentru oricine se încumeta să se uite sau să se apropie. Spera să-l impresioneze îndeajuns pe Joshua, mai ales că intenţiona să-şi folosească toate atuurile feminine, aşa cum o sfătuise Dan.

La întoarcere, îl găsi pe Dan stând în prag; sau, mai degrabă, sprijinind peretele.

— Unde ai fost? Te sun de mai bine de o oră. Am văzut că nu răspunzi şi m-am hotărât să vin aici.

— De ce atâta grabă? se miră ea şi-şi îndesă cutia cu rochia sub braţ ca să poată deschide.

— James vrea să ne vadă.

Intrară, şi el se aruncă într-un fotoliu şi se uită la ceas.

— Sau voia să ne vadă, acum trei minute.

— Ce vrea? întrebă ea, punând jos pachetele.

— Nu vreau să-ţi stric buna dispoziţie, dar cred că-ţi dai seama ce zi e mâine.

— Mâine? Adică? E... A, aşteaptă cartea?

— Mai degrabă o vrea neapărat, mi s-a părut mie. Şi mai aveam câteva pagini de lucrat.

— La naiba! Am totul aici, se bătu ea cu palma peste frunte. Trebuie doar să pun pe hârtie.

— Şi ştii că James nu e cel mai răbdător sau mai înţelegător om. I-am promis că terminăm până mâine.

Joanna nu-l ştia chiar aşa pe James Colnbrook. Dar dacă era adevărat, însemna că la prima ei întâlnire cu editorul, ea fusese o scorpie, din moment ce reuşise să-i închidă gura. Oricum, situaţia nu era aceeaşi; termenul limită reprezenta o dată sfântă pentru James, care nu permitea amânare.

— Poate dacă lucrăm în noaptea asta…

— Am o întâlnire! sări ea, impacientată.

— Şi crezi că eu n-am? se înfurie el. Carmella nu e genul de persoană pe care s-o tot amâni; poate foarte bine să-şi găsească pe altcineva cu care să iasă – de preferat, altcineva decât un simplu ilustrator de cărţi pentru copii care nu prea are bani.

Joanna acceptă reproşul fără alte comentarii. În ultimele săptămâni se comportase cam egoist, concentrându-se asupra posibilei întoarceri a lui Joshua, uitând de termenul limită. Deşi se întreţinea singură, Dan muncea mai mult pentru bani, şi-i era datoare cu partea ei de muncă, din punct de vedere profesional. Îi distrăsese şi lui atenţia cu problemele legate de Joshua, iar acum trebuia să-şi ia cumva revanşa.

— O să-l sun pe Joshua să-i explic situaţia, îi spuse lui Dan.

— Pe Joshua? Aveai întâlnire cu soţul tău?

— Da.

— Nu stă aici?

— S-a întors acasă, răspunse ea, evitându-i privirea. Mă duc să-mi aranjez lucrurile şi-l sun după aceea.

— Jo…

— Nu-i nimic. Dacă tu poţi face sacrificiul ăsta, pot şi eu. Sun-o pe Carmella şi explică-i.

El aprobă din cap, formând deja numărul.

— N-o să-i placă deloc, oftă el.

Joanna nu ştia cum avea să reacţioneze Joshua. Cel puţin ea, era îngrozită. Dacă nu va accepta o amânare şi va refuza s-o mai întâlnească?

N-ar fi suportat gândul acesta.

Imediat ce-l auzi pe Dan punând telefonul în furcă, sună şi ea, de la aparatul din camera ei. Îşi dorea intimitate. Se întoarse în sufragerie cu o figură posomorâtă.

— Carmella s-a conformat, zâmbi Dan, fericit că rezolvase o problemă.

— Ce bine…

— Sper că nu te superi, dar era atât de dezamăgită c-am amânat întâlnirea, încât mi-am permis să o invit aici.

— Aici? izbucni Joanna.

— Da. Ştii că…

— O să se plictisească de moarte cât lucrăm noi, mormăi ea. Iar tu nu mai ai alţi ochi pentru alte persoane când te apuci de lucru!

— Pe ea o văd, rosti el, într-un moment de sinceritate. Cred că ea e aleasa, Jo.

— Da?

— Da. E frumoasă, inteligentă, se pricepe la…

— Cred că ştim la ce se pricepe, îl întrerupse ea. La ce oră ajunge?

— La timp pentru pizza pe care am comandat-o; adică pe la şapte jumătate.

Joanna zâmbi în sinea ei. Nu era exact ideea ei de cină romantică, mai ales că şi-o petrecea cu Dan şi cu prietena lui.

— Bine. Acum, la treabă. Măcar să facem o schiţă; sigur are să fie de-ajuns pentru James.

— Să sperăm. N-a fost prea mulţumit când i-am spus că

n-o puteam termina pentru azi.

— L-ai suna şi pe el?

— Da. Cineva trebuia s-o facă. Joshua ce-a spus?

Ea înghiţi în sec, concentrându-se asupra foilor din faţa ei.

— Nimic, mormăi ea.

— Adică?

— Adică, nimic. Nu era acasă.

— Dar i-ai lăsat un mesaj?

— Nu… n-am putut, şi-ncepu să plângă. N-a stat acasă, n-a dat pe-acolo de ieri după-amiază.

Joannei nu-i venise să creadă când doamna Barnaby îi spusese că Joshua nu trecuse pe-acolo de când îşi luase maşina. Nu era prea greu de ghicit unde-şi petrecuse noaptea, iar gândul că stătea la Angela, o teroriza de-a dreptul.

— Nu sări la concluzii…

— La concluzii? îngăimă ea. A plecat de aici târziu şi credeam că… s-a dus acasă. Unde altundeva se putea duce, în afară de Angela?

— În multe alte locuri…

— Spune-mi unul!

— La un club…

— Nu frecventează aşa ceva!

— La un prieten… bărbat. Nu la amantă, Jo.

— S-a dus la ea, se înecă ea de plâns. Ştiu!

— Văd că nu te poţi linişti, oftă el. Dar dacă n-ai apucat să vorbeşti cu el, înseamnă că tot mai trece pe-aici în seara asta, ca să te ia.

— Aşa e…

— Mai bine comand patru pizza, se bucură el. O să facem o întrunire în patru.

Nici nu se mai punea problema rochiei roşii, aşa că Joanna se mulţumi cu o bluză de mătase şi cu blugi, o ţinută cât de cât elegantă.

Carmella, care sosi la scurtă vreme după aceea, era îmbrăcată asemănător.

Joanna nu avusese ocazia de a vorbi cu ea prea mult la petrecere. Nu se dovedi a fi ca celelalte prietene ale lui Dan, care nu gândeau deloc, dar aveau un corp superb; ea nu doar se comporta plăcut, ci avea şi simţul umorului.

— Sper că nu te superi că Dan m-a invitat, întrebă ea încă de la început.

— Deloc. Trebuie să ajungă şi soţul meu. Joanna spera ca Joshua să şi rămână cu ei.

— Soţul tău? înţeleg... Demonul acela chipeş care a apărut la petrecerea ta, nu?

Joanna începu să râdă, văzându-l pe Dan cam abătut la auzul caracterizării pe care i-o făcuse lui Joshua, mai ales bucurându-se că-i stârnise lui Dan dorinţa pentru o schimbare.

— Joshua nu e de vânzare, sări el. E mai mult decât ocupat.

Cât de departe era de adevăr! Pe măsură ce se apropia ora opt, Joanna începea să fie din ce în ce mai emoţionată, îngrozită, în acelaşi timp, la gândul că el îşi petrecuse noaptea cu Angela, dar şi la posibilitatea de a nu-l mai vedea vreodată.

Când auzi soneria, ştiu sigur că e el, şi înlemni în poziţia în care se afla. Dacă se înfuria aflând că are musafiri? Dacă.

— Nu răspunzi? se miră Dan.

— Ba da...

Îşi şterse palmele transpirate de blugi, şi păşi spre uşă. Joshua făcu ochii mari, văzând-o îmbrăcată atât de comod, iar buza de jos părea că începe să tremure.

El arăta devastator în costumul albastru, deşi nu mai avea părul tuns scurt ca de obicei.

— Rezervasem o masă la Frederico, dar dacă preferi ceva mai clasic.

Ţinuta ei nu era potrivită pentru un asemenea restaurant

select.

— Nu pot merge, Joshua, murmură ea. Mâine e termenul limită pentru cartea mea, şi trebuie să lucrez cu Dan toată noaptea, ca s-o terminăm.

Ridică spre el o privire răvăşită de durere.

El o privi neîncrezător, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— Şi o să lucraţi… toată noaptea?

Joannei îi scăpă aluzia, căci se gândea doar la faptul că el are să plece.

— Da. Am încercat să te sun, dar doamna Barnaby mi-a spus că n-ai trecut pe-acasă.

— Aşa e. Mai bine vă las să lucraţi, răspunse el rece.

— Dar… Am comandat pizza, şi o să bem cafea mai târziu, se grăbi ea, pentru a nu-l lăsa să plece. De ce nu rămâi?

Invitaţia suna puţin prostesc; era ca şi cum ar fi invitat o personalitate la un fast food!

— Împreună cu voi?

— Da. E şi prietena lui Dan aici, explică ea. Sunt sigură că o să vă înţelegeţi cât noi lucrăm. Dacă nu te superi, adăugă ea stânjenită.

Acum suna ca şi cum l-ar fi invitat doar ca s-o vadă pe prietena lui Dan. Or Joanna îşi dorea mai degrabă să petreacă seara doar cu ea.

— Mi se pare o idee bună, acceptă el după un moment, care Joannei i se păru o veşnicie.

— Ce bine, răsuflă ea uşurată, şi-i deschise larg uşa. Întră. Dan tocmai dă comanda.

— Sper că e cu ciuperci, îl anunţă Joshua pe Dan, intrând în sufragerie.

— Mai ales cu ciuperci, zise Carmella. Îmi plac la nebunie. Joanna aruncă haina şi sacoul lui Joshua pe pat, grăbindu-se să se aşeze pe canapea, înainte ca fata să mai poată flirta cu soţul ei. Cei doi începuseră a se uita la colecţia ei de discuri. Carmella era îmbrăcată cu o bluză care-i dezvelea

umerii şi cu blugi chiar mai strâmţi decât ai Joannei. Joshua îşi scosese cravata şi-şi descheiase cămaşa. Părea mult mai relaxat şi mai în largul lui; cu Joanna nu se purtase niciodată aşa.

— Hai la treabă, Jo.

Dan o privea, foarte amuzat de situaţie. Joanna mai aruncă un ochi asupra celor doi, apoi i se alătură.

Cât timp aşteptară mâncarea, râsul Carmellei se făcu auzit de câteva ori, şi de fiecare dată Joanna se oprea pentru a-i urmări pe cei doi. Stătea fiecare la câte un capăt al canapelei, amuzându-se, sorbind din băutura pe care şi-o turnaseră în pahare.

— Discută doar, Jo, o linişti Dan.

— Nu mă pot abţine, zise ea, înroşindu-se la gândul că el o urmărise. Cu mine nu s-a purtat niciodată aşa.

— Poate se gândea că nu vrei.

— E ridicol!

— Da? Din câte îmi amintesc, atunci când ne-am întâlnit, îmi păreai o tipă foarte rece.

— Pentru că aşa m-a format el!

— Dar aşa l-ai format şi tu! Problema voastră e că vă lipseşte comunicarea, Jo.

— Joshua nu se teme de nimic!

Dan privi cuplul de pe canapea, care nici măcar nu observase conversaţia spinoasă care se purta în celălalt capăt al camerei.

— Cu toţii ne temem de câte ceva, Jo. Chiar şi Joshua. Iar pe tine te îngrozeşte ideea că el ar putea pune capăt căsniciei voastre.

— Tu n-ai fi la fel?

— Poate. Dar crede-mă, Carmella nu reprezintă o ameninţare pentru tine.

— E atât de absorbită de tine încât nu mai vede pe altcineva? îl tachină ea, deşi i se părea o replică stupidă.

Bineînţeles că nu se putea aştepta ca Joshua şi prietena

lui Dan să rămână tăcuţi toată seara. Dar el părea a se distra prea bine.

— Aşa e, răspunse Dan.

E din cauza trupului meu atrăgător.

— Ce face trupul tău, dragul meu? interveni pe nesimţite Carmella, care începu să-l mângâie pe spate.

Gestul îl încălzea vizibil pe Dan, care se ridică, îmbrăţişând-o.

Joanna îl privi pe Joshua cu dorinţa de a-l simţi şi pe el făcând acelaşi gest tandru; când îi surprinse ochii aţintiţi asupra ei, se îmbujoră.

— E un punct de atracţie pentru femei, explică Dan, rânjind. Am această aptitudine specială de a le atrage cu corpul meu.

— Asta s-o crezi tu! râse fata. Femeile controlează bărbaţii, nu-i aşa Joanna?

— Eu…

— Nu te sfii, draga mea, apăru Joshua lângă ea, cuprinzându-i umerii. Ştii foarte bine că e adevărat.

Deşi el zâmbea, Joanna ştia că de fapt o face doar ca s-o salveze pe ea din acel moment jenant. Amândoi ştiau că ea nu reuşise niciodată să-l stăpânească, mai ales fizic; iar seara precedentă fusese o dovadă în acest sens, când şi-ar fi dorit ca el să rămână pentru o noapte de dragoste.

Tocmai atunci sosi şi mâncarea lor, din fericire pentru Joanna, şi cu toţii uitară subiectul conversaţiei, trecând la masă. Schimbară subiectul pe ceva mai uşor; Joanna continua să aibă în faţa ei un Joshua care-i era total necunoscut, căci o parte din el suporta acum tachinările altora, arătându-se mult mai sociabil.

După cină, Carmella şi Joshua continuară să discute pe acelaşi ton vesel, ceea ce n-o mai deranja acum pe Joanna, conştientă că atracţia dintre Dan şi fată era una puternică, şi că, într-adevăr, nu avea de ce să se teamă.

Astfel încât reuşi să se concentreze asupra lucrului,

mulţumită că, cel puţin, Joshua se afla cu ei. Chiar şi Dan se arătă uimit de momentul ei de inspiraţie, dar nu comentă nimic.

— Gata! strigă Dan, puţin după ora douăsprezece. Tu?

— Şi eu! oftă ea. Sper că James o să aprecieze efortul nostru.

— Mă îndoiesc, zâmbi el, începând să se întindă.

— Ai terminat, dragul meu? se interesă Carmella.

Ea şi cu Joshua nu se mai auziseră de ceva vreme, lăsând muzica să cânte, în schimb.

— Sper, zise el. Oricum, sunt prea obosit ca să mai fac ceva, şi se îmbrăcă. Nu vrei să mergem la o petrecere, Carmella?

— Mi-ar plăcea, dar…

— Doar noi doi… zâmbi el.

— Formidabil!

— Vedeţi, se adresă el celorlalţi, atracţia corpului le face pe toate.

— Ideea somnului e mai aproape de adevăr, interveni fata. Ştii bine că m-am trezit de la şase dimineaţa.

— Şi eu, doar m-ai pus să-ţi pregătesc micul dejun, nu?

Cei doi tineri părăsiră locuinţa Joannei în aceeaşi atmosferă de tachinare, dar atracţia dintre ei era mai mult decât evidentă. Era de mirare cum Joshua rezistase până la acea oră; era un mod ciudat de a-ţi petrece seara.

— Îmi pare rău…

— M-am distrat de minune, o întrerupse el. Şi nu ştiam că ai atâta de lucru.

Ea înaintă spre canapea, iar el o trase delicat alături, ţinând-o la pieptul lui.

— Nu-mi amintesc să fi lucrat la fel şi pentru prima carte. Sau e din cauză că nu eram niciodată acasă?

Apropierea şi modul în care o mângâia uşor pe creştetul capului o sufocau.

— Nu cred… cel mai mult am făcut după… ce ai plecat

tu. James s-a arătat binevoitor la interviu, dar am avut de corectat o groază.

— Se pare că faci o echipă foarte bună împreună cu Dan.

— Aşa e, deşi…

— Nu făceam aluzii, zâmbi el. Ieri, n-a scăpat ocazia de a-mi spune că sunteţi prieteni şi parteneri de lucru şi nimic mai mult, şi că nici n-aţi fost altfel. Deci, dacă n-a fost el, a fost altcineva?

— Da… m-am văzut cu cineva, dar nimic serios.

— Fără amanţi?

— Nu! se îmbujoră ea.

— Uită-te la mine, Joanna.

Glasul lui o lăsă fără puteri; îşi ridică privirea, lăsându-se scăldată de apele calde ale ochilor săi.

— Joshua…

Singurul cuvânt pe care avu timp să-l murmure înainte ca el să-i acopere gura cu buzele lui.

Era ca şi cum amândoi aşteptaseră clipa aceasta întreaga seară. Joanna alunecă pe pernele canapelei, iar Joshua o urmă de data asta, gura lui delicată continuând să o caute.

Ea îşi răsfiră degetele prin părul negru şi aspru, hotărâtă să nu-l mai lase să scape, încleştându-l, sărutându-l atât de însetată încât gestul ei nu lăsa loc altor interpretări.

De altfel, şi intenţiile lui deveniră clare, căci buzele lui duceau o luptă necontenită cu formele trupului ei, o încercare cu un final previzibil.

— Eşti frumoasă, Joanna. Mai frumoasă ca niciodată. Draga mea!

El îi dezveli un umăr, iar nasturii bluzei se deschiseră automat; îşi coborî palmele până spre talia ei, şi se miră neîntâlnind niciun obstacol.

— Ceva nou, murmură el, şi-i cuprinse ambii sâni, fără a înceta să-i sărute pielea fină. Nu că ai fi avut nevoie vreodată de sutien. Eşti perfectă, Joanna. Perfectă…

Gesturile lui tandre îi descătuşară dorinţa.

Dorea să-l atingă, simţea nevoia să-l atingă, şi-şi strecură degetele sub cămaşa lui.

Corpurile lor păreau că emană o flacără la atingere; el începu să o sărute din nou, înfometat. Amândoi tremurau de intensitatea momentului.

El îi opri palmele care căutau să-i atingă coapsele, la fel cum mâinile lui o dezmierdau prin materialul blugilor.

— Nu…

— Ba da… se rugă ea, căci o înnebunea felul în care trupul lui se încorda la atingerile ei.

Era un semn că se pricepea în a-i trezi dorinţele ascunse.

— Femeia conduce, nu-i aşa? şopti ea.

— Abia acum ţi-ai dat seama?

Nu; ştiuse dintotdeauna, chiar şi sirena de şaptesprezece ani ştiuse cum să-l stârnească, în aşa fel încât Joshua făcuse dragoste cu ea. Iar acum îşi dorea acelaşi lucru!

Însă el deja începea să o îndepărteze. Începuse a-şi încheia cămaşa, aranjând-o în pantalonii mulaţi pe coapse.

— Sper… că nu pleci?

— E aproape ora unu, îi aminti el, îmbrăcându-şi haina. Joanna era mai confuză ca niciodată, pentru că nu înţelegea unde greşise.

— Ar trebui să te culci, Joanna. N-a spus Dan ceva despre o întâlnire cu editorul, mâine?

— Dar e abia după-amiază. După seara de azi, cred că o să stau toată dimineaţa în pat. Joshua.

— Trebuie să plec.

— Eu… Stai la un hotel? se încumetă ea, conştientă că este un apropo.

Încă nu-i spusese unde stă.

— Credeam că te-ai săturat de hoteluri…

— Aşa e. Şi nu stau la un hotel, ezită el. Stau la un prieten.

— Aha. Atunci, nu te mai reţin.

— Am pierdut cina de astă-seară, zise el dintr-odată. Aş

putea să-mi iau revanşa mâine?

— Mâine? Dar… prietenul tău nu se va supăra?

— Nu, zâmbi Joshua. Oricum, mi-a plăcut şi cu pizza, deşi nu asta îmi planificasem.

Ce bine sunau cuvintele lui! De data asta, Joshua prefera să-şi petreacă timpul cu ea, în defavoarea amantei.

— Ar fi minunat, acceptă ea, fericită.

— Atunci, încheie-te la bluză şi condu-mă până la uşă. Îndemnul o făcu să roşească.

— N-ai să fii niciodată bună de femeie fatală, draga mea, începu el să râdă.

Fără apelativul familiar din final, Joanna s-ar fi simţit rănită. Însă se mulţumi să-l privească lung, încheindu-se pe drum, cu mişcări stângace.

— E bine la ora opt? întrebă el.

— Da. Şi promit că de data asta n-or să fie şi Dan cu Carmella.

— Chiar mi-a plăcut seara asta. Dar aş prefera să fim doar noi.

Ea i se aruncă în braţe cu multă naturaleţe, întorcându-i sărutul de mai devreme, iar el îi răspunse asemenea.

— Rămâi, îl rugă. Rămâi cu mine, Joshua.

— Nu pot, o îndepărtă el. Mă aşteaptă cineva.

Cuvintele nu păstrau nici măcar o urmă de regret, doar mult calm bine calculat. Se ducea din nou la Angela. Şi nu-l putea împiedica. O dorea, se vedea clar după reacţia trupului său, dar totuşi, nu-l stârnise îndeajuns.

Mai era întâlnirea de a doua zi. Poate că atunci avea să-l reţină pentru toată noaptea, sau pentru totdeauna.

Capitolul 9

Din cauza nopţii nedormite şi a efortului depus, Joanna dormi până târziu. Soneria o trezi într-un final, şi cu greu se târî afară din pat pentru a deschide.

— Dan, nu... Joshua!

Deschise larg ochii către cel care se afla în faţa ei; se aşteptase să fie Dan. Fără să vrea, îşi aruncă ochii pe cămaşa ei de noapte, simţindu-se o copilă pe lângă aerul lui masculin.

— Am... dormit prea mult. Ce ai acolo? şi arătă spre haina lui, de unde parcă se auzea un zgomot ciudat.

— Un pisoiaş, zise el.

Îl scoase de la căldură, iar creatura o privi pe Joanna cu nişte ochi mici ca doi nasturi.

— Putem intra?

— Desigur.

Deschise mai larg uşa, urmându-l în sufragerie. Încă era somnoroasă. Motivul pentru care Joshua avea acel pisoi o depăşea.

— De unde îl ai?

— Nu-ţi place? şi-ncepu să se joace cu el pe canapea. Mi s-a părut simpatic. Bineînţeles că o să aibă nevoie de un loc al lui, şi de nişte mâncare.

— Aici? se miră ea cu un aer copilăresc. Vrei să spui că laşi pisoiul aici?

— Nu-ţi place? Nici prin gând nu mi-a dat că l-ai putea refuza.

— Dar n-am zis asta, răspunse ea iritată. Dar n-am mai avut o pisică niciodată.

— Iar înainte să-l ai pe Billy, nu avuseseşi nici câine. Şi uite ce succes a ajuns să aibă.

— Şi totuşi, de unde îl ai?

— Patrick l-a cumpărat pentru Jonathan; pentru fiul lui mai mare. Dar de când îl au, se pare că nasul îl supără în

continuu.

— E alergic?

— Da. Şi bineînţeles că m-am gândit mai întâi la tine, ca salvator. Am crezut că ai prefera să-l ţii aici, decât să-l duc înapoi la magazin. Poate că n-o să-l mai ia nimeni.

Ceea ce era îndoielnic, având în vedere ghemotocul mic şi pufos de blană care era Sammy – căci aşa îl chema.

Avea cam trei luni, şi-i plăceau perdelele ei, pe care începu a se căţăra numaidecât.

— Are nevoie de un cămin, Joanna.

— Îi place laptele? şi-ncepu să-l mângâie şi ea.

— Îl adoră.

— Îl ţii tu, sau îi găsesc altceva?

— Îl iau, zâmbi ea.

Îl duc în bucătărie să-i dau nişte lapte. Vrei cafea?

— Nu, mulţumesc, şi se ridică, încheindu-şi haina. Mă grăbesc la clinică. Ne vedem mai târziu, şi o sărută în grabă. Aveţi grijă unul de celălalt.

Vizita inopinată şi cadoul surpriză erau un mod extraordinar de a începe ziua. Pisoiul era o companie binevenită, iar Joanna chiar începu a vorbi cu el pe măsură ce se apucă de treabă. Până atunci, nu realizase cât e de singură şi cât de mult tânjea după un interlocutor, iar prezenţa lui Sammy o încălzi de-a dreptul când se întoarse de la cumpărături.

— Am auzit că s-a întors soţul tău, observă James la întâlnirea de după-amiază.

Dan îi aruncă o privire ironică, dar ea se mulţumi să surâdă, nepăsătoare.

— Aşa e.

— Să înţeleg că pe viitor ai să-ţi schimbi adresa?

— Nu, răspunse, înţelegând aluzia la împăcarea dintre ea şi Joshua.

— Nu? înseamnă că v-aţi despărţit permanent?

— James, nu cred că…

— Deocamdată, îşi dau întâlniri, interveni Dan.

— Nu-i adevărat! se întoarse ea, furioasă. În seara asta, luăm cina, atât. Nici măcar n-am avut ocazia de a fi singuri, darămite de a discuta.

— Iar noaptea trecută n-a fost deloc din vina mea, observă Dan.

— Nu, mi-am dat seama.

În ce priveşte a cincea carte, James.

— Da? se trezi editorul.

— O putem amâna puţin? Am nevoie de timp pentru viaţa privată.

— Te ştiam o femeie determinată, care-mi spunea că mariajul nu-i va influenţa cariera.

— Dar n-are nicio legătură, pentru că mariajul meu e încă în picioare. E vorba despre cu totul altă problemă.

— Şi Dan?

Era conştientă că avea o responsabilitate faţă de Dan, pentru că el era angajat doar ca să-i facă ei ilustraţiile, şi, de multe ori, îşi contramandase alte probleme doar pentru a se ocupa de acestea.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, zise el vesel. Eu cred că o să dispar un timp.

— Da?

Toţi ochii se fixară asupra lui.

Dan, născut şi crescut la Londra, nu experimentase teritoriile de dincolo de Brighton.

— Carmella are un contract de foto-modeling în Japonia pe trei luni şi mi-a propus să merg cu ea. N-am crezut că o să fiu în stare, dar în situaţia de faţă…

— Te duci în Japonia? întrebă uimită Joanna.

— De ce nu?

— E la mii de kilometri depărtare!

— Aşa se zice…

— Şi nu-ţi place să călătoreşti, îi aminti ea.

— Nu îndeajuns de mult ca să îndur ideea unui rival la

mâna Carmellei, oftă el. Cine ştie, poate-mi şi găsesc ceva de lucru pe-acolo.

— Poate.

Joanna nu mai avea cuvinte.

Dan trebuia să fie cu adevărat îndrăgostit, dacă făcea efortul de a părăsi Londra pentru trei luni.

— Dacă tot v-aţi pus de acord între voi, interveni James, poate o să mă anunţaţi şi pe mine cum o să explic publicului întârzierea cărţii.

— Dar nici nu s-a publicat cea de-a patra carte, observă Joanna.

— Da, dar a cincea e deja programată să apară peste şase luni.

— O s-o ai până atunci, promise ea.

— O scrii în trei luni?

— Şi-n trei zile, dacă trebuie.

— Bine. Să vă sfătuiţi între voi din nou, sugeră James.

Dan şi Joanna continuară să discute subiectul la ieşirea din clădire.

— El vrea doar cartea în şase luni, zise Dan.

— Are motive întemeiate. Amândoi l-am anunţat cam târziu că vrem trei luni de pauză.

— Cred că ai dreptate. Vii să bem o cafea?

— Trebuie să mă întorc să-i dau de mâncare lui Sammy.

— Sammy?

Joanna îi explică povestea pisoiului.

— E foarte drăguţ. Era aşa de trist când m-a văzut că plec! întoarsă acasă, îl găsi dormind, nu fără a-i da pe jos cutia cu şerveţele, făcându-le praf.

Joanna le strânse cu zâmbetul pe buze. Cine ştie, poate că în câteva luni, avea să găsească destul material şi pentru o poveste despre o pisică năzdrăvană!

La câteva minute după aceea, se auzi soneria. Ştia că e Joshua, încă dinainte de a răspunde. Confirmarea faptului că el era, îi născu o mulţumire interioară.

— De ce n-ai folosit cheia? M-ai fi scutit de drumul până la uşă.

— Şi ţi-aş fi invadat intimitatea totodată, observă el. Voiam doar să văd ce face pisoiul.

— Doarme.

— S-a obişnuit? îţi face probleme?

— Deloc. Deja îl ador. Vrei să contramandezi cina? întrebă ea dintr-odată.

— Nu, zâmbi el. Am plecat mai repede de la clinică. Oficial, nu mai consult până luna viitoare. Mă gândeam să trec pe la voi înainte să mă duc acasă.

Acasă – unde era acest loc? se întreba Joanna, însă nu avea curajul s-o spună răspicat.

— Suntem bine, după cum vezi. În acelaşi moment, pisoiul sări din pat direct pe perdelele Joannei.

— Nu acelaşi lucru se poate spune despre perdelele tale, râse Joshua şi sări să-l îndepărteze.

Poftim, şi i-l întinse. Ai o casă frumoasă. Nu mi-ar plăcea să ştiu că ţi-am adus o pacoste pe cap.

— Nu-ţi face probleme, răspunse ea absentă. Billy era şi mai rău.

— Mă gândeam eu. Acum că v-am văzut, am să plec…

— Joshua…

— Da?

— Ai… cumva un număr de telefon la care să te pot căuta? zise ea dintr-o suflare, pentru a nu-şi pierde curajul. În caz că se întâmplă ceva, ca aseară. Nu că aşa ar fi; de fapt, chiar am luat o scurtă pauză de scris. Aş fi vrut să nu te mai deranjez.

— Nu m-ai deranjat, zise el în timp ce-şi încheia haina, fără a mai menţiona altceva despre numărul de telefon.

Bineînţeles că nu voia ca ea să-l ştie. Ce-ar fi spus Angela, dacă ar fi auzit-o la celălalt capăt al firului? Ironie cum soţia devenise „cealaltă”, deocamdată.

Dar n-avea să rămână aşa pentru totdeauna! Joshua era

soţul ei, şi, chiar dacă în urmă cu un an nu era dispusă să lupte pentru el, acum îl dorea cu disperare.

În aşteptarea întâlnirii, îmbrăcă rochia cea roşie, care-i punea în valoare fiecare unduire a trupului; sandalele cu toc înalt îi confereau eleganţă, ca şi machiajul discret şi părul lung şi mătăsos.

— Întotdeauna mi-ai plăcut când ai avut părul mai lung, îi zise Joshua în drum spre restaurant.

Erau în maşina lui, şi el conducea.

— Aşa cum era când ne-am întâlnit prima oară. Arătai precum Alice în Ţara Minunilor.

— Eram doar o fetiţă.

— Nu-i adevărat, o corectă el. Poate puţin cam prea îndrăzneaţă, dar nu erai deloc o copilă.

— Ba da.

De câte ori vedeam ceva, îmi doream acel lucru, indiferent de rezultat. Aşa te-am vrut şi pe tine.

— Iar eu nu m-am împotrivit prea tare.

— Ba da! îl fulgeră ea cu privirea. Nu voiai să ai de-a face cu mine, iar eu te tot cicăleam.

Mă mir cum de nu mi-ai dat o lecţie să mă învăţ minte.

— Mă gândisem şi la asta, confirmă el. Dar nu te-ai fi lecuit; tot într-o noapte de dragoste am fi sfârşit.

— Da?

— Ai îndoieli?

— Dar eu te-am forţat să mă accepţi, insistă ea.

— Un bărbat de treizeci şi doi de ani nu se lasă influenţat de o fată de şaptesprezece. Şi eu te doream, Joanna. Credeam că ştiai.

— Iar tu credeai că sunt mai mare, te-am minţit în privinţa vârstei, continuă ea, încă surprinsă.

— Ştiam că n-ai încă douăzeci de ani, aşa cum pretindeai. Deşi, nici la şaptesprezece ani nu mă gândisem. Dar, oricum, te doream.

— N-am ştiut asta niciodată…

— Nici n-am discutat subiectul înainte, nu?

Joanna realiza că în cei cinci ani de căsnicie nu discutaseră despre nimic important, şi că cel mai mult învăţase despre el în zilele care trecuseră.

— Înainte să uit... şi scoase din haină o cutiuţă. E a lui Sammy. Am luat-o de la Patrick.

Era o jucărie în formă de şoricel, pe care ea o aruncă în geanta elegantă, fără să-şi dea seama.

— Azi-dimineaţă?

— Nu, azi după-amiază, răspunse el rece.

— Dar...

— Stau la el pentru moment, Joanna.

— Credeam că...

— Da?

— Angela?

— Ce-i cu ea? se încordă el.

— Nu stai la ea?

— Tocmai ţi-am spus că stau la Patrick, repetă el.

— Dar dacă nu stai cu Angela, de ce nu stai cu mine? zise ea pe un ton revoltat. E destul spaţiu. Nu ai fi deranjat.

— N-ar fi mers, Joanna, oftă el.

De ce? Joannei îi venea să strige. Deja ştia răspunsul. Joshua nu mai voia să trăiască împreună cu ea, şi plănuia s-o abandoneze treptat.

— Unde e Angela? se interesă ea.

— În State. S-a căsătorit cu un doctor de-acolo, acum două luni. Nu se mai lupta cu nicio femeie, doar cu sentimentul că Joshua n-o mai iubeşte, şi nici n-a iubit-o vreodată. Poate chiar şi pisoiul fusese un mod de a mai atenua impactul loviturii, de a-i oferi un lucru de care ea să se ataşeze înainte ca el să plece. De parcă un animal l-ar fi înlocuit pe cel pe care-l iubea!

Tot farmecul serii se risipise; Joanna voia să se întoarcă acasă pentru a plânge în linişte.

Totuşi, seara continuă pe un ton familiar, şi chiar îl

surprinse pe Joshua fixând-o insistent de câteva ori.

Nu ştia ce ar fi trebuit să facă pentru el. Să-i cadă la picioare? Poate că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi ştiut că nu obţine nimic. Şi nici nu-şi dorea mila lui. Îl cunoştea în toate ipostazele: pasional, delicat, grijuliu, rece; mila era ultima ipostază pe care-şi dorea s-o afle la el.

— Te superi dacă nu te mai chem sus? îi spuse ea, când el o lăsă în faţa blocului. Am avut o zi foarte încărcată şi mă simt cam obosită.

— Nicio problemă, şi opri motorul, întorcându-se s-o ia în braţe.

— E foarte târziu, îl evită ea. Sammy cred că e înfometat deja.

— Joanna? se încruntă el.

— Sunt obosită, încercă ea să zâmbească.

— Eşti sigură că e doar atât? Homarul…

— A fost delicios. Şi n-am să te fac de râs dacă mi se face rău, aşa cum ţi s-a făcut ţie ultima oară când am încercat.

— Dar nu m-ai făcut de râs. Iar conducerea restaurantului respectiv s-a gândit de două ori înainte de a-mi mai servi homar.

— Le-ai făcut plângere? se miră ea.

— I-am ameninţat cu protecţia consumatorului. Puteai să mori!

— Mi-a fost puţin cam rău, dar… Mulţumesc pentru seara asta, Joshua. A fost excelentă!

— Serios? zise el neîncrezător.

— Da, confirmă ea, şi-i întoarse obrazul pe care el ar fi vrut să-l sărute.

— Joanna? se miră el.

— Nu pe stradă, Joshua!

— Atunci, hai la tine, o luă el de mână.

— Nu în seara asta, i-o reteză ea. Nu sunt…pregătită.

— Înţeleg, şi o eliberă. Pot să te văd mâine?

— Nu ştiu sigur, începu ea să-şi caute cheia. Mama

spunea să mă duc la masă la ei.

— Poate pot veni şi eu?

Ce prostie! Era ultima scuză pe care ar fi trebuit s-o folosească pentru a-l vedea. El era conştient de impresia bună pe care părinţii ei o aveau despre el.

— Sunt sigură că se poate... Sună-mă mâine, să-ţi spun cum am stabilit.

— Te sun după-amiază. Eşti sigură că te simţi bine?

— Da. Ne vedem mâine.

— Joanna! strigă el ca un fel de comandă. Nu-ţi mai săruţi soţul? Ea se ridică şi-l sărută pe obraz, deşi el i-ar fi dorit buzele.

— Mulţumesc încă o dată, zise ea rece, lăsându-l fără replică. Singură, în patul ei, Joanna secă toate lacrimile pe care nu le vărsase luni de zile. Somnul o învălui abia spre dimineaţă, nu înainte să ia o hotărâre.

Deocamdată, Joshua se simţea responsabil pentru ea, se simţea obligat să iasă cu ea, deşi n-o mai dorea, iar faptul că ea îşi schimbase atitudinea faţă de relaţia lor, îi îngreuna situaţia.

Astfel încât se decise ca de a doua zi să dispară complet din viaţa lui.

Apartamentul lui Dan era mult mai întunecat decât al ei, cu un aer masculin, nu foarte primitor. Dar îi era recunoscătoare că o lăsa să stea acolo cât timp el şi Carmella se aflau în Franţa pentru un contract.

— Mă îndepărtează treptat de Londra, îi explică el Joannei. Aceasta se afişase la uşa lui cu o valiză într-o mână şi cu Sammy în cealaltă.

— Plecăm în Japonia săptămâna viitoare. Nu mă gândeam că am să sfârşesc cutreierând lumea după o femeie.

Continua să flecărească, iar Joanna era conştientă că o face de dragul ei, pentru a o scoate din amorţeală. Cu

câteva minute mai devreme i se aruncase în braţe, izbucnind în lacrimi.

— Ce pisoi drăguţ, zise el mângâindu-l pe Sammy. Ţi l-a dat Joshua, nu?

— Da. Drept înlocuitor, adăugă ea îndurerată.

— Jo…

— Uită ce-am spus. Sigur nu te superi dacă stăm aici câteva zile?

— Deloc.

Dar nu cred că o să te poţi ascunde de el aici. Lucrăm împreună, şi aici o să te caute în primul rând. E o ascunzătoare la fel de proastă ca şi apartamentul tău.

— Dar măcar nu are cheie. Aici nu trebuie să răspund la uşă sau la telefon.

— Ar putea sparge uşa, o avertiză Dan.

— Nu mă doreşte chiar atât de mult. Dacă vede că nu-i răspunde nimeni, o să plece.

— OK. Îl cunoşti mai bine ca mine. Mă mut cu Carmella până la plecare.

Oare Dan chiar credea că ea îl cunoaşte foarte bine pe Joshua? De fapt, nu-l cunoştea deloc!

Târziu, în aceeaşi noapte, auzi un ciocănit în uşă. Ştia că e Joshua, ştia chiar dinainte ca el să-l strige pe Dan. Văzând că nu primeşte răspuns, începu să vorbească cu ea:

— Ştiu că eşti acolo, Joanna, se înfurie el. Deschide uşa şi vorbeşte-mi! Nu-mi datorezi chiar nicio explicaţie, la naiba! Deschide uşa!

Peste câteva secunde se auzi o altă voce nervoasă pe palier, care-l întreba ce se întâmplă. Apoi uşa vecinului se închise la loc.

— Am să mai vin, Joanna. Şi dacă nu te găsesc în altă parte, am să ştiu că eşti aici cu siguranţă. Mă întorc, Joanna!

Ea continuă să tremure, de frică să n-o audă în caz că nu plecase. Pierduse noţiunea timpului stând aşa, şi, într-un

final, Sammy o trezi, sărindu-i în poală.

Nu mai apăru nimeni la uşă timp de două zile, dar ea nu se liniştise; nu putea nici să doarmă, avea cearcăne, părul îi era răvăşit, mâncarea i se părea insipidă.

Nu trăise ceva mai îngrozitor nici la moartea lui Lindy. Atunci se retrăsese doar din societate, devenise rece şi arogantă. Acum trebuia să înfrunte pierderea lui Joshua, ca într-un coşmar îngrozitor, iar durerea era aproape insuportabilă. A treia zi, pe când îşi făcea un ceai, auzi voci şi sunetul cheii în uşă. Era Dan.

Se grăbi să-l întâmpine, dar se opri pe loc, văzând că Joshua era cu el. Dan se repezi să-i ia cana din mână, căci mai avea puţin şi o vărsa pe ea.

— Jo…

— Poţi să ne laşi puţin singuri, Dan, te rog? zise Joshua, fără a o slăbi din ochi. Trebuie să discut ceva cu Joanna, între patru ochi.

— Nu! se agăţă ea de Dan Nu mă lăsa, îl imploră ea.

Joshua o străpungea cu privirea lui aprigă, deşi şi el arăta jalnic.

— Chiar vrei un martor la discuţia noastră? o întrebă el.

— Nu vreau să discutăm, înghiţi ea în sec. Ştiu deja ce vrei să-mi spui, şi-ţi acord divorţul. Nu mai vreau să lupt sau să mă dau în spectacol.

— Divorţul? păli el. Dar nu vreau să divorţăm!

— Ba da!

— Nu…

— Sunt în dormitor, îi întrerupse Dan. Chestiile astea chiar nu mă privesc. Sunt acolo, dacă ai nevoie de mine, Jo, şi o strânse de mână, încurajator. Deşi nu cred că o să ai.

— Dan…

— Lasă-l, Joanna, o sfătui Joshua pe măsură ce ea îl urmă. De ce crezi că vreau să divorţăm?

— Nu e destul de clar?

— Nu pentru mine!

— N-am nevoie de mila ta…

— Adică? şi o cuprinse de umeri, scuturând-o. Când ţi-am arătat eu milă?

— Când m-ai scos în oraş, când mi-ai adus pisoiul. Puteai foarte bine să-mi spui în faţă că vrei să divorţezi, şi se depărtă de el. Nu trebuie să te mai joci cu mine. Nu mai sunt un copil…

— Dar nu vreau să divorţăm!

Furia îl făcea şi mai sincer, dar ea era convinsă de presupunerile ei.

— Joanna? se încruntă el, văzând-o că tace.

— Nu mai suport, Joshua. Ţi-am spus că nu mai sunt un copil.

— Dar te porţi ca unul!

— Dimpotrivă. Mă port foarte matur. Îţi ofer ceea ce vrei fără prea multe discuţii.

— Ce vreau? repetă el. Ceea ce vreau e să fii soţia mea, te vreau pe tine, acasă, lângă mine. Asta vreau!

— Dar…

— N-o să meargă, dacă mai continui aşa. Trebuia să-mi dau seama încă de când m-am întors şi te-am găsit înconjurată de prietenii tăi. Nu mai ai nevoie de mine. Nu mai ai nevoie de nimeni. Dar am încercat totuşi… să-ţi ofer ceea ce am crezut că ai nevoie.

— Adică? întrebă ea, neînţelegând de ce îi spune toate acestea tocmai acum.

— Când ne-am întâlnit prima oară şi ai rămas însărcinată, erai doar o copilă. Te-am rupt de toţi prietenii tăi şi de anii pe care ar fi trebuit să-i trăieşti la vremea respectivă.

— Ba nu…

— Ba da, insistă el. Şi când m-am întors, tu te bucurai de libertate, nu păreai dornică să te mai întorci acasă cu mine, oftă el. La început, m-am gândit să rămân în apartament, să te seduc, să te atrag din nou în relaţia noastră. Dar după o noapte, mi-am dat seama că nu-ţi puteam face aşa ceva.

Şi m-am hotărât să mă retrag şi să te… curtez.

— Să mă curtezi? se miră ea.

— Da. Eşti soţia mea, dar n-ai avut niciodată parte de aşa ceva, nici de la mine şi nici de la altcineva. Poate de aceea n-ai înţeles nimic din ultimele zile, din invitaţiile mele, din săruturile fără continuare. Şi Dumnezeu mi-e martor că aş fi vrut atât de mult să continuu! Pisoiul a fost un cadou, de la mine.

Băiatul lui Patrick n-a avut nicio legătură cu el, deşi l-ar fi vrut dacă-l refuzai tu.

— Dar ai spus…

— Nu ştiam dacă ai să accepţi un astfel de cadou din partea mea, oftă el. Mă gândeam că dacă te ataşezi de Sammy, o să ajungi să mă iubeşti din nou şi pe mine, zâmbi el. În schimb, acum îmi ceri să divorţăm.

— Nu… izbucni ea, bulversată.

— Nu vreau să-ţi stau în cale, Joanna, şi o strânse în braţele lui. Amândoi erau palizi.

— Aceasta a fost înţelegerea de acum un an de zile. O să-ţi redau libertatea.

— Dar…

— Lasă-mă doar să te mai ating, să te mai sărut încă o dată! Gurile lor se întâlniră într-un sărut ce părea că nu se mai sfârşeşte.

— Te iubesc, Joanna! Am să te iubesc întotdeauna!

Înainte ca ea să-i poată răspunde cu aceeaşi replică, el dispăru.

Capitolul 10

— Sper că n-ai de gând să rămâi aici, nu? se auzi o voce din spatele ei. Du-te după el!

Joanna se întoarse şi-l văzu pe Dan în pragul dormitorului.

— Ne-ai auzit?

— În mare parte, înaintă el. Pereţii nu sunt prea groşi. Iar acum că ştiu că erai însărcinată când v-aţi căsătorit, mi-ai răspuns la mai multe întrebări care mă nedumereau.

— Cum ar fi de ce ne-am căsătorit?

— Nu, pentru că ştiam că te iubeşte. Ai idee cum de am venit împreună astăzi?

Ea încă mai trăia şocul declaraţiei lui de dragoste, încât motivul pentru care cei doi veniseră împreună nu i se părea important. O iubea, şi nu-i venea să creadă. Niciodată nu-şi mărturisiseră acest lucru, nici măcar în momentele de intimitate. Poate că se temeau de impactul cuvintelor.

— Tot îţi povestesc, insistă Dan. A venit în Franţa.

Da! repetă el. A găsit agenţia de modeling pentru care lucrează Carmella, a aflat unde stăm şi ne-a găsit. Tu n-ai vrut să-i spui că eşti aici, darămite să-l vezi, iar el n-a avut de ales. Ţi-am spus că ar fi fost în stare să spargă uşa. Dar mi-a spus că nu dorea să te înspăimânte şi mai tare, oricum ai avut destul de suferit în căsnicia asta. Te iubeşte atât de mult, Jo. Era nebun de îngrijorare, până când i-am spus că eşti aici. Iar dacă nu te duci după el, nu eşti femeia pe care o ştiam eu.

Ea înghiţi în sec, uimită de cât de mult vorbise Joshua despre ea. O iubea cu siguranţă.

— Unde crezi că s-a dus? începu ea să se îmbrace.

— Unde mergea înainte, când voia să fie departe de tine?

— La amantă, oftă ea.

— Nu cred că s-a dus acolo acum…

— Atunci, la clinică. Chiar crezi că l-am îndepărtat de

mine, Dan?

— Numai tu poţi răspunde, draga mea.

Deja o făcuse. Îl obligase practic pe Joshua să-şi găsească o amantă. Oare o iubise şi atunci, aşa cum zicea Dan? Trebuia neapărat să-i spună, la rândul ei, că şi ea îl iubise încă din prima clipă.

Recepţionera era nouă, o înlocuitoare pentru Angela, angajată de Patrick. O privi curioasă pe Joanna.

— Soţul meu e aici?

— Da, dar…

— E în cabinet?

— Da, dar…

— Asigură-te, te rog, că nu ne deranjează nimeni, o rugă ea politicos.

— Dar, doamnă Radcliffe…

— Da?

— Domnul Radcliffe a spus că nu e aici pentru nimeni.

— Nu e valabil şi pentru mine, insistă Joanna, deşi, la felul în care era îmbrăcată, nu părea a fi soţia lui.

Nu-ţi face griji. Pe mine vrea să mă vadă, continuă ea, mai încrezătoare decât era de fapt.

Joanna trecu prin momente de euforie la gândul că-l găsise pe Joshua, dar o încercau toate emoţiile înainte de a intra. Avea să fie momentul hotărâtor pentru relaţia lor.

Joshua stătea la birou, palid, cu ochii închişi. Se trezi, auzind sunetul uşii care se închidea, şi păru că înţepeneşte în scaun.

Ea înaintă până la birou.

— Nu vreau să divorţăm, Joshua. Nu voiam nici anul trecut să ne despărţim. În ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, am încercat să-ţi spun că te iubesc. Nu realizasem asta până în acel moment. Dar…

— Dar? tresări el.

— Te-am iubit în Canada.

Te-am iubit pe tot parcursul căsniciei noastre, dar când a

murit Lindy…

— M-ai învinuit? se încruntă el.

— Nu! De ce crezi asta?

— Pentru că sunt doctor…

— Dar nu poţi face miracole, Joshua. Dacă era să dau vina pe cineva, eu eram aceea.

— De ce? Nimeni n-o iubea mai mult decât tine!

— Dar am vrut să-i curm viaţa încă înainte de a se fi născut, mai ţii minte?

— Nu cred, se linişti el. Erai doar o copilă speriată. Nu mi-a fost prea greu să te conving atunci, zise el şi se apropie de ea. Te-ai învinuit în toţi aceşti ani?

— Dar tu?

Era hotărâtă să-i spună totul, pentru că n-avea să mai găsească acelaşi curaj altă dată.

— La început, după moartea ei, nu suportam ideea de a face dragoste cu tine, crezând că de fiecare dată când mă vei atinge, ai să mă învinuieşti pentru moartea ei.

Apoi, după o vreme, mi-a fost mai uşor să cred că te uram, şi că uram relaţia noastră.

— M-ai urât cu adevărat, scrâşni el. Cum să nu mă urăşti din moment ce am încercat să fac dragoste cu tine chiar în ziua morţii ei?

— Acum te înţeleg, Joshua. Te-aş fi înţeles şi atunci, dacă nu eram atât de orbită de propria mea vinovăţie, oftă ea. Singurele momente în care comunicam cu adevărat erau cele în care făceam dragoste. Acela era singurul mod în care ştiai să te apropii de mine, nu-i aşa?

Realizase o mulţime de lucruri venind spre clinică, printre care şi reacţia lui Joshua din acea noapte.

— Da, încuviinţă el. Dar mi-am dat seama că mă urăşti după aceea, şi am preferat să mă îndepărtez de casă, decât să risc să te pierd. Nu părea că te deranjează că lucrez până târziu.

— Te-am forţat să apelezi la Angela, ştiu…

— Dar n-am făcut-o, interveni el. Nu m-am atins de altă femeie din momentul în care am fost împreună în Canada.

— Dar ai spus că…

— Ţi-am spus că mă culcam cu Angela de şase luni, şi era adevărat, numai că relaţia noastră se petrecuse cu doi ani înainte să te întâlnesc pe tine.

— Înseamnă că în America…

— Am lucrat, atât.

— Şi m-ai lăsat să cred că pleci cu ea, că te culci cu ea. Mi-ai spus să-mi găsesc un amant, sau chiar mai mulţi! zise ea indignată.

— Şi eram înnebunit de durere, observă el. Când m-am întors, am crezut că eşti împreună cu Dan, şi-mi venea să-l omor! La petrecere.

— Petrecerea era pentru tine, un fel de bun venit. Dar tu nu veniseşi înapoi, şi deja trimisesem invitaţiile.

— Nu mi-am dat seama.

Credeam doar că tu şi cu Dan daţi o petrecere, iar el a avut grijă în seara aceea să lase impresia că sunteţi mai mult decât amici. Când am aflat că n-a stat acolo peste noapte, m-am gândit că poate mă înşelasem, că doar te proteja. Nu?

— Aşa e… Joshua, în acea ultimă noapte, nu ţi-ai dat seama că te iubesc?

— Mi-am dat seama că vrei să fac dragoste cu tine. Şi-ţi promisesem un an, pe care ţi-l datoram, de altfel.

— Dar eu nu-mi doream acest lucru, insistă ea. În noaptea aceea m-am deşteptat din amorţeala în care mă aruncase moartea lui Lindy, plănuisem să vin cu tine în State. Dar dimineaţă tu deja erai plecat, iar eu credeam că eşti cu Angela.

— N-am mai vrut nicio altă femeie după tine, Joanna. Când te-am remarcat pentru prima oară, în Canada, te-am găsit atrăgătoare, apoi mi-am dat seama că vrei să-mi intri sub piele. Începusem chiar să te caut. Dar nu încercam să

te cunosc mai bine, pentru că ştiam că eşti prea tânără şi că nu trebuie să mă implic. Dar nu m-am putut abţine, şi când ai venit prima oară în camera mea.

— Am forţat lucrurile.

— De câte ori să-ţi spun că nu le-ai forţat? M-am îndrăgostit de tine încă din noaptea aceea.

— Cum se poate? izbucni ea. Nici măcar n-ai venit să-ţi iei la revedere a doua zi.

— Pentru că nu ştiam că o să pleci atât de devreme. Am dormit până târziu, apoi m-am dus la micul dejun. Până la întoarcerea mea, voi deja plecaserăţi.

Directorul hotelului credea că v-aţi întors în Anglia. Am plecat şi eu a doua zi, şi am încercat să te sun, dar mi s-a spus că eşti în Florida.

— Ai sunat la mine acasă?

— Da…

— Am plecat cu ai mei direct acolo.

Nu ştiam că eşti la masă. Mă gândeam că fusesem doar o aventură de o noapte, ca şi celelalte.

— Nu-i adevărat, dar şi eu am avut aceeaşi impresie.

— De aceea ai crezut că port copilul altcuiva? se încruntă ea. Ai crezut că te-am folosit ca prima experienţă sexuală?

— Da, oftă el. Apoi mi-am dat seama că n-ai fi venit la mine dacă era al altcuiva. Dacă ai şti ce senzaţie mi-ai creat! Când ţi-am văzut programarea, îmi făcusem atâtea speranţe, iar când am aflat adevăratul motiv… A fost un iad! Păreai ca-ntr-o cuşcă!

— Şi tu la fel!

— Nu chiar. Recunosc că nu acesta era planul meu de a mă căsători cu tine, dar am reuşit, până la urmă. Şi, un timp, am fost ca oricare alt cuplu. Apoi, când ai aflat că Lindy e bolnavă, te-ai îndepărtat de mine, psihic, nu fizic.

Pe măsură ce lunile treceau, îţi eram recunoscător că ai rămas soţia mea. La început, ţi-am oferit acel dormitor al tău ca să nu te simţi înlănţuită. Au fost nopţi în care m-am

felicitat pentru asta, când înnebuneam gândindu-mă la tine. Dacă am fi împărţit acelaşi pat, aş fi clacat!

— Nu mi-am dat seama…

— Că te iubesc, că te-am iubit întotdeauna? Nu voiam să ştii, nu doream mila ta.

— Dar şi eu te-am iubit încă din prima clipă. Am încercat să-ţi demonstrez asta când te-ai întors din State. Am curăţat camera lui Lindy de toate amintirile, ca să-ţi arăt că sunt pregătită pentru un nou început.

— Iar eu am crezut c-ai făcut-o pentru că vrei să laşi relaţia noastră în urmă. Cum de pot doi oameni inteligenţi…

— Sclipitori, în cazul tău, dragul meu, murmură ea, refugiindu-se în braţele lui.

— Cum de am fost atât de ridicoli?

— Lipsă de comunicare, zise ea, ştergându-şi o lacrimă.

Dar n-o să se mai întâmple. Am să-ţi mărturisesc tot, pe viitor. Şi sper că şi tu ai să faci la fel, şi-l privi întrebătoare.

— Desigur. De exemplu, acum mă gândesc… şi-i şopti la ureche restul frazei.

— Ce ciudat, zâmbi ea, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Întotdeauna am considerat canapelele astea ca fiind perfecte pentru a face dragoste.

— Aici? se miră el.

— De ce nu?

— Chiar aşa… Te iubesc, Joanna.

— Repetă, te rog, se topi ea în braţele lui.

— Pentru toată viaţa!

Sfârşit